

CU MOARTEA PE MOARTE CĂLCÂND

CU MOARTEA PE MOARTE CĂLCÂND

SCOPUL, MIJLOACELE, ACȚIUNILE ȘI REZULTATELE
RĂSCUMPĂRĂRII PRIN HRISTOS

VOLUMUL 2

JOHN OWEN

1684

CU MOARTEA PE MOARTE CĂLCÂND. SCOPUL, MIJLOACELE, ACȚIUNILE ȘI REZULTATELE RĂSCUMPĂRĂRII PRIN HRISTOS

John Owen

© 2019 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *The Death of Death in the Death of Christ* (1684). Lucrarea originală este structurată în 4 părți. Traducerea de față este împărțită în 3 volume. Primul conține părțile 1 și 2, al doilea partea 3, iar al treilea partea 4.

Traducerea, editarea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu GBVN sunt preluate din Biblia GBV, ediția 2001. Copyright 2001 GBV. Folosit cu permisiune. Toate drepturile rezervate.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;
- imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaturi, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Citiți politica de copyright completă la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

PARTEA A TREIA

Capitolul 14. Argumente contra răscumpărării universale 9

Capitolul 15. Două argumente izvorâte din Persoana lui Hristos
33

Capitolul 16. Sfințirea și credința 45

Capitolul 17. Natura răscumpărării 67

Capitolul 18. Natura împăcării 75

Capitolul 19. Dreptatea lui Dumnezeu 85

Capitolul 20. Esența satisfacerii dreptății lui Dumnezeu 113

*Capitolul 21. Argumente în favoarea satisfacerii dreptății lui
Dumnezeu* 131

Capitolul 22. Meritele lui Hristos 149

Capitolul 23. Scriptura și răscumpărarea universală 159

Despre MAGNA GRATIA

PARTEA A TREIA

14

ARGUMENTE CONTRA RĂSCUMPĂRĂRII UNIVERSALE

În capitolul de față vom analiza câteva dintre argumentele care pot fi aduse împotriva caracterului universal al răscumpărării, primele două provenind din natura legământului și din modalitatea lui de aplicare.

LEGĂMÂNTUL NU ESTE UNIVERSAL, CI PARTICULAR

Primul argument poate fi extras din însăși natura legământului harului, care a fost convenit, ratificat și confirmat în moartea lui Hristos. El a fost testamentul pentru care Hristos a fost semnatarul. Din acest motiv, sângele Lui este denumit „sângele legământului celui nou” (Matei 26:28). Efectele sau rezultatele acestui legământ nu pot fi aplicate dincolo de aria lui de cuprindere. De aceea, acest legământ nu a fost făcut universal, cu toți oamenii, ci a fost făcut având în vedere anumiți oameni. Astfel, doar cei pe care i-a avut în vedere acest legământ au beneficiat de pe urma morții lui Hristos.

Aceste afirmații sunt dovedite prin însăși natura legământului, așa cum este descris foarte clar în Ieremia 31:31-32 – „voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul, pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ, pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul”. Descoperim același lucru repetat în Evrei 8:9-11: „nu ca legământul, pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul. Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeuul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: ‚Cunoaște pe Domnul!’ Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei”.

Din acest motiv, condiția legământului nu este prezentată ca o cerință, ci ea este o promisiune absolută: „le voi pune în inimă frica de Mine” (Ieremia 32:40). Aceasta este, de altfel, principala diferență dintre legământul vechi, al faptelor, și legământul cel nou, al harului. Domnul nu doar că cere împlinirea condiției prescrise, ci El promite să facă acea condiție eficace în cei cu care este încheiat legământul. Fără această eficacitate spirituală, adevărul că este că noul legământ ar fi la fel de slab și nefolositor pe cât a fost cel vechi.

Scopul legământului este acela de a ne duce la Dumnezeu și de a ne alipi de El. Slăbiciunea și inutilitatea vechiului legământ, alături de motivul pentru care Dumnezeu, în îndurarea Lui, l-a abolit, au ținut de faptul că păcatul nostru ne-a făcut incapabili să împlinim condiția aceluia legământ, anume „omul care le va împlini, va trăi prin ele” (Levitic 18:5; Luca 10:28; Romani 8:8). Altfel, condiția rămâne adevărată, anume că „omul care le va împlini, va trăi prin ele” (Levitic 18:5). Suntem noi cumva în măsură să împlinim condiția noului legământ prin puterile noastre? Nu este la fel de greu ca un om să îplinească toată Legea prin puterea lui, pe cât îi este să se pocăiască și să creadă promisiunea Evangheliei spre mântuire? Iată, așadar, aceasta este principala diferență dintre cele două legăminte: în cel vechi, Domnul doar a cerut împlinirea condiției, pe când în cel nou, El face împlinirea condiției eficace în cei cu care stabilește legământul. Dacă Domnul doar ar fi cerut împlinirea condiției din partea noastră, în legământul cel nou, El n-ar mai fi lucrat și făcut acest lucru eficace în noi, motiv pentru care noul legământ n-ar fi fost decât o fluturare a aceluiași cerințe și n-ar fi făcut altceva decât să accentueze starea noastră deplorabilă. Acest lucru nu ne-ar fi făcut părtași în vreun fel harului și îndurării. Dacă aceasta este natura noului legământ, așa cum pare să fie chiar din cuvintele Lui, și dacă condiția legământului este împlinită în mod cert în toți cei care sunt incluși în legământ prin harul necondiționat al lui Dumnezeu, atunci

doar cei care sunt incluși în acest legământ vor fi părtași împlinirii condiției lui în ei.

Și este clar că legământul nu este făcut cu toți oamenii, căci „nu toți au credința” (2 Tesaloniceni 3:2). Aceasta este „credința aleșilor lui Dumnezeu” (Tit 1:1). De aceea, nici legământul făcut cu toți și nici aria de cuprindere a lui nu sunt extinse dincolo de rămășița aleșilor. Fără îndoială, fiecare binecuvântare a noului legământ este o binecuvântare comună tuturor acestora, ea fiind comunicată sau transmisă tuturor celor ce sunt părtași legământului (Efeseni 1:3). Dacă legământul ar fi general, atunci fie credința nu este una dintre binecuvântările acestuia, fie toți trebuie să aibă parte de ea. Unii ar putea să spună că, deși este adevărat că Dumnezeu promite să scrie Legea Lui în inimile noastre și să pună frica de El în noi, acestea sunt promisiuni condiționate. Spune-mi care este acea condiție, și mă voi supune ei. Este cumva condiția credinței? Nimic altceva nu poate fi imaginat. Altfel spus, dacă aceștia au Legea scrisă în inimile lor, după cum este cazul tuturor celor care cred, atunci Dumnezeu promite să scrie Legea Lui în inimile lor! Este acest lucru probabil, prieteni? Este posibil? Nu putem să fim convinși de faptul că Dumnezeu a făcut un legământ al harului cu toți oamenii, în special cu cei care n-au auzit niciodată cuvântul legământului, al harului sau condiția acestuia, ori care n-au primit niciodată harul de a împlini acea condiție. Fără acel har, întreg

legământul și întreaga discuție legată de legământ devin lucruri inutile.

Legământul este făcut cu Adam, iar el cunoaște termenii legământului (Geneza 3:15)¹. El a fost apoi înnoit cu Noe, dar nu a fost ascuns de el (Geneza 8, 9). A fost din nou încheiat cu Avraam, însoțit de o proclamare completă și bogată a promisiunilor celor mai minunate ale legământului (Geneza 12). Și este un lucru cert că aceste legăminte nu i-au avut în vedere pe toți oamenii, așa cum demonstrează istoria. Acea primă deosebire, făcută între sămânța femeii și sămânța șarpelui, ar putea să fie suficientă pentru a demonta caracterul universal care este pretins de unii în legătură cu legământul harului. Cine îndrăznește să afirme că Dumnezeu ar fi intrat într-un legământ al harului cu sămânța șarpelui?

Ne este demonstrat ulterior că noul legământ, al harului, alături de promisiunile lui, este făcut specific în ce privește aria lui de cuprindere, aceasta fiind limitată la poporul lui Dumnezeu, la acei oameni pe care Dumnezeu i-a cunoscut mai dinainte, așa încât el nu este aplicat în mod universal, adică tuturor oamenilor. Sângele lui Isus Hristos este sângele acestui legământ. Jertfa Lui are ca scop obținerea lucrurilor bune promise în cadrul legământului, căci El a fost Garantul acestuia (Evrei 7:22). Este de neconceput ca jertfa Lui

¹ Discuția este purtată în acel pasaj între Dumnezeu și șarpe, dar prezumția este că Adam și Eva erau prezenți la această discuție, prin urmare Dumnezeu nu a ascuns vestirea „proto-Evangheliei” către primii noștri părinți. – n.tr.

să se fi făcut pentru orice persoană dincolo de cele cuprinse în acest legământ.

DACĂ INTENȚIA AR FI FOST UNIVERSALĂ, AR FI TREBUIT SĂ FIE PROCLAMATĂ UNIVERSAL.

Dacă avea în intenție să obțină iertarea păcatului și împăcarea cu Dumnezeu pentru toți oamenii, și ca acestea să fie legate de condiția ca ei să creadă, atunci voia Lui cea bună trebuia să fie făcută cunoscută tuturor prin Cuvânt, așa încât toți oamenii să poată crede. „Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Romani 10:17). Dacă aceste lucruri nu sunt aduse la cunoștința celor pentru care Domnul a obținut un lucru atât de bun, atunci rezultă următoarele implicații: fie aceștia pot fi mântuiți fără credință sau fără cunoștința lui Hristos, fie această răscumpărare prin Isus Hristos și voia cea bună a lui Dumnezeu pur și simplu sunt zadarnice.

Prima implicație este falsă, și am dovedit deja acest lucru. Cei pentru care El a murit nu pot avea cunoștința lui Hristos dacă acest lucru nu le este revelat. Cea de-a doua implicație nu va duce decât la frustrarea acestor oameni, căci, în realitate, nu face decât să-și bată joc de ei. Răscumpărarea făcută de El nu i-ar scoate din starea ticăloasă în care se găsesc, și nici nu ar sluji la împlinirea dreptății lui Dumnezeu, căci nu ar face decât să îi abandoneze într-o stare în care nu au scuze.

Ar putea să fie acești oameni acuzați că n-au acceptat sau nu au folosit un beneficiu de care n-au auzit niciodată?

Ar mai putea fi trimiterea lui Hristos să moară pentru oameni o manifestare a înțelepciunii lui Dumnezeu, declarând că, dacă ei nu aud și nu cred, nu *pot fi* mântuiți, în condițiile în care El nu-i ajută cu nimic ca să audă această veste? Ce om înțelept ar plăti prețul răscumpărării pentru a elibera niște captivi, cu condiția acceptării plății de către ei, devreme ce el este sigur că aceștia nu vor ști niciodată că s-a făcut o plată, și astfel nu vor fi niciodată eliberați? Reflectă oare înțelepciunea lui Dumnezeu și bunătatea Lui un astfel de tratament la adresa sărmanelor Lui creaturi? Și-ar demonstra El cea mai intensă dragoste imaginabilă față de ei prin trimiterea Fiului Său, o dragoste imposibil de comparat cu ceva sau imposibil de caracterizat pe deplin, și totuși să nu le spună niciodată unora dintre aceștia faptul că El și-a manifestat dragostea față de ei? Apoi, ba chiar să îi condamne în final pentru că n-au crezut în El? Reflectă oare dragostea și blândețea lui Hristos să spună la moartea Lui că, „prin această jertfă, voi obține pacea și împăcarea cu Dumnezeu pentru fiecare om, ca și răscumpărarea și mântuirea veșnică, alături de gloria veșnică în cerurile cerurilor. Voi face acest lucru chiar și pentru cel mai ticălos vierme, pentru acei prizonieri ai păcatului, care își așteaptă execuția ceas de ceas. Toate acestea vor fi puse în contul lor, dacă ei vor crede numai. Totuși, mă voi asigura că nu va exista nicio cale prin

care nenumărate suflete să audă vreodată un singur cuvânt despre ceea ce am făcut pentru ele. Acești oameni nu vor fi vreodată confrunțați cu Evanghelia, așa încât să creadă. Nu vor auzi niciodată de Mine ca obiect al credinței lor, așa încât, crezând în Mine, să poată fi părtași cu adevărat acestor lucruri”? Au fost acestea gândul și voia, planul și scopul marelui nostru Preot? Nicidcum.

Este ca și cum am avea de-a face cu un prinț care spune că există niște prizonieri înlănțuiți și, întrucât el are o comară imensă, este hotărât să-i răscumpere fiecare dintre ei. De aceea, fiecare dintre cei care ies din închisoare îi va mulțumi pentru voia lui cea bună. Între timp, el nu se îngrijește în niciun fel ca să-i informeze pe acești sărmani prizonieri cu privire la planul și plăcerea lui, și totuși, dacă el nu pune în aplicare acest plan, niciodată nu va fi înfăptuit. Nu ar fi o astfel de situație o minciună ostentativă și zadarnică, și nu ar demonstra că nu există niciun fel de intenție bună față de acei prizonieri?

Sau ar fi asemenea unui doctor, care pretinde că are medicamentul ce va vindeca toate bolile. El spune că intenționează să vindece bolile fiecărei persoane, dar îi informează doar pe câțiva, sau chiar refuză să spună ceva despre medicamentul lui. Cu toate acestea, fără să-și facă planul cunoscut sau fără a da de veste cu privire la medicamentul lui, nimeni nu s-ar năpusti să fie vindecat. Ar putea cineva să își

imagineze că acest om își dorește cu adevărat vindecarea cuiva?

Așadar, este clar din Scriptură și din experiența noastră de viață din toate veacurile, atât în ce privește vechiul cât și în ce privește noul legământ, că nenumărați oameni și chiar aproape națiuni întregi au fost ocolite de propovăduirea acestei taine. Domnul nu a găsit de cuviință să le facă cunoscută vestea Evangheliei absolut tuturor oamenilor. Există și au existat oameni care nu au auzit nici măcar cele mai mărunte vești de legate de lucrarea lui Hristos.

În Vechiul Testament, „Dumnezeu este cunoscut în Iuda, mare este Numele Lui în Israel. Cortul Lui este în Salem, și locuința Lui în Sion” (Psalmii 76:1-2). „El îi descoperă lui Iacov Cuvântul Său, lui Israel legile și poruncile Sale. El n-a lucrat așa cu toate neamurile, și ele nu cunosc poruncile Lui” (Psalmii 147:19-20). Există și acele pasaje care vorbesc despre păgâni ca fiind blestemați, precum Ieremia 10:25: „Varsă-Ți urgia peste neamurile care nu Te cunosc și peste popoarele care nu cheamă Numele Tău!” Apoi există o descriere completă a acestora în Efeseni 2:12. Ei sunt cei care erau „fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”.

În Noul Testament, Biserica și-a „lungit funiile și și-a întărit țărushi” (cf. Isaia 54:2). Multe Neamuri au venit „la

muntele Domnului” (Mica 4:2 – adică Biserica s-a răspândit în multe popoare, așa cum a fost promis). De fapt, sunt atât de mulți aceia care sunt denumiți „tot norodul” (Luca 2:10), „orice norod” (Apocalipsa 7:9), ba chiar „lumea” (2 Corintheni 5:19) și „întreaga lume” (1 Ioan 2:2), cel puțin prin comparație cu numărul redus al celor ce formau Biserica iudeilor. Totuși, Scriptura și experiența noastră de viață ne arată clar că mulți sunt ocoliți de vestirea Evangheliei, milioane de suflete, care nu aud nici măcar un cuvânt despre Hristos sau despre împăcarea prin El. Pentru această situație nu poate fi dat alt motiv decât acesta: „Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale” (Matei 11:26). Mai mult, chiar Duhul Sfânt le interzice în mod expres apostolilor să meargă în anumite locuri, trimițându-i pe alte căi (Faptele Apostolilor 16:6-7, 9-10). În anumite privințe, aceasta este o repetare istorică a acțiunilor anterioare ale Domnului. Dumnezeu „în veacurile trecute, le-a lăsat pe toate Neamurile să umble pe căile lor” (Faptele Apostolilor 14:16). În ceea ce privește experiența noastră de viață, este suficient să îi întrebăm pe frații noștri care au petrecut câtuși de puțin timp în țările îndepărtate, și ne vom convinge foarte ușor de veridicitatea acestei constatări.

Obiecțiile formulate la adresa acestui argument sunt sărace și lipsite de forță, așa că ne vom rezerva o replică pentru o dată ulterioară. De exemplu, cum le este revelată mântuirea miilor de urmași ai păgânilor, pe care Domnul îi ia din

această lume încă din fragedă pruncie, așa încât ei să nu mai contamineze lumea, să nu mai persecute Biserica Lui și să nu mai deranjeze societatea? Cum le este revelată Evanghelia părinților lor? Pavel afirmă că aceștia pot fi conduși la cunoștința puterii veșnice a lui Dumnezeu și a dumnezeirii Lui prin lucrarea Sa de creație, dar le este imposibil să cunoască vreun lucru legat de răscumpărare sau despre existența unui Răscumpărător (Romani 1:20-21; 1 Corinteni 2:7-12).

DACĂ RĂSCUMPĂRAREA ESTE UNIVERSALĂ, EA PLĂTEȘTE PENTRU ORICE CONDIȚIE A EI

Dacă Isus Hristos a murit pentru toți oamenii, adică dacă El a răscumpărat și a obținut toate acele lucruri enumerate de El pentru toți oamenii, potrivit cu planul și voia lui Dumnezeu, și dacă Scriptura spune că efectele și roadele morții Sale sunt însumate în „răscumpărarea veșnică”, atunci El a făcut totul în acord cu planul lui Dumnezeu, fie în mod absolut, fie pe baza unei condiții ce trebuie îndeplinită de oameni. Dacă El a făcut acest lucru în mod *absolut*, atunci toți oamenii, la nivel individual, ar trebui să fie părtași absolut și infailibil la acea răscumpărare veșnică. De aceea, eu aș putea să pun întrebarea următoare: Ce anume ar fi acel lucru care îi împiedică pe toți oamenii să se bucure de acea răscumpărare pe care Dumnezeu ar fi plănuit-o în mod absolut pentru ei, și pe care Hristos ar fi obținut-o murind pe cruce?

Dacă planul este dus la capăt *condiționat*, atunci Dumnezeu fie a obținut condiția respectivă pentru beneficiarii planului, fie nu. Dacă El a obținut-o pentru ei, atunci a obținut-o fie *absolut*, fie pe baza unei *condiții*. Dacă a obținut în mod *absolut* condiția, atunci ne întoarcem la discuția anterioară. Dacă El a obținut ceva pentru cineva, care îi va fi conferit acestuia pe baza îndeplinirii unei *condiții*, și dacă acea condiție este de asemenea obținută și atribuită beneficiarului în mod absolut, atunci acest lucru este echivalent cu a obține și a atribui în mod absolut lucrul care trebuie obținut.

Și tocmai asta este ceea ce noi afirmăm: Hristos a obținut mântuirea pentru noi, urmând a ne fi atribuită pe baza condiției ca noi să credem, însă El a obținut în mod absolut și acea credință, fără a prescrie vreo altă condiție. Astfel, noi afirmăm că obținerea condiționată a mântuirii pentru noi este totuna cu a spune că ea a fost obținută și atribuită în mod absolut, în ceea ce privește evenimentul și rezultatul. Astfel, toți oamenii ar trebui să fie mântuiți în mod absolut. Totuși, dacă această condiție este obținută pe baza unei alte condiții, oricare ar fi aceea, va trebui să începem cercetarea noastră pentru a vedea dacă acea condiție, la rândul ei, este una absolută sau este una condiționată. De aceea, ne vom învârti într-un cerc până când condițiile se vor încheia undeva.

Pe de altă parte, dacă această condiție nu este obținută de Hristos, atunci,

În primul rând, o astfel de condiție trebuie să le fie revelată tuturor. *În doilea rând*, toți oamenii trebuie să fie în măsură să creadă.

Dacă toți oamenii sunt capabili să satisfacă această condiție prin puterile lor, și dacă acea condiție ține de credința în promisiuni, așa cum afirmăm toți, atunci toți oamenii ar trebui să fie capabili să creadă, prin puterea voinței lor libere.

Totuși, acest lucru este contrar Scripturilor.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, vom clarifica lucrurile. Dacă oamenii nu pot să creadă (Ioan 12:39-40), iar credința trebuie să le fie dată ca o lucrare săvârșită în ei de harul necondiționat al lui Dumnezeu (Efeseni 2:8) atunci, când Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său la moarte pentru ei pentru a obține răscumpărarea veșnică a tuturor, cu condiția ca ei să creadă, El fie a plănuit să lucreze credința în toți prin harul Său, așa încât ei să creadă, fie nu a plănuit acest lucru. Dacă da, atunci de ce nu face El acest lucru în mod practic în toți oamenii? „Dar hotărârea Lui este luată, cine i se va împotrivi?” (Iov 23:13). De ce nu cred toți oamenii? De ce nu au toți oamenii credință? Sau cumva El nu reușește să Își ducă la îndeplinire planul? Dacă El nu și-a propus să le dea credință tuturor oamenilor, atunci implicația este aceasta: Dumnezeu L-a dat pe Hristos la moarte pentru toți oamenii, dar cu condiția ca ei să împlinească ceva ce nu pot face fără El, iar El nu a plănuit să împlinească acel lucru în ei.

Dar aceasta este o nebunie extremă. Îi atribuie lui Dumnezeu voința de a face un lucru pe care El cunoaște și chiar îl rânduiește să nu se împlinească niciodată, anume că El oferă ceva pe baza unei condiții care nu poate fi împlinită fără ajutorul Lui și, în același timp, El alege să nu dea acel ajutor. Ce oare reușește acest lucru să facă în beneficiul sărmanilor creaturi, dacă nu doar să le amăgească? Poate vreun lucru bun să vină în beneficiul cuiva dintr-un astfel de plan sau din moartea unui astfel de Răscumpărător? Este oare consecvent cu *bunătatea* lui Dumnezeu ca El să plănuiască un lucru atât de bun precum răscumpărarea obținută de Hristos, și să pretindă că aceasta le va fi de ajutor oamenilor, când El știe că ei nu pot împlini condiția pe care le-o cere mai mult decât putea Lazăr să iasă din mormânt de unul singur? Este oare vrednic de *înțelepciunea* lui Dumnezeu ca El să plănuiască un lucru despre care știe mai dinainte că nu va putea fi împlinit vreodată?

Dacă un om îi promite 1000 lei unui orb cu condiția să își deschidă ochii și să vadă, lucru pe care nu îl poate face, ar veni o astfel de promisiune din partea unei inimi plină de îndurare sau dintr-una care îi batjocorește situația nefericită? Dacă împăratul promite să plătească răscumpărarea prizonierilor de război, cu condiția ca aceștia să îi convingă pe cei ce îi țin legați, lucru pe care ei nu îl pot face, poate oare această promisiune să onoreze poziția lui de împărat?

Nu, ci gestul lui ar fi ca acela al omului care plătește răscumpărarea prizonierilor, dar nu îndepartează cătușele ce îi țin legați de zidurile temniței, sau de a le promite morților răsplăți mărețe cu condiția ca ei să trăiască.

Acestea ar fi la fel de lipsite de rezultat ca și obținerea mântuirii pentru oameni, cu condiția ca ei să creadă, fără că acea condiție să fie obținută pentru ei. O astfel de gândire ar face ca voia și planul lui Isus Hristos să sune în felul următor: „Voi obține viața veșnică, pe care le-o voi da oamenilor, punând beneficiile morții Mele în contul lor. Totuși, această viață veșnică va deveni a lor doar cu condiția ca ei să creadă.

În același timp, nu voi descoperi planul Meu mării majorității a oamenilor. Știu că ei sunt complet incapabili să îndeplinească prin puterile lor condiția pe care le-o cer. Ei nu sunt capabili să creadă mai mult decât ar fi fost Lazăr în măsură să învieze de la sine, sau decât ar fi fost un orb să vadă. Totuși, fără îndeplinirea acestei condiții, niciunul dintre lucrurile bune avute în vedere pentru ei nu poate ajunge în posesia lor. Nu voi obține acea condiție așa încât ea să fie împlinită în ei. Altfel spus, voia Mea este ca un lucru să fie făcut, dar Eu știu că el nu va putea fi împlinit, pentru că Eu nu voi face ceea ce este necesar pentru împlinirea lui”. De aceea, îl voi lăsa pe cititor să judece dacă o astfel de voie și un astfel de plan sunt vrednice de înțelepciunea și bunătatea Mântuitorului nostru.

Pe scurt, a avea intenția de a face vreun bine cuiva pe baza împlinirii unei condiții despre care se știe că este în mod clar dincolo de puterea acelei persoane, și în special dacă se știe că acea condiție nu poate fi împlinită fără o intervenție exterioară, atâta vreme cât Cel ce trebuie să intervină este hotărât să nu facă acest lucru, nu este decât o invenție deșartă și inutilă. Ar fi nevrednic de Hristos și inutil pentru cei avuți în vedere ca El să obțină răscumpărarea veșnică din partea Tatălui, devreme ce Domnul intenționează ca aceștia să nu fie niciodată părtași răscumpărării, pentru simplul motiv că ei nu pot împlini condiția care i-ar califica la obținerea ei. Și iarăși, dacă, prin Hristos, Dumnezeu are ca scop mântuirea tuturor oamenilor, întrucât Hristos a murit pentru toți, dar aceștia nu vor fi mântuiți decât dacă vor crede, iar această credință nu este procurată de Hristos, iar oamenii nu sunt capabili să creadă prin puterile lor, cum ar putea vreunul dintre ei să fie mântuit?

Răspunsul meu este următorul: „Dumnezeu le dă credință unora, dar nu și altora”. Este acest har selectiv obținut pentru unii, în timp ce alții sunt trecuți cu vederea? Dacă da, atunci Hristos nu a murit pentru toți. El trebuie să fi murit așa încât unii să aibă credință, dar nu și alții. Fără îndoială, atunci când îi comparăm, nu se poate spune că El a murit în vreun fel pentru cei care nu primesc credința. El nu a murit pentru a le da credința despre care știa că au nevoie pentru a obține toate celelalte lucruri pe care El le-a răscumpărat.

Dar dacă nu este obținută pentru ei de Hristos, atunci ar trebui ca cei ce sunt mântuiți să nu Îi mulțumească lui Hristos prin comparație cu cei care sunt condamnați? Acest lucru ar fi ciudat și contrar cu ceea ce Scriptura spune în Apocalipsa 1:5-6: „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor!”

În ceea ce mă privește, eu nu cred că Hristos a obținut mântuirea pentru oameni cu condiția ca aceștia să o primească. Dimpotrivă, El a obținut-o complet și perfect, astfel încât ei o primesc în mod sigur. El a obținut mântuirea, fiind atribuită celor ce cred, însă El a obținut în același timp credința, așa încât ei să poată crede.

Nici nu se poate obiecta că, potrivit învățaturii noastre, Dumnezeu ar cere vreun lucru din partea oamenilor pe care aceștia să nu-l poate face, cum ar fi credința în Hristos. Poruncile nu se referă la ceea ce Dumnezeu dorește să fie făcut, ci doar la ceea ce este responsabilitatea noastră de a face. Ele ne pot fi aduse la cunoștință, indiferent dacă suntem sau nu capabili să le împlinim. Ele nu ne arată vreo intenție sau scop al lui Dumnezeu.

În ceea ce privește promisiunile care sunt atașate poruncii de a crede, trebuie să spunem în primul rând că nu

este intenția lui Dumnezeu și scopul Lui ca Hristos să fi murit pentru noi doar dacă noi am crede. Ar fi absurd ca acțiunea să constituie propriul ei obiect.² În al doilea rând, credința este singura cale către mântuire pe care lăsat-o Dumnezeu, așa încât toți cei ce cred vor fi mântuiți fără îndoială. Aceste două lucruri, credința și mântuirea, sunt legate inseparabil, așa cum vom vedea ceva mai târziu.

OAMENII SUNT ÎMPĂRȚIȚI ÎN DOUĂ GRUPURI, IAR HRISTOS A MURIT PENTRU UNII, NU ȘI PENTRU CEIALȚI

Dacă, potrivit scopului veșnic al lui Dumnezeu, toată omenirea este împărțită în două grupuri de oameni, ilustrate separat în Scriptură, iar despre Hristos se spune în mod specific că a murit pentru un grup, nu și pentru celălalt, atunci este evident că El nu a murit pentru toți. Dacă El a murit pentru toți, atunci este clar că El a murit pentru fiecare persoană dintr-un grup, dar nu a murit pentru nimeni din celălalt grup.

² v. partea a doua, cap. 6. Prezența unei mingi în mâna mea nu înseamnă că acest lucru a creat intenția mea de a o prinde cu mâna. Dimpotrivă, pentru că am avut intenția de a lua mingea în mână, m-am asigurat mai întâi că ea îmi este accesibilă. În același fel, Hristos nu putea să intenționeze în trecut să mântuiască pe cineva care ar putea să creadă sau nu în El într-un anumit moment din viitor, dincolo de controlul Lui. Tot astfel, nimeni nu poate crea o intenție în Hristos în trecut, care să nu fi existat acolo mai dinainte, doar prin a crede în El în momentul prezent. De aceea, dacă a fost intenția lui Hristos să mă mântuiască, atunci El a trebuit să se asigure că toate lucrurile necesare pentru ca eu să fiu mântuit sunt pregătite, așa încât să am parte în mod eficace de mântuire. Dacă a fost necesară credința, El trebuia să se asigure că eu o voi avea, altfel planul și scopul Lui ar fi putut să eșueze. Nu credința mea este ceea ce a determinat scopul și planul lui Hristos, ci intenția și planul Lui au cauzat credința mea.

În primul rând, Scriptura vorbește despre două grupuri de oameni.

În Scriptură se face o deosebire clară între oameni, potrivit cu planul veșnic al lui Dumnezeu. Există unii pe care El îi „iubește” și unii pe care El îi „urăște” (Romani 9:13); unii pe care El „îi cunoaște” și unii pe care „nu îi cunoaște”: „Eu Îmi cunosc oile Mele” (Ioan 10:14); „„Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Lui” (2 Timotei 2:19); „pe care i-a cunoscut mai dinainte” (Romani 8:29); „poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte” (Romani 11:2); „nu vă cunosc” (Matei 25:12); „nu vorbesc despre voi toți; îi cunosc pe aceia pe care i-am ales” (Ioan 13:18).

Există unii oameni care sunt rânduieți la viață și glorie, și alții care sunt rânduieți la pierzare; există unii „aleși” și unii „respinși”. Există aceia care au fost „rânduieți să capete viața veșnică” (Faptele Apostolilor 13:48) și cei „scriși de mult pentru osândă” (Iuda 4). „În El, Dumnezeu ne-a ales” (Efeseni 1:4); „pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit” (Romani 8:30). „Dumnezeu nu ne-a rânduie la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea” (1 Tesaloniceni 5:9). „Astfel, El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea. Dar îmi vei zice: „Atunci de ce mai bagă vină? Căci cine poate sta împotriva voii Lui?” Dar, mai degrabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va

zice celui ce l-a făcut: „Pentru ce m-ai făcut așa?” Nu este olarul stăpân peste lutul lui, ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuițare de cinste și un alt vas pentru o întrebuițare de ocară?” (Romani 9:18-21); „sortite să fie prinse și nimicite” (2 Petru 2:12); „oi ... capre” (Matei 25:32). De asemenea, Ioan prezintă această separare a oamenilor în două categorii de-a lungul întregului capitol 10.

Există cei față de care El are „îndurare” și cei pe care El îi „împietrește” (Romani 9:18). Există unii despre care se spune că sunt „norodul Lui” special (Tit 2:14); „copii făgăduinței” (Galateni 4:28); care nu sunt „din lume” (Ioan 15:19); „Biserica” Lui (Coloseni 1:24). Apoi există cei care, în contrast cu primul grup, constituie „lumea” (Ioan 17:14), pentru care El „nu se roagă” (Ioan 17:9) și care nu sunt „copiii Lui” (Evrei 10:30; Romani 8:9).

Această deosebire făcută între oameni se găsește peste tot în Scriptură și are legătură cu planul, voia și plăcerea cea bună a lui Dumnezeu. Proverbe 16:4: „Domnul a făcut toate pentru o țintă, chiar și pe cel rău pentru ziua nenorocirii”. Matei 11:25-26: „Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale!” Romani 9:11-12: „Căci, măcar că cei doi gemeni nu se născuseră încă, și nu făcuseră nici bine nici rău, ca să rămână în picioare hotărârea mai dinainte a lui Dumnezeu, prin care se făcea o alegere, nu prin

fapte, ci prin Cel ce cheamă, s-a zis Rebecăi: „Cel mai mare va fi rob celui mai mic”. Romani 9:16-17: „Așadar, nu atârână nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă. Fiindcă Scriptura zice lui Faraon: „Te-am ridicat înadins, ca să-Mi arăt în tine puterea Mea, și pentru ca Numele Meu să fie vestit în tot pământul”. Romani 8:28-30: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit”. Așadar, iată că am dovedit din Scriptură un lucru foarte clar: oamenii sunt împărțiți în două grupuri.

În al doilea rând, Hristos a murit doar pentru oamenii dintr-un grup.

Despre Hristos ni se spune în mod expres că a murit pentru toți oamenii dintr-o singură categorie: pentru „poporul Său” (Matei 1:21); pentru „oile” Lui (Ioan 10:11, 14); pentru „Biserica” Lui (Faptele Apostolilor 20:28, Efeseni 5:25). Acest grup este deosebit de lume (Romani 5:8-9, Ioan 11:51-52). El a murit pentru „aleșii” Lui (Romani 8:32-34), pentru „copiii” Lui (Evrei 2:12, 13), așa cum am afirmat mai de vreme. Cu siguranță că putem concluziona, având în vedere

aceste lucruri, că Hristos nu a murit pentru absolut toți oamenii. El nu a murit pentru cei pe care „nu i-a cunoscut niciodată” (Matei 7:23), pe care îi „urăște” (Romani 9:13), pe care îi „împietrește” (Romani 9:18), față de care „nu Își va arăta îndurarea” (Iacov 2:13) și care au fost „scriși de mult pentru osândă” (Iuda 4); altfel spus, El nu a murit pentru niciunul dintre cei care sunt sau vor fi respinși. El nu a murit pentru acea lume pentru care nu s-a rugat.

Unii oameni obiectează față de această învățătură, spunând că, chiar dacă ni se spune că Hristos a murit pentru „oile” Sale, pentru „aleșii” Lui, nu ni s-ar spune despre El că ar fi murit *doar* pentru aceștia. Atunci când se emite pretenția că termenul nu este prezent nicăieri, argumentul acesta nu are nicio valoare. Nu este nevoie de vreo interpretare forțată a versetelor pentru a ajunge la o astfel de concluzie. Bunul simț și limbajul obișnuit, rațional, ne arată că, dacă oamenii sunt împărțiți în două categorii, în două grupuri care merg în direcții opuse, precum aleșii și respinșii, sau oile și caprele, atunci afirmația că Hristos a murit pentru aleșii Lui este echivalentă cu a spune că El a murit *doar* pentru aleșii Lui. Sensul acesta este la fel de clar, indiferent dacă termenul „doar” ar fi fost adăugat sau nu. Atunci când Mântuitorul nostru spune, „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6), El nu spune specific că este *singura* cale, și totuși acesta este felul în care înțelegem în mod necesar acest verset. În Coloseni 1:19, apostolul Pavel spune că „Dumnezeu a vrut ca

toată plinătatea să locuiască în El”, dar nu folosește expresia „doar în El”, și totuși ar fi o blasfemie să spunem că versetul ar putea fi interpretat în orice alt mod.

Așadar, o astfel de pretenție, atâta cât putem observa, rămâne invalidă. Răspunsul poate fi dat și printr-o explicație mai generală a planului și scopului lui Dumnezeu în alegere și respingere. Putem arăta felul în care moartea lui Hristos a fost un mijloc pus deoparte și rânduit pentru mântuirea aleșilor Lui. El nu a suferit moartea și nu a trecut prin toate chinurile ei pentru aceia pe care Dumnezeu, în sfatul Său veșnic, a hotărât ca ei să piară ca urmare a păcatelor lor, așa încât ei să nu fie vreodată părtași beneficiilor ei. Dar acest lucru trebuie analizat atunci când privim la cealaltă parte a acestei controversă, cea legată de cauza trimeriei lui Hristos.

SCRIPTURA NU SPUNE NICĂIERI CĂ HRISTOS AR FI MURIT PENTRU TOȚI OAMENII

Noi nu ar trebui să susținem sau să afirmăm vreun lucru pe care Scriptura nu îl prezintă. Iar Scriptura nu spune nicăieri că Hristos ar fi murit pentru toți oamenii, și cu atât mai puțin pentru fiecare individ, întrucât există o diferență mare între cele două afirmații, așa cum vom analiza imediat. De aceea, nimeni nu ar trebui să facă o astfel de afirmație. Este adevărat că ni se spune că Hristos Și-a dat viața ca preț de „răscumpărare pentru toți”, dar nicăieri nu spune că El a murit pentru *toți oamenii*. În alte pasaje ni se spune în mod

specific că El a murit pentru mulți, pentru Biserica Lui, pentru cei care cred, pentru copiii pe care Dumnezeu i-a dat, pentru noi, sau pentru unii oameni care provin din toate categoriile (Apocalipsa 5:9). Ca urmare a acestui lucru, trebuie dovedit cu claritate că, acolo unde este menționat termenul „toți”, acesta nu poate face referire la absolut toți indivizii, căci am concluziona că moartea Lui ar trebui să fie *universală*. Dacă oamenii ar lua în considerare fiecare pasaj, la rândul lui, și dacă s-ar abține să se exprime până în momentul când au făcut tot ce trebuie făcut în cercetarea lor, sunt conștienți că am depăși această controversă.

15

DOUĂ ARGUMENTE IZVORÂTE DIN PERSOANA LUI HRISTOS

HRISTOS A MURIT CA GARANT AL CELOR PE CARE I-A REPREZENTAT

Pentru cei pentru care Hristos a murit, El a murit ca Garant al lor. El a murit în locul lor, așa cum este prezentat în pasaje precum Romani 5:6-8: „Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea convenită a murit pentru cei nelegiuiți. Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi *cineva* să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi”. Galateni 3:13: „făcându-Se blestem pentru noi”. 2 Corinteni 5:21: „El L-a făcut păcat pentru noi”. Toate aceste pasaje indică foarte clar un schimb între persoane, una fiind acceptată în locul celeilalte. Dacă El a murit ca Garant al acestora pentru care a murit, adică în locul lor, atunci există cel puțin două implicații, după cum vom vedea imediat.

În primul rând, El a îndurat pedeapsa în contul acestora, eliberând fiecare dintre persoanele pentru care El a îndurat-o.

El i-a eliberat pe aceștia de mânia și vinovăția morții, trecând El însuși prin moarte pentru ei, așa încât ei toți să fie împăcați cu Dumnezeu și eliberați din robia în care se găseau din cauza morții. Nu poate fi oferit niciun alt motiv pentru care Hristos să treacă prin vreo suferință în locul altuia, decât ca acea persoană pentru care El a suferit să fie eliberată și să nu treacă prin ceea ce Hristos a trecut. Dreptatea lui Dumnezeu cerea această pedeapsă. La acest lucru se face referire atunci când ni se spune despre Mântuitorul nostru că este *enguos*, „Chezașul [Garantul] unui legământ mai bun” (Evrei 7:22). Și El face acest lucru prin a fi marele nostru Preot, prin a suferi „pedeapsa care ne dă pacea” și prin a lua asupra Lui povara „nelegiuirilor noastre” (Isaia 53:5-6). El a fost făcut „păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21).

Totuși, nu toți oamenii sunt eliberați de mânia și vinovăția morții, și nu toți sunt împăcați în mod real cu Dumnezeu, adică justificați prin atribuirea neprihănirii lui Hristos și prin a nu li se imputa nelegiuirile. Atâta vreme cât oamenii nu vin la Hristos, „mânia lui Dumnezeu rămâne peste ei” (Ioan 3:36). Acest lucru ne arată că mânia Lui nu este îndepărtată pentru că ei nu cred. Nu se spune că mânia Lui vine

asupra lor, ca și cum, prin moartea lui Hristos, ei sunt eliberați din starea de mânie în care noi toți ne găsim, în mod natural (Efeseni 2:3), ci termenul folosit este *menei*, „ră-mâne”, căci ea nu a fost niciodată îndepărtată. Pentru cei care nu sunt eliberați din această mânie, Evanghelia nu este decât o mireasmă de la moarte spre moarte (2 Corinteni 2:16), căci disprețuirea Evangheliei nu face altceva decât să le aducă o moarte sigură și o condamnare mai dureroasă. Dar aceasta este aceeași moarte cauzată de vinovăția pe care oamenii o aveau anterior.³

Unii au afirmat că, prin moartea lui Hristos, toți oamenii sunt răscumpărați, restaurați și făcuți neprihăniți în Hristos. Totuși, această idee este atât de ticăloasă, căci ea pervertește Scripturile, care nu oferă niciun fel de susținere în sprijinul ei. Scriptura este atât de împotrivoitoare acestor oameni, încât mi se pare lipsit de utilitate și o irosire a efortului să stau să demontez astfel de idei (Moore, p. 45).

În al doilea rând, Hristos a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu pentru fiecare persoană pentru care El a murit.

³ Ideea de aici a lui Owen este că, dacă moartea lui Hristos a produs o răscumpărare universală, atunci mânia lui Dumnezeu nu ar mai trebui să fie îndreptată către nimeni. Ar trebui să existe o nouă condamnare, o nouă sentință la moarte care să vină asupra celor care vor pieri. Totuși, Scriptura nu prezintă lucrurile în felul acesta. Expresia „de la moarte spre moarte”, spune Owen, se referă la aceeași „vinovăție a morții” care se afla asupra tuturor oamenilor înainte de moartea lui Hristos pe cruce. De aceea, această mânie rămâne valabilă în cazul oamenilor respinși. În loc să-i elibereze de mânia lui Dumnezeu, așa cum face în cazul aleșilor, moartea lui Hristos nu face altceva decât să accentueze vinovăția morții de care suferă cei respinși. Întrucât disprețuiesc și resping Evanghelia, acești oameni nu pot fi eliberați de vinovăția lor.

Dacă Hristos a murit pentru fiecare om, la nivel individual, atunci El trebuie să fi satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu pentru păcatele tuturor oamenilor. Acest lucru trebuie să fi avut loc pentru că motivul pentru care El a trecut prin moarte pentru noi, ca Garant al nostru, a fost acela de a satisface dreptatea lui Dumnezeu în fața păcatelor noastre, răscumpărându-ne în felul acesta pentru Sine. Nu poate fi oferit niciun alt motiv pentru care Hristos să fi trecut prin moarte.

Hristos n-a făcut satisfacerea dreptății lui Dumnezeu pentru toți oamenii.

Cu toate acestea, Hristos n-a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu pentru toate păcatele tuturor oamenilor. Acest lucru este evident dacă luăm în considerare câteva aspecte, după cum urmează:

În primul rând, dacă El ar fi satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu pentru toți, atunci toți ar fi mântuiți.

Dacă Hristos ar fi făcut satisfacerea dreptății lui Dumnezeu pentru păcatele cuiva, atunci dreptatea este satisfăcută, altfel satisfacerea este respinsă ca insuficientă. Niciun alt motiv nu poate fi oferit în favoarea unei astfel de încercări ratate, iar a spune că Hristos a ratat totul în jertfa Lui este o blasfemie maximă. Totuși, dreptatea lui Dumnezeu nu este satisfăcută pentru toate păcatele tuturor oamenilor, lucru evident. Unii oameni trebuie să treacă prin pedeapsa

veșnică pentru păcatele lor, așa încât dreptatea lui Dumnezeu să fie satisfăcută. În cazul lor, dreptatea lui Dumnezeu nu a fost împlinită prin pedepsirea lui Hristos, pentru că ei nu sunt vindecați prin rănilor Lui. Sper că, măcar în cazul celor care sunt creștini, acest lucru nu este necesar să fie dovedit. Nenumărate suflete vor trece prin pedeapsa veșnică din cauza păcatelor lor. Dacă așa stau lucrurile, cum ar putea dreptatea lui Dumnezeu să ceară satisfacerea ei în cazul păcatelor acestora, dacă s-ar fi făcut satisfacerea dreptății Lui prin Hristos în cazul lor? Așa cum se arată clar în Matei 5:26, Domnul va cere din partea unora să se facă dreptate „până la ultimul bănuț“.

În al doilea rând, El nu a avut ca scop satisfacerea dreptății lui Dumnezeu pentru alți oameni decât cei care sunt cuprinși în planul de mântuire.

Prin faptul că a suportat moartea pentru noi, ca Garant al nostru, Hristos a satisfăcut tot ceea ce a avut în plan. Satisfacerea dreptății pentru păcatele oamenilor este un lucru atât de mare și important, încât nu putea să aibă loc accidental, dincolo de intenția, scopul, voia și planul lui Dumnezeu. Acest lucru este evident în mod special atunci când observăm că punerea Lui deoparte, exprimată în termeni sfințirii, pentru a fi o jertfă de ispășire, a fost absolut necesară pentru ca moartea Lui să fie o jertfă acceptată de Dumnezeu. Dar Hristos a avut în intenție și în plan să facă satisfacerea dreptății lui Dumnezeu pentru păcatele tuturor oamenilor.

Nenumărate suflete erau deja în starea de condamnare, sub pedeapsa și greutatea păcatelor lor, într-un loc de unde nu există niciun fel de răscumpărare, nici înainte și nici după ce Mântuitorul nostru S-a adus ca jertfă pentru păcat. Am putea să presupunem că Hristos S-a jertfit pe Sine pentru păcatele aceloră, devreme ce El știa că acele suflete nu mai puteau fi recuperate și că era cu totul imposibil ca ele să beneficieze cu ceva de pe urma jertfei Lui? Am putea să ne imaginăm că sângele legământului a fost irosit în cazul aceloră față de care Hristos n-a avut niciun fel de intenție de a-i mântui? El nu ar fi putut avea nimic bun în plan pentru ei, fără a ajunge astfel să intre în opoziție directă cu hotărârea veșnică a Tatălui Său, și astfel cu propria Sa dumnezeire veșnică. L-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său și a venit Hristos în lumea aceasta să moară pentru Cain și faraon, oameni care au fost deja condamnați cu multe veacuri înainte de suferința Lui? Ar putea fi aceasta o idee credibilă?⁴

Argumentul că aplicarea satisfacerii dreptății se face condiționat nu are putere.

Argumentul că Hristos a murit pentru toți oamenii și că moartea Lui le-a fost pusă la dispoziție, cu condiția ca ei

⁴ Este posibil ca acest argument să fie înțeles greșit. Avraam nu a ars în flăcările Iadului până când Hristos să moară pentru el. Ideea de aici a lui Owen este Hristos nu a murit pentru cei condamnați, ci doar pentru cei aleși, care sunt convingși de păcatele lor. Datorită legământului, El a fost „obligat” să moară pentru ei în calitate de Garant al lor. Noi spunem adesea că Dumnezeu „a privit înainte” către jertfa lui Hristos care l-a răscumpărat pe Avraam (Luca 16:23). Ceea ce autorul vrea să spună este că Dumnezeu i-a eliberat încă din vechime pe cei pentru care Hristos a promis să plătească la vremea cuvenită.

să creadă și să îplinească această condiție, după părerea mea, nu are niciun fel de putere.

În primul rând, condiția n-a fost cunoscută de către toți.

Cea mai mare parte a omenirii nu a auzit niciodată de o astfel de condiție.

În al doilea rând, Hristos știa că oricine ar fi eșuat în împlinirea condiției, avea să fie pierdut.

La moartea Lui, Hristos știa foarte bine faptul că mare parte din omenirea de până atunci nu împlinise condiția, și că acei oameni nu mai aveau niciun fel de posibilitate de a o împlini de acum înainte. Orice intenție de a le face vreun bine prin moartea Lui avea să fie în mod necesar inutilă. O jertfă atât de zadarnică, lipsită de roade, nu poate și nu trebuie să fie atribuită Fiului lui Dumnezeu.

În al treilea rând, răscumpărarea condiționată este respinsă.

Vom respinge în scurt timp ideea că răscumpărarea le este aplicată oamenilor, dacă aceștia vor crede.

Ideea că Hristos ar fi satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu atât pentru cei condamnați cât și pentru cei mântuiți este lipsită de valoare.

A spune că Hristos ar putea satisface dreptatea lui Dumnezeu pentru cei care sunt condamnați veșnic la fel ca

pentru cei care sunt mântuiți veșnic, nu are valoare la fel cum nu are valoare nici argumentul anterior.

În primul rând, Hristos trebuia să moară pentru cei care erau incluși în planul mântuirii și care aveau să fie mântuiți.

Cei mântuiți au fost beneficiarii mântuirii pe baza faptului că Hristos avea să sufere în mod cert pentru ei, la vremea cuvenită. Suferința Lui a fost la fel de eficace în scopul și promisiunea ei după cum a fost în execuția și împlinirea ei. În gândul lui Dumnezeu, ea a fost socotită și atribuită acestora ca și cum ar fi fost împlinită, întrucât legământul cu Hristos a fost ratificat în mod sigur prin intermediul unor promisiuni reciproce neschimbătoare. Mântuitorul nostru trebuia să îplinească legământul, pentru că era necesar să facă acest lucru în beneficiul celor care au fost mântuiți în mod faptic. Totuși, în cazul celor care au fost condamnați, nu a existat nicio obligație din partea lui Hristos să îplinească dreptatea lui Dumnezeu, nicio temelie pentru aceasta, și este limpede că n-a urmat niciun rezultat pentru că nu existau rezultate așteptate ale morții Lui în beneficiul lor, potrivit legământului.

În al doilea rând, scopul lui Hristos a fost acela de a-i elibera pe cei pentru care El a murit.

Cred că un exemplu ne va lămurii în acest sens. Să zicem că un om trimite vorbă într-un loc unde se găsesc oa-

meni întemnițați, spunând că el va plăti prețul și răscumpărarea care sunt necesare pentru eliberarea celor pe care el îi alege, și că el dorește ca acești prizonieri să fie eliberați, stând până în momentul eliberării în așteptarea plății răscumpărării de către el. Cel care îi ține captivi pe aceștia acceptă oferta acelui om, potrivit cu promisiunea lui. Când acel om vine, el descoperă că unii au fost eliberați, așa cum s-a propus, în timp ce alții continuă să rămână încăpăținați în închisoarea lor. Cei care au ieșit, au auzit ce anume s-a făcut pentru ei, în timp ce ceilalți nu au auzit, iar acum sunt deja morți de multă vreme, fiecare la vremea lui. Atunci când omul acesta a plătit răscumpărarea promisă, i-a avut el oare în intenție pe cei care au murit încăpățânați în închisoare sau i-a avut intenție doar pe cei care au fost eliberați? Fără îndoială, intenția nu putea fi îndreptată decât către cei care au fost eliberați.

În același fel, suferința lui Hristos nu poate fi imaginată ca un preț plătit pentru cei care au murit în închisoarea păcatului și a corupției lor morale înainte ca jertfirea Lui să fie făcută. Ea poate fi însă prețul complet plătit pentru aceia care au fost eliberați în virtutea angajamentului și a promisiunii Lui de a plăti o astfel de răscumpărare.

În al treilea rând, dacă Hristos a satisfăcut dreptatea pentru toate păcatele, atunci a plătit și pentru păcatul necredinței.

Dacă Hristos a plătit în locul tuturor oamenilor și a împlinit astfel dreptatea lui Dumnezeu pentru păcatele lor, atunci El a murit fie pentru toate păcatele lor, fie doar pentru unele dintre păcatele acestor oameni. Dacă El a murit doar pentru o parte a păcatelor oamenilor, atunci cine ar putea fi mântuit? Dacă a murit pentru toate păcatele, atunci de ce nu sunt toți oamenii mântuiți?

Cei ce ni se opun, spun că asta se datorează necredinței acelor oameni. Oamenii nu cred, motiv pentru care nu sunt mântuiți. Cu toate acestea, întrebarea este: Este necredința un păcat sau nu? Dacă nu, atunci cum poate fi ea cauza condamnării? Dacă necredința este un păcat, atunci Hristos trebuie fie să fi murit pentru el, fie nu. Dacă n-a murit pentru păcatul necredinței, atunci El nu a murit pentru toate păcatele tuturor oamenilor. Dacă, însă, Hristos a murit și pentru păcatul necredinței, atunci de ce ar mai fi acesta un obstacol în calea mântuirii oamenilor? Există oare vreo explicație pentru această situație? Oare nu avem de-a face aici cu aceeași condiție despre care ni se tot vorbește, anume că oamenii nu sunt mântuiți pentru că ei nu cred?

Altfel spus, ei zic că fie Hristos n-a murit pentru păcatul necredinței lor, fie El a murit pentru păcatul necredinței lor, dar a făcut aceasta condiționat, iar acea condiție a fost ca ei să fie credincioși. Mie o astfel de discuție mi se pare lipsită de seriozitate.

HRISTOS A MURIT CA MIJLOCITOR, CA PREOT AL POPORULUI SĂU

Pentru cei pentru care Hristos a murit, El este Mijlocitor. Acest lucru este evident pentru că jertfa Lui, vărsarea sângelui Său, a fost una dintre acțiunile fundamentale ale lucrării Sale de mijlocire. El nu este însă Mijlocitorul tuturor oamenilor. Acest lucru ar trebui să fie suficient de clar. În calitate de Mijlocitor, El este Preot pentru cei pentru care mijlocește. Așa cum am afirmat anterior, rolul unui preot este acela de a aduce jertfa și de a mijloci, de a obține lucruri bune și de a aplica aceste lucruri bune în contul celor pentru care ele sunt obținute. Acest adevăr este clar prezentat în Evrei 9. Dar trebuie să spunem că Hristos nu face acest lucru pentru toți oamenii. Afirmția că Hristos nu este Mijlocitor pentru toți oamenii n-are nevoie de vreo dovadă. Experiența de viață o dovedește, dincolo de multele pasaje ale Scripturii. I-am auzit pe unii replicând că Hristos ar fi Mijlocitor în privința anumitor lucruri, nu în alte lucruri. Cred că acesta este un subterfugiu lipsit de onestitate, care n-are nicio bază în Scriptură. O astfel de gândire Îl face pe Mântuitorul nostru să fie pe jumătate Mijlocitor, doar cu privire la anumite lucruri, ceea ce ar fi ofensator la adresa Lui. Această obiecție a fost rezolvată deja.⁵

⁵ v. partea întâi, cap. 8, unde se vorbește despre ipoteza că Hristos ar fi murit pentru toți, dar mijlocește doar pentru unii.

16

SFINȚIREA ȘI CREDINȚA

În acest capitol vom vorbi despre sfințire, despre cauza credinței și despre obținerea acesteia prin moartea lui Hristos.

SÂNGELE LUI HRISTOS ESTE EFICACE PENTRU A SPĂLA, A CURĂȚA ȘI A SFINȚI

Un alt argument poate fi preluat din efectul și rodul morții lui Hristos în *sfințirea* noastră. Dacă sângele lui Isus Hristos îi spală, curăță și sfințește pe cei pentru care a fost vărsat sau pentru care El a fost făcut jertfă, atunci cu siguranță că El a murit, Și-a vărsat sângele sau a fost jertfit doar pentru cei care sunt spălați, curățați și sfințiți prin această jertfă, lucru care ar trebui să fie evident.

Credința este primul principiu al purificării inimii (Faptele Apostolilor 15:9), căci „nu toți au credința” (2 Tesaloniceni 3:2). Credința este credința „aleșilor lui Dumnezeu” (Tit 1:1). Consecința, îmi imaginez, este incontestabilă și nu poate fi evitată. Vom dovedi în cele ce urmează că sângele lui Hristos este eficace în împlinirea tuturor acelor scopuri care țin de spălarea și sfințirea păcătoșilor, așa cum am văzut mai

devreme. Vom face acest lucru în primul rând apelând la simbolurile biblice și în al doilea rând îndreptându-ne privirile către expresiile clare din Scriptură, care vorbesc despre vărsarea sângelui lui Hristos.

În primul rând, simbolul biblic al jertfei sfințește în fața Legii.

În ceea ce privește simbolul jertfei, ne vom uita acum la jertfa de ispășire, pe care apostolul o compară în mod specific cu jertfa lui Hristos. El afirmă în Evrei 9:13 că ea îi sfințește în fața Legii pe cei pentru care se aducea: „sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului”. Ceea ce se făcea trupește spre împlinirea Legii, prin ritualul sângeros al sacrificării animalelor, trebuie să fie împlinit spiritual prin jertfa lui Hristos, care este un antetip al jertfelor Vechiului Testament. Apostolul subliniază acest lucru în versetul care urmează. El spune: „cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului cel viu” (v. 14). Din ceea ce cunosc, replica dată de Arminius și alții ca el este că jertfa într-adevăr a sfințit, dar sfințirea nu se făcea în momentul aducerii ei, ci în momentul aplicării ei, atunci când sângele era stropit. Ei spun că sângele lui Hristos nu a sfințit pe nimeni în momentul în care s-a făcut jertfa, ci atunci când jertfa a fost aplicată. Acesta este un argument slab și nesatisfăcător, căci

nu face decât să susțină o separare între jertfirea Lui și aplicarea meritelor sângelui Său.

Chiar dacă noi recunoaștem că aceste două etape sunt distincte, totuși nu suntem de acord cu separarea lor. Noi susținem că sângele lui Hristos sfințește prin aplicarea lucrurilor bune pe care El le-a obținut.

Ceea ce avem de demonstrat este că aplicarea lucrurilor bune obținute prin sângele lui Hristos se face în cazul tuturor acelorora pentru care El a fost jertfit. Acest lucru se datorează faptului că ni se spune că jertfa sfințește și curăță, așa că sângele lui Hristos trebuie să corespundă aceluia simbol, despre care Scriptura spune că făcea sfințirea în ce privește curățarea trupului.

În al doilea rând, Scriptura spune că jertfele de sânge au ca scop sfințirea.

Acest lucru este afirmat în mod expres în diferite pasaje cu privire la vărsarea sângelui și moartea Mântuitorului nostru, unde se subliniază că aceste lucruri sunt produse pentru că vărsarea sângelui Său și moartea Lui au avut tocmai aceste scopuri.

Am oferit deja mai multe pasaje în cartea mea. Voi repeta acum câteva dintre aceste pasaje pentru a întări argumentul de față, luând în considerare doar acele pasaje care ne arată direct scopul morții lui Hristos, dovedind astfel veridicitatea argumentului.

Dovezi scripturale

Romani 6:5-6: „În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului”. Cuvintele din ultimul verset prezintă motivul pentru care este făcută afirmația din versetul 5, anume că părtășia în moartea lui Hristos va fi însoțită în mod cert de asemănarea cu El în învierea Lui. Cu alte cuvinte, se referă deopotrivă la viața spirituală și la viața veșnică: „omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui”. Altfel spus, corupția noastră păcătoasă și starea noastră depravată sunt zdrobite în mod eficace prin meritele morții și răstignirii lui Hristos. Acestea sunt dezbrăcate de puterea de a stăpâni peste noi, așa încât nu mai slujim firii pământești. Acesta este sensul pasajului, pentru că vedem că el este așezat ca o temelie care explică apoi și conectează în ceea ce ne privește toate hotărârile legate de sfințire și eliberare de sub puterea păcatului.

Același apostol⁶ ne spune în 2 Corinteni 1:20 că „făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt, da’; de aceea și Amin, pe care-l spunem noi, prin El, este spre

⁶ Owen pleacă de la prezumția că Pavel este autorul Epistolei către Evrei, opinie minoritară în zilele noastre.

slava lui Dumnezeu”. „Da și Amin” înseamnă că promisiunile sunt confirmate, ratificate, întemeiate ca neschimbătoare și pronunțate în beneficiul nostru în mod irevocabil. Acest lucru s-a făcut „în El”, adică în moartea Lui și în vărsarea sângelui Său, care confirmă testamentul (legământul) prin care ne sunt făcute promisiunile cu titlu de moștenire. Ele sunt confirmate prin „moartea celui ce l-a făcut” (Evrei 9:16), fiindcă El a fost „chezașul unui legământ mai bun” (Evrei 7:22). Acest testament este un „legământ trainic cu mulți” prin faptul că El a fost „stârpit” dintre oameni (Daniel 9:26-27).

Dar care sunt promisiunile confirmate față de noi și întemeiate prin sângele lui Hristos? Aveți un sumar al acestora în Ieremia 31:33-34, repetat de apostol în Evrei 8:10-12. El prezintă natura legământului care a fost ratificat prin sângele lui Hristos. Acolo este prezentată o descriere sumară a tot ceea ce harul necondiționat și fără plată a adus pentru noi, atât în sfințire (v. 10-11) cât și în îndreptățire (v. 12). Una dintre aceste promisiuni este cea faimoasă a tăierii împrejur a inimilor noastre, prin care primim inimi noi și un duh nou în interiorul nostru (Deuteronom 30:6; Ezechiel 36:26). Sfințirea, sfințenia, îndreptățirea și împăcarea cu Dumnezeu sunt obținute prin moartea și vărsarea sângelui lui Hristos, fiind întărite prin promisiunile neschimbătoare ale lui Dumnezeu. Lucrurile cerești sau spirituale sunt purificate prin jertfa Lui (Evrei 9:23). „În [El] care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Coloseni

1:14); „prin moarte, El l-a nimicit pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul”, ca să îi „izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2:14-15).

Observați felul în care se potrivesc două dintre cele mai clare pasaje în acest sens, anume Tit 2:14 și Efeseni 5:25-26. În ambele pasaje, curățarea și sfințirea noastră sunt atribuite planului și scopului lui Hristos, care a fost Lucrătorul. De aceea, rezultatul cert al morții și jertfei Sale a fost lucrarea Lui, așa cum am dovedit anterior.⁷ Voi mai adăuga un singur pasaj pentru a dovedi că sângele lui Hristos ne curăță de toate păcatele, iar acela este următorul: „voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Corinteni 1:30). Întrucât acest verset este suficient de clar, nu mai este nevoie să alocăm timp pentru a dovedi că El a fost făcut aceste lucruri de către Dumnezeu, pentru noi. Dumnezeu L-a trimis pentru a fi „o jertfă de ispășire” prin sângele Lui (Romani 3:25). Sfințirea noastră, alături de toate celelalte efecte ale harului necondiționat, sunt obținute direct prin moartea lui Hristos.

Esența a ceea ce am spus până aici este următoarea: sfințirea și sfințenia sunt rodul și rezultatul cert al morții lui Hristos în toți aceia pentru care El a murit, însă știm bine

⁷ v. partea întâi, cap. 2.

din realitatea vieții că nu toți oamenii sunt făcuți părtași acestei sfințiri și acestei sfințenii. De aceea, Hristos nu a murit pentru toți oamenii.

Moartea lui Hristos este cauza unică a răscumpărării.

Este cu totul zadarnic să încercăm să contrazicem faptul că moartea lui Hristos este cauza unică a acestor lucruri, așa cum încearcă unii. Aceste lucruri nu pot fi împlinite în nimeni dacă Duhul Sfânt nu face această lucrare și dacă credința nu este îndreptată către moartea lui Hristos:

În primul rând, prețul de răscumpărare plătit este singura cauză a răscumpărării.

Duhul lui Dumnezeu este ceea ce produce sfințirea și ceea ce aduce sfințenia, dar ce fel de cauză este aceasta? Ea este una care își produce efectul în mod direct, real și eficace. Credința este cauza iertării păcatelor, dar ce fel de cauză este ea? Ea este doar o cauză instrumentală. Ea privește către neprihănirea lui Hristos. Dar oare aceste cauze, eficace și instrumentale, afectează cu ceva faptul că sângele lui Hristos coincide cu ele și este chiar cauza lor unică, moralmente și din punct de vedere al meritelor? Fără îndoială, Duhul și credința nu se împotrivesc și nu afectează ori împiedică cu ceva planul lui Dumnezeu având în vedere răscumpărarea prin sângele lui Hristos, altfel ele n-ar putea fi nici instrumentale și nici eficace. Sângele Lui este singurul fundament pe care

se bazează lucrarea și eficacitatea Duhului Sfânt, și singura cauză a existenței credinței.

Să spunem că un om este ținut captiv de către vrăjmașul lui. Cineva merge la cel care îl ține captiv și face un aranjament, prin care se angajează să plătească prețul răscumpărării pentru eliberarea sârmanului captiv. Cel care îl ține captiv trimite o înștiințare către păzitorii închisorii, informându-i și poruncindu-le să îi scoată cătușele și să îi dea haine noi în locul zdrențelor, potrivit înțelegerii făcute. El spune: „Eliberați-l, fiindcă s-a plătit prețul răscumpărării”. Odată ce păzitorul închisorii îi scoate cătușele sârmanului deținut și odată ce ordinul de eliberare al judecătorului este pronunțat, am putea oare să respingem faptul că prețul de răscumpărare care a fost plătit nu a constituit cauza unică a eliberării lui? Dacă răscumpărarea nu ar fi fost plătită, atunci emiterea ordinului de eliberare și îndepărtarea cătușelor nu ar fi avut loc niciodată. Efectul plății acelei răscumpărări este în mod obligatoriu eliberarea celui captiv.

În eliberarea noastră de sub robia păcatului, este adevărat că există și alte lucruri implicate, dincolo de moartea lui Hristos. Avem de-a face cu lucrarea Duhului și cu lucrarea harului lui Dumnezeu. Totuși, acestea nu sunt altceva decât rodul și efectul morții lui Hristos, după cum este eliberarea noastră. Este clar că moartea Lui constituie cauza unică a răscumpărării noastre.

În al doilea rând, însăși credința este obținută prin moartea lui Hristos.

Noi susținem că însăși credința a fost obținută prin moartea lui Hristos. Ea este roada directă și adecvată a morții Sale, manifestată în toți cei pentru care El a murit. Dacă acest lucru este adevărat, atunci el elimină complet ideea de răscumpărare generală sau universală. Dacă nu este adevărat, atunci voi fi gata să accept aceste idei, căci, oricum ar fi, voința liberă va fi demonstrată. Voi dovedi imediat felul în care este obținută credința.

CREDINȚA ESTE OBȚINUTĂ PRIN MOARTEA LUI HRISTOS

Înainte de a statua și de a demonstra argumentul, aș dori să stabilesc câteva premise.

1. Nimic nu ne este atribuit fără să fi fost obținut prin moartea lui Hristos.

Orice lucru care ne este dat fără plată prin Hristos este obținut complet prin meritele morții lui Hristos. Nimic nu este atribuit poporului Său care să nu fi fost obținut de El. Prețul pe care El l-a plătit pentru obținerea acestor lucruri este însăși sângele Lui (1 Petru 1:18-19), întrucât legământul dintre El și Tatăl, în baza căruia au fost atribuite toate binecuvântările spirituale pentru cei care I-au fost dați, este întemeiat în mod specific pe condiția ca El să Își dea „viața ca jertfă pentru păcat” (Isaia 53:10).

2. Credința este indispensabilă mântuirii noastre.

Toți oamenii cad de acord asupra caracterului indispensabil al credinței pentru mântuire. Nu există vreo jertfă acceptabilă care să ia locul credinței în termenii noului legământ. Orice ar fi făcut Dumnezeu în dragostea Lui, prin trimiterea Fiului Său, și orice ar fi făcut Hristos în jertfa Lui sau face prin mijlocirea Lui, indiferent dacă face pentru toți sau doar pentru unii, nu ar avea nicio valoare și nu ne-ar ajuta în niciun fel în lipsa credinței manifestată în noi. Aceste lucruri n-ar sluji decât la creșterea și agravarea condamnării noastre. Indiferent ce alte lucruri pot fi obținute, fără credință, rămâne valabil că „cine nu va crede, va fi osândit” (Marcu 16:16; v. Evrei 11:6). De aceea, credința este necesară în mod absolut, așa încât oricare ar fi lucrul care cauzează credința noastră, acela trebuie să fie cauza primordială și principală a mântuirii noastre. Fără credință, nimic în ceea ce privește mântuirea nu ar putea avea loc, iar dacă avem credință, toate lucrurile sunt făcute eficiente.

3. Întrebarea care survine este aceasta: Este credința rodul și rezultatul morții lui Hristos?

Le voi oferi celor care gândesc diferit în această privință posibilitatea să facă o alegere clară, așa încât să poată să găsească un răspuns la această întrebare în mod direct, categoric și fără a face deosebiri vagi. „A obținut Mântuitorul nostru credința pentru noi prin meritele Lui, prin moartea

și mijlocirea Lui?” Sau, ca să exprim întrebarea într-o altă modalitate, „Este credința rodul și efectul sau rezultatul morții lui Hristos?”

În primul rând, în cazul în care credința este rodul și efectul morții lui Hristos, atunci întrebarea este aceasta: Este credința obținută absolut sau condiționat?

Dacă Hristos a obținut credința noastră prin moartea Lui, atunci aș vrea să știu dacă El a obținut-o pentru toți cei pentru care a murit într-un mod absolut sau pe baza unei condiții care trebuie îndeplinită de către aceștia.

Dacă ea a fost obținută absolut, atunci este un lucru sigur că, dacă El a murit pentru toți oamenii, toți vor trebui să creadă. Lucrul care este obținut în mod absolut pentru cineva intră categoric în proprietatea acelei persoane. Dacă cineva a obținut în mod absolut o moștenire, indiferent de mijloacele prin care a obținut-o, cine ar putea spune că acea moștenire nu îi aparține? Totuși, apostolul respinge ideea că toți oamenii ar avea credință: „nu toți au credință” (2 Tesaloniceni 3:2) și spune: credința este cea a „aleșilor lui Dumnezeu” (Tit 1:1).

În situația în care am spune că ea a fost obținută *con-*
diționat, iar condiția este credința noastră, atunci această credință trebuie să vină de la noi înșine, nu de la Hristos. Astfel, ea devine o faptă meritorie a omului.

Dacă se obiectează, argumentându-se că El a obținut credința pentru oameni, adică pentru a fi atribuită oamenilor în mod condiționat, atunci am nevoie de un răspuns clar, fără echivoc, la această dilemă. Spuneți-mi care este acea condiție, așa încât toți oamenii să o cunoască. Ea este o condiție care reflectă o preocupare infinită pentru noi toți. Dați-mi această condiție, și voi recunoaște că aveți adevărul de partea voastră. Unii spun că această condiție ține de faptul că oamenii nu ar trebui să se împotrivescă harului lui Dumnezeu. Dar ce înseamnă să te împotrivesți harului lui Dumnezeu? Să nu ascuți de el? Și ce înseamnă să ascuți de harul lui Dumnezeu? Nu înseamnă să crezi? Așadar, condiția pentru obținerea credinței ar fi credința însăși. Hristos a obținut credința, așa încât oamenii să creadă, cu condiția ca ei să creadă? Oare așa stau lucrurile?

Ar putea cineva să instituie o condiție pentru credință, care este cerută din partea noastră, și care să nu fie credința însăși? Dacă ar fi o condiție diferită de credință, atunci aș vrea să aud care este aceea, și ne vom îndrepta discuția către acel subiect. Vom vedea dacă acea condiție este obținută sau nu de către Hristos. Dacă nu, atunci cauza credinței se găsește încă în noi înșine. Hristos n-ar mai fi Autorul și Desăvârșitorul ei (Evrei 12:2). Dacă ea este obținută de El, atunci noi suntem cei care avem dreptate în argumentele noastre. Trebuie să vedem mai apoi, în cercetarea noastră, dacă acea condiție a fost obținută în mod absolut sau pe baza unei alte condiții.

În al doilea rând, în cazul în care credința nu este rodul și rezultatul morții lui Hristos, atunci ea trebuie să fie în mod indubitabil un act al voinței omului, caz în care noi ne mântuim singuri.

În cazul în care credința noastră nu este obținută prin moartea lui Hristos,

1. Ea trebuie să fie un act al voinței și abilității omului.

Adversarii noștri sunt nevoiți să susțină că aceasta ar trebui să fie un act al voinței omenești, pentru a se asigura că ea nu este produsă în noi prin har, ci ține totalmente de puterea noastră de a manifesta credință.

Pentru a-și susține argumentul, ei spun că nimic nu ne poate fi atribuit prin harul fără plată și necondiționat, prin Hristos, cu excepția lucrurilor care sunt obținute de El prin moartea și jertfa Lui.

Această afirmație contrazice următoarele lucruri:

(1.) Ea contrazice versetele specifice ale Scripturii în numeroase cazuri, pe care nu le mai enumerăm aici, întrucât au fost deja prezentate.

(2.) Ea contrazice însăși natura noului legământ, care nu cere o condiție, ci împlinește în mod eficace promisiunile lui în toți cei ce sunt părtași legământului (Ieremia 31:33-34; Ezechiel 36:26; Evrei 8:10-11).

(3.) Ea contrazice lucrarea harului necondiționat al lui Dumnezeu prin faptul că așază puterea voinței libere a omului în natura noastră coruptă, ilustrând în mod ușuratic și devalorizând harul lui Dumnezeu.⁸

(4.) Ea contrazice doctrina depravării și a incapacității noastre naturale de a face vreun lucru bun. Fără îndoială, aceasta va conduce la răsturnarea completă a învățaturii biblice fundamentale a păcatului originar.

(5.) Ea contrazice principiile gândirii sănătoase, care n-ar permite niciodată abilității noastre naturale capacitatea de a produce un act spiritual totalmente curat, fără a fi contaminat de vreun fel de mândrie spirituală (v. 1 Corinteni 2:14).

2. Noi devenim cauza mântuirii noastre, iar moartea lui Hristos nu mai are nicio valoare.

În esență, potrivit acestei gândiri, cauza mântuirii noastre va ajunge să depindă totalmente de noi. Astfel, ar ține de puterea noastră să facem ca ceea ce Dumnezeu și Hristos au făcut să fie lucrări eficiente, altfel, actul nostru de a nu crede ar împiedica străduințele Lor. În acest caz, tot ceea ce Dumnezeu și Hristos au făcut nu ne va fi de niciun ajutor dacă noi nu credem, iar dacă Hristos n-a obținut și

⁸ Acest lucru ar sugera că noi avem voință liberă din punct de vedere moral înainte de mântuirea noastră. Este evident că, în esență, aceasta ar nega învățătura biblică despre natura noastră coruptă moral și, astfel, și nevoia noastră de a primi harul lui Dumnezeu. (v. Romani 7:15).

aplicat acea credință prin moartea Lui, atunci Domnul nu poate împlini mântuirea în noi. Votul decisiv, fie că noi vom crede, fie că nu, este lăsat la latitudinea omului. Judecați acum singuri dacă acest lucru ne transformă sau nu în cauza propriei noastre fericiri și în ziditorii propriei noastre glorii.

Odată ce am stabilit aceste premise, voi dovedi pe scurt ceea ce alții resping, anume că, prin moartea Lui, Hristos a obținut credința pentru noi. În consecință, dacă El a obținut-o pentru noi, și dacă „nu toți oamenii au credința”, atunci este evident că El nu a murit pentru toți.

Dovezi:

1. Credința este parte din sfințirea și sfințenia obținute de Hristos.

Moartea lui Isus Hristos a obținut pentru noi sfințenia și sfințirea. Acest lucru a fost dovedit pe larg atunci când am dezbătut argumentul numărul 8. Dar credința, întrucât este un har al Duhului care locuiește în noi, ea face parte din sfințirea și sfințenia noastră. De aceea, El a obținut credința pentru noi deopotrivă cu aceste lucruri. Prezumția este certă și indubitabilă. Ea a fost confirmată suficient în cadrul celui deal optulea argument, așa că nu pot înțelege ce contraargument poate fi adus în acest caz. Dacă cineva obiectează și spune că Hristos ar fi putut să obțină pentru noi doar o parte, nu toată sfințenia, iar acele lucruri parțiale ar putea include

nădejdea, dragostea, blândețea și altele asemenea lor (Galateni 5:22; Efeseni 5:9), atunci am următoarele întrebări:

În primul rând, care este temeiul pe baza căruia putem face o astfel de deosebire între harurile Duhului Sfânt, așa încât să spunem că unele sunt obținute prin Hristos, în timp ce altele vin ca rezultat al puterii omenești?

În al doilea rând, suntem noi oare mai înclinați sau mai capabili să credem prin puterile noastre decât suntem să iubim și să nădăjduim? Care ar fi lucrurile pe care ne-am putea baza atunci când facem o astfel de deosebire?

2. Toate roadele alegerii sunt obținute de Hristos.

Toate roadele alegerii sunt procurate pentru noi de Isus Hristos, căci „în El, Dumnezeu ne-a ales” (Efeseni 1:4), iar aceasta este singura cauză și sursă a tuturor acelor lucruri bune pentru care Domnul ne-a ales. Acest lucru se face spre lauda harului Său glorios, pentru ca El să aibă întâietatea în toate lucrurile. Sper că nu este nevoie să dovedesc că Domnul Isus Hristos este singurul mijloc prin care și pentru care Domnul le va da aleșilor Săi în mod cert și real toate roadele și rezultatele dragostei Lui, așa cum El a avut în vedere în relație cu ei, și datorită căreia i-a ales.

Dar credința este un rod, unul principal, al alegerii noastre. Apostolul spune: „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea

Lui” (Efeseni 1:4). Tot așa și sfințenia, credința, curățarea inimii – constituie o parte esențială a rezultatelor alegerii noastre. Mai mult, „pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat” (Romani 8:30). Astfel, întrucât ne-a chemat potrivit planului Său, Dumnezeu lucrează credința în noi în mod eficace, prin manifestarea puternică a Duhului Sfânt, după „nemărginita mărime a puterii Sale” (Efeseni 1:19).

Astfel, cei care erau „rânduși să capete viața veșnică, au crezut” (Faptele Apostolilor 13:48). Dumnezeu i-a făcut să fie diferiți de alții în ce privește părtășia la mijloacele harului (1 Corinteni 4:7).

Faptul că ei au fost rânduiți la viața veșnică a constituit izvorul din care a curs credința lor. Așa au obținut cei aleși credința, în timp ce restul oamenilor au fost orbiți (Romani 11:7).

3. Toate binecuvântările legământului sunt procurate de Hristos.

Toate binecuvântările noului legământ sunt obținute și procurate de Acela în care sunt ratificate promisiunile acelui legământ și Căruia Îi sunt făcute. Toate lucrurile bune ale acelui legământ sunt conținute și manifestate prin aceste promisiuni, prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu.

Am afirmat anterior în ce anume constau promisiunile legământului, faptul că ele sunt confirmate în Hristos și că promisiunile Lui sunt făcute seminței Lui (Galateni 3:16). De

aceea, toate lucrurile bune ale legământului sunt efectele, roadele sau rezultatele obținute de moartea lui Hristos.

Mai mult, credința face parte dintre binecuvântările noului legământ. Acest lucru este evident atunci când ne uităm la descrierea lor în pasaje precum Ieremia 31:33-34, Evrei 8:10-12, Ezechiel 36:25-27 etc.⁹

4. Orice lucru care este necesar pentru mântuirea omului trebuie să fie obținut de Hristos.

Dacă este total imposibil să fim mântuiți fără credință, atunci credința trebuie să fie obținută de Acela care ne mântuiește pe deplin și în mod eficace. Cum ar putea să ne mântuiască Hristos pe deplin și eficace fără a procura acel lucru care este indispensabil mântuirii noastre? Fără credință, este complet imposibil să ajungem la mântuire (Evrei 11:6, Marcu 16:16), dar Isus Hristos, potrivit cu Numele Său, ne mântuiește în mod perfect (Matei 1:21). El procură pentru noi „răscumpărarea veșnică” (Evrei 9:12). El poate „să îi mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El” (Evrei 7:25). Din acest motiv, credința trebuie să fie inclusă între lucrurile pe care El le obține pentru noi.

⁹ Owen a stabilit deja o legătură între credință și sfințenie, la fel cum Iacov a legat credința de fapte. Promisiunea din aceste pasaje este că Dumnezeu va scrie în legea Lui în inimile noastre, așa încât noi să fim sfinți, și El va pune Duhul Lui în noi pentru a ne face capabili să fim sfinți, din punct de vedere practic. Întrucât credința este parte din sfințirea noastră, adică din sfințenia noastră practică, ea trebuie să fie o promisiune inerentă în aceste pasaje, și una dintre componentele implicite ale legământului.

5. Credința este un dar, o binecuvântare obținută pentru noi de Hristos.

Scriptura ne arată clar cum credința este darul, iar Hristos este Cel care o obține pentru noi. De exemplu, următorul verset spune că, „cu privire la Hristos (*hyper christos*), vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El” (Filipeni 1:29). „Dumnezeu... ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos” (Efeseni 1:3). Întrucât credința este o binecuvântare spirituală, ea ne este dată „în El” și datorită Lui. Dacă nu ar fi așa, atunci nu merită să argumentăm cu privire la ce anume este ea sau în ce fel este obținută. Oricum ai privi la credință, eu vreau să privesc la Isus ca fiind „Căpetenia [Autorul, cf. lit. KJV] și Desăvârșirea [Desăvârșitorul, cf. lit. KJV] credinței noastre” (Evrei 12:2). Putem adăuga o varietate de alte motive, argumente și pasaje ale Scripturii pentru a confirma acest adevăr, dar eu sper că am spus suficient prin argumentele de până aici.

Concluzie: dacă ceea ce Hristos a obținut nu este manifestat în toți oamenii, atunci El nu a murit pentru toți.

Ceea ce am spus până aici poate fi rezumat în felul următor: dacă rodul și efectul sau rezultatul morții lui Hristos nu se manifestă în toți oamenii, și dacă este obținut în mod absolut, nu condiționat de vreun act care trebuie împlinit de către noi, atunci Hristos n-a murit pentru toți oamenii. Și

este clar că harul credinței nu se manifestă în toți oamenii. El este obținut în mod absolut prin moartea lui Hristos și le este dat acelorora pentru care El a murit. De aceea, Mântuitorul nostru nu a murit pentru toți oamenii.

ANTETIPUL POPORULUI ISRAEL CA ALES AL LUI DUMNEZEU

Uneori discuția are loc trecând de la tip sau simbol la antetip, de la ceea ce un lucru simbolizează la lucrul simbolizat. Această discuție va limita jertfa lui Hristos la aleșii lui Dumnezeu. Poporul Israel era în mod clar simbolul Bisericii lui Dumnezeu în toate acele lucruri remarcabile care li s-au petrecut, așa cum ni se spune în 1 Corinteni 10:11. Rânduiele și instituțiile lor ilustrau în mod specific lucrurile spirituale ale Evangheliei. Preoții, altarul și jertfele erau toate umbre ale lucrurilor bune care aveau să vină în Isus Hristos. Țara lor, Canaanul, era un simbol al cerului (Evrei 4:3, 9),¹⁰ așa cum Ierusalimul era simbolul Sionului (Galateni 4:26, Evrei 12:22). Poporul Israel, ca întreg, a fost un simbol al Bisericii lui Dumnezeu, aleșii Lui, poporul chemat de El. Iată de ce credincioșii noului legământ sunt denumiți „preoție sfântă... neam sfânt”, făcând aluzie la poporul Israel (1 Petru 2:5, 9). În fapt, poporul lui Dumnezeu este denumit „Israe-

¹⁰ Ei au intrat în Canaan ca loc al odihnei lor, iar noi intrăm în Împărăția lui Dumnezeu ca loc al odihnei noastre.

lul” Lui în mai multe locuri, așa cum este explicat mai de parte în Evrei 8:8.¹¹ Un adevărat israelit este același lucru cu un credincios adevărat (Ioan 1:47), întrucât iudeul adevărat este cel credincios în inima lui. Sper că nu este necesar să dovedesc că poporul eliberat din robie, păstrat, apropiat de Dumnezeu și adus în țara Canaanului este simbolul Bisericii spirituale a lui Dumnezeu, adică acei credincioși aleși. Plecând de la această simbolistică a poporului Israel, noi susținem următoarele lucruri despre Biserică:

Doar cei care sunt răscumparați în mod real și spiritual de Isus Hristos sunt simbolizați prin răscumpărarea fizică a poporului Israel. Doar aleșii, Biserica lui Dumnezeu, au fost simbolizați de poporul Israel care a fost eliberat din Egipt și adus în țara Canaanului, împreună cu rânduielile și instituțiile lor. Este lipsit de sens să ne imaginăm că evreii erau un simbol al întregii lumi sau că ar fi simbolizat pe oricine altcineva decât pe aleșii lui Dumnezeu, după cum se dovedește în capitolele 9 și 10 din Epistola către Evrei. Erau oare evreii și rânduielile lor simboluri ale celor șapte rațiuni pe care ei le-au distrus și le-au alungat din Canaan? Erau ei simboluri pentru egipteni sau pentru acei păgâni care îi urau pe Dum-

¹¹ Evrei 8:8: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou” – acest pasaj pare să se afle în contradicție cu ideea lui Owen prin care denumește casa lui Israel în contradicție cu casa lui Iuda. Cu toate acestea, scrierea ebraică este poetică. Uneori, ea repetă fraze nu pentru a contrasta, ci pentru a accentua un adevăr. Aici sunt combinate două case pe care omul le-a separat. De aceea, „ce a împreunat Dumnezeu...” (Matei 19:6).

nezeu și pe Hristosul Lui? De aceea, cred că putem concludi-
ona, plecând de la simboluri și lucrurile simbolizate, că doar
aleșii lui Dumnezeu, Biserica Lui, sunt cei răscumpețați de
Isus Hristos.

17

NATURA RĂSCUMPĂRĂRII

Vom continua în acest capitol prezentarea argumentelor noastre, care izvorăsc din natura și descrierea răscumpărării.

PRIN NATURA EI, RĂSCUMPĂRAREA NU ESTE UNIVERSALĂ

Spre deosebire de laptele Cuvântului, doctrina *răscumpărării universale* nu poate fi sănătoasă și sinceră. Ea nu se poate potrivi și nu se poate conforma în niciun fel, prin niciun fel de mijloace, lucrurilor pe care vrea să le promoveze, iar expresiile din Scriptură care sunt alese pentru a ne fi prezentată, atât literal cât și prin deducere, nu fac decât să dea naștere unor contradicții între afirmațiile acestei învățături. Iată felul în care se prezintă ideea răscumpărării universale. În sine, este o contradicție ireconciliabilă să afirmi că răscumpărarea este universală, și totuși să recunoști că mulți vor muri în captivitatea păcatelor lor.

Pentru a demonstra acest lucru, haideți să ne îndreptăm privirile către câteva dintre cuvintele și expresiile prin

care acest subiect este prezentat în Scriptură. Acești termeni includ *răscumpărarea*, *reconcilierea* sau *împăcarea*, *satisfacerea dreptății*, *meritele*, *moartea* lui Hristos pentru noi, *pur-tarea păcatelor* în locul nostru, Hristos ca *Garant* al nostru, *ființa* lui Dumnezeu, oameni obișnuiți, Isus ca *Mântuitor* al poporului Său, *mântuirea* completă, *jertfa* care șterge păcatul și așa mai departe. Am putea adăuga acestora importanța unor prepoziții și a altor părți de vorbire folosite în pasajul original în legătură cu acest subiect. Vom dovedi fără putință de tăgadă că ideea de răscumpărare generală sau universală nu s-ar putea potrivi vreunuia dintre aceștia. Ea este prea lungă pentru a se înghesui în patul Scripturii, așa că trebuie să-i tăiem fie capul, fie picioarele.

Vom pleca de la termenul *răscumpărare*, luând în considerare atât definiția cât și sensul lui. Termenul grecesc tradus în Scriptură prin *răscumpărare* este uneori *lutrosis*, dar cel mai frecvent *apolutrosis*, care are sensul eliberării cuiva din captivitate și pierzare prin plata unei părți sau a unei răscumpărări (*lutron*). Este evident că, în Scriptură, răscumpărarea sau prețul eliberării noastre este sângele lui Hristos. Ea este denumită *lutron* în Matei 20:28 și *antilutron* în 1 Timotei 2:6. Altfel spus, sângele lui Hristos este prețul acestei răscumpărări, sau ceea ce a fost primit ca având valoare pentru eliberarea noastră. De aici, ceea ce este avut în vedere prin plata acestui preț este eliberarea acelor pentru care este plătit, eliberarea din starea rea în care ei erau asupriți.

Această răscumpărare spirituală este, în esență, de aceeași certitudine ca atunci când un militar sau un civil este răscumpărat, desigur, cu anumite excepții notabile. Duhul Sfânt demonstrează acest lucru comparând „sângele lui Hristos” în această lucrare de răscumpărare cu „argintul și aurul”, și cu alte lucruri care erau folosite în trecut pentru plata răscumpărării în lucruri obișnuite ale vieții (1 Petru 1:18-19). Starea aceea rea în care noi eram oprimați ținea de pedeapsa pe care o meritam, anume că trebuia împlinită dreptatea lui Dumnezeu cu privire la datoria noastră, datorie ce rezultă din păcatele noastre.

De aceea, noi suntem eliberați în același timp din această stare prin plata acestui preț. „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii” (Galateni 3:13). Noi suntem „socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus” (Romani 3:24); „în El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Efeseni 1:7; Coloseni 1:14). Efectul răscumpărării obținută prin plata prețului despre care am vorbit este îndreptățirea fără plată față de vinovăția păcatului și iertarea acestor păcate. Noi suntem eliberați de pedeapsa pe care păcatul o merită. Este ca și cum un om ar fi avut un prieten în închisoare, și și-a vândut averea pentru a plăti prețul eliberării lui, prețul stabilit de acela care îl ține captiv. Procedând astfel, el își eliberează prietenul. Singura deosebire este că această răscumpărare spirituală conține în ea anumite lucruri care nu se

găsesc în nici un alt fel de eliberare, așa cum vom arăta în continuare.

Răscumpărarea spirituală diferă de cea temporară.

În primul rând, cel care primește răscumpărarea o și dăruiește.

Hristos este o ispășire care liniștește, potolește mânia Domnului, dar Domnul însuși S-a oferit ca atare (Romani 3:24-25), așa încât ni se spune adesea că Domnul însuși ne răscumpără. Dragostea Lui este motivul pentru care prețul este procurat, iar dreptatea Lui acceptă prețul pe baza meritelor lui Hristos, întrucât El S-a „pogorât din cer ca să facă... voia Celui ce L-a trimis” (Ioan 6:38; Evrei 10:9-10). Iată că avem de-a face cu o răscumpărare diferită de cele care au loc între oameni, întrucât cel care primește răscumpărarea nu are niciun amestec în furnizarea răscumpărării, ci este doar beneficiar.

În al doilea rând, noi nu suntem eliberați pentru a ne îndepărta de Dumnezeu, ci pentru a ne apropia de El.

Cel ce este prizonier sau captiv nu este eliberat de sub puterea aceluia care îl ține captiv, ci este tratat diferit de acesta. Când un prizonier dintre oameni este răscumpărat prin plata unui preț de răscumpărare, el este eliberat imediat de sub puterea și autoritatea aceluia care l-a ținut în captivitate. În schimb, când avem de-a face cu răscumpărarea spirituală, prin

plata prețului de răscumpărare pentru noi, adică sângele lui Isus, noi nu suntem îndepărtați de Dumnezeu. Dimpotrivă, noi suntem „apropiați” de El (Efeseni 2:13). Noi suntem eliberați de sub puterea condamnării și restaurați în favoarea Lui. Starea noastră de pierzare și pedeapsă ținea de alungarea noastră din fața lui Dumnezeu, pentru că eram robi față de păcat.

În al treilea rând, temnicerul a fost cucerit pentru a-L satisface pe Judecător.

La fel cum judecătorul trebuia să fie satisfăcut în administrarea dreptății, tot așa și temnicerul trebuia să fie cucerit. Dumnezeu, Cel ce este Judecătorul, i-a dat temnicerului permisiunea să lupte în favoarea stăpânirii Sale. Chiar dacă a fost în mod greșit uzurpat de către el, cauza dominației sale a fost pe bună dreptate aruncată asupra Domnului, iar supunerea noastră meritată pe deplin (Evrei 2:14; Coloseni 2:15). Totuși, chiar dacă a fost puternic, el și-a pierdut puterea, întrucât și-a întins brațele mai mult decât putea cuprinde. Pentru că temelia împărăției lui este păcatul și întrucât L-a asaltat pe Hristos, care nu a păcătuit deloc, el și-a pierdut puterea asupra acelorora pentru care Hristos a venit ca să-i răscumpe. Astfel, omul cel puternic a fost legat, iar casa lui a fost jefuită.

În aceste aspecte și în câteva alte circumstanțe, putem vedea cum răscumpărarea noastră spirituală se deosebește de răscumpărarea care are loc între oameni, însă, în mare

parte, ea are o semnificație asemănătoare răscumpărării pă-mântești.

Acest lucru este exprimat în Scriptură în două modali-tăți. Despre Mântuitorul nostru se spune fie că a murit pen-tru răscumpărarea noastră, fie că a murit pentru ca plată pentru nelegiuirile noastre, însă eu cred că amândouă expre-siile fac referire la același lucru. *Răscumpărarea din păcatele noastre* este o expresie care se găsește Evrei 9:15. El a murit *eis apolutrosis parabasis*. Unii afirmă că aceasta este o figură de stil, nelegiuirile (*parabasis*) fiind înlocuite cu cei nelegiu-iți (*parabates*). Alții spun că este o expresie potrivită a plății unui preț pentru a ne elibera din starea rea dată de nelegiu-irile noastre.

Cealaltă expresie, *moartea pentru răscumpărarea noastră*, se găsește în Efeseni 1:7 și în alte locuri. Aici, ter-menii *Lutron* și *apolutrosis* cad de acord, așa cum se întâm-plă și în pasaje precum Matei 20:28 și Marcu 10:45. Acești termeni, în special *antilutron* (1 Timotei 2:6), n-ar trebui răstălmăciți ca să nu li se mai înțeleagă sensul autentic. Ei denotă întotdeauna plata unui preț, a unei compensații co-recte, pentru a se putea face ceva de către cel căruia i se plă-tește prețul.

Odată ce am oferit aceste câteva idei generale legate de răscumpărare, haideți să vedem felul în care ele se pot aplica răscumpărării universale.

Răscumpărarea înseamnă eliberarea unui om prin plata unui preț de răscumpărare pentru el.

Răscumpărarea presupune eliberarea unui om din pierzare prin plata unui preț de răscumpărare. Atunci când se plătește răscumpărarea pentru eliberarea unui prizonier, nu este oare ea suficientă pentru ca acel prizonier să beneficieze de ea și să se bucure de libertatea care a fost cumpărată pentru el prin acel preț? Dacă eu aș fi plătit 1000 lei pentru eliberarea unui om din robie, și i-aș fi plătit această sumă stăpânului acelu rob, adică acela care are puterea să-l elibereze, fiind mulțumit cu prețul pe care i l-am plătit, ar fi un lucru dezonorant pentru mine și lipsit de utilitate pentru sârmanul rob ca eliberarea lui să nu aibă loc.

Putem oare concepe plata răscumpărării, dar efectul plății să nu se manifeste în realitate? Totuși, aceasta vor să spună, prin nenumărate alte absurdități, cei ce susțin că avem de-a face cu o răscumpărare universală: un preț este plătit pentru toți, și totuși doar câțiva sunt eliberați.

Răscumpărarea se face pentru toți, însă doar o mână de oameni sunt cu adevărat răscumparați. Judecătorul este satisfăcut, temnicerul este cucerit, și totuși prizonierul rămâne în închisoare!

Fără îndoială, atunci când alăturăm termenii „universal” și „răscumpărare”, în condițiile în care majoritatea oamenilor pier, ajungem la o contradicție ireconciliabilă, ca atunci

când încercăm să punem alături termenii „roman” și „catholic”¹².

Concluzie: dacă ar exista o răscumpărare universală, atunci toți oamenii sunt răscumpești.

Dacă cineva este răscumpești, atunci acea persoană este în mod real eliberată din toată starea de pierzare în care ea se găsește. Iată ce este realizat prin plata unei răscumpești. De ce atunci nu sunt toți oamenii mântuiți? Răscumpeștiarea făcută de Hristos înseamnă eliberarea deplină a celor care sunt răscumpeștiți prin prețul sângelui Lui. Ei sunt eliberați din toată pierzarea în care sunt ținuți captivi până în acel moment. O astfel de răscumpeștiare nu poate fi universală decât dacă toți oamenii sunt mântuiți. Totuși, nu toți sunt mântuiți. Astfel, universalismul intră în contradicție flagrantă cu ideea de răscumpeștiare.¹³

¹² Aici, autorul face referire la sensul catolicitatea credinței, termenul romano-catolic fiind contradictoriu în sine, pentru că ar trebui să definească un credincios roman după Scriptură, ceea ce nu se întâmplă în realitate, n.tr.

¹³ Iată care este logica: Scriptura ne învață clar că Hristos a murit pentru a ne răscumpești sau pentru a ne răscumpești din nelegiuirile noastre. Dacă suntem răscumpeștiți, atunci suntem eliberați de datoria păcatelor noastre. Dacă suntem eliberați de datoria păcatelor noastre, atunci suntem eliberați din toată starea de pierzare a robiei noastre și de sub dominația și stăpânirea Satanei. Astfel, dacă Hristos a murit pentru toți oamenii, atunci toți ar trebui să fie eliberați, altfel răscumpeștiarea nu mai are niciun sens. Dar, după cum toți sunt de acord, nu toți oamenii sunt eliberați. De aceea, Hristos nu putea să moară pentru răscumpeștiarea tuturor, astfel că răscumpeștiarea nu poate fi universală.

18

NATURA ÎMPĂCĂRII

Vom vorbi în acest capitol despre natura împăcării și vom vedea în ce fel servește ca argument în discuția noastră.

PRIN NATURA EI, ÎMPĂCAREA NU ESTE UNIVERSALĂ

Împăcarea este atribuită morții lui Hristos

Un alt lucru care este atribuit morții lui Hristos este *împăcarea*. Toți suntem de acord că ea este aplicată tuturor celor pentru care El a murit.

În Scriptură, acest lucru este prezentat în mod clar în două modalități: în primul rând, prin faptul că ni se spune că Dumnezeu este împăcat cu noi, și în al doilea rând când se spune că noi suntem împăcați cu Dumnezeu. Ambele fațete ale împăcării sunt în mod uzual atribuite morții și vărsării sângelui lui Isus Hristos. Pe cei care erau anterior „vrăjmași prin gândurile și prin faptele lor rele, El i-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte” (Coloseni 1:21-22). Fără îndoială că aceste două lucruri corespund exact unul altuia, căci dacă cele două nu sunt împlinite, nu se poate

spune că avem de-a face cu o împăcare perfectă. Cum s-ar putea face pace într-o singură direcție? Este imposibil să ne imaginăm rațional că un astfel de lucru ar putea fi făcut. Dacă Dumnezeu este împăcat, dar nu și omul, atunci de ce nu l-ar împăca Dumnezeu și pe om? Fără îndoială, stă în puterea Lui acest lucru. Iar dacă omul este împăcat, dar Dumnezeu nu, atunci cum poate fi Dumnezeu gata să îi primească pe toți cei care vin la El? (2 Corinteni 6:17-18). Sper că nimeni nu poate afirma că Dumnezeu este împăcat în mod real cu fiecare individ din lume și că toți oamenii sunt într-o stare de pace cu Isus Hristos. Totuși, pentru a clarifica acest lucru, ne vom îndrepta privirile pe scurt către natura împăcării, așa cum ne este prezentată în Evanghelie. Ceva lumină poate fi de asemenea extrasă din natura împăcării, ca și din felul în care acest termen este folosit în lucrurile obișnuite dintre oameni.

Ambele părți trebuie să fie împăcate, nu doar una.

Împăcarea constituie înnoirea prieteniei dintre părțile care au fost anterior în conflict sau vrăjmășie, între unul care a jignit și celălalt care a fost jignit. Dumnezeu și omul s-au distanțat unul de celălalt, fiind în vrăjmășie unul cu celălalt din cauza păcatului. Omul a fost partea care a jignit, iar Dumnezeu a fost cel jignit, astfel că înstrăinarea dintre cei doi este reciprocă. Totuși, există o diferență între felul în care s-au distanțat unul de celălalt: omul a fost înstrăinat în

ceea ce privește simțămintele și dorințele lui, lucru care este temelia și cauza mâniei și a vrăjmășiei lui Dumnezeu. Dumnezeu a fost înstrăinat în ceea ce privește efectele și rezultatele acelei mâinii și vrăjmășii. Termenul tradus în Noul Testament prin *împăcare* este *katallage*, iar verbul *katallasso* înseamnă a *împăca*. Amândouă derivă din termenul grecesc *allasso*, care are sensul de a schimba, sau de a-l întoarce pe cineva sau un anumit lucru către un altul. De la această idee provine primul sens al termenilor latini *permutatio* și *permutare*, pentru că, în mod obișnuit, cei care sunt împăcați unul cu celălalt manifestă o schimbare a sentimentelor reciproce. Schimbarea aceasta are loc întotdeauna în ce privește separarea și atitudinea reciprocă, ca și în ceea ce privește efectele ofensei care a produs inițial separarea. Plecând de aici, întoarcerea înseamnă împăcare sau a te împăca. Termenul acesta nu are niciun sens real până când amândouă părțile sunt în mod real împăcate, și până când toate diferențele care au făcut ca părțile să stea separat și în vrăjmășie una cu cealaltă să fie îndepărtate, pentru a nu mai exista intenții rele de vreo parte sau alta.

Dacă cineva are o atitudine bună și își găsește plăcerea în cealaltă persoană, în timp ce aceasta din urmă continuă într-o stare de vrăjmășie și mânie, nu poate exista niciun fel de împăcare.

Mântuitorul nostru a dat porunca aceea care spune că, dacă cineva își aduce darul la altar și își amintește acolo că

și-a jignit fratele sau aproapele cu ceva, trebuie să se întoarcă de la altar și să se împace mai întâi cu acesta (Matei 5:23). Prin această poruncă, Hristos se referea la intenția deplină de a își întoarce reciproc inimile unul față de celălalt, în special în ceea ce privește ispășirea sau rezolvarea satisfăcătoare a rănii sau ofensei produsă asupra celuilalt. Aceste cuvinte nu sunt folosite în niciun alt sens. Ele denotă întotdeauna, chiar și în vorbirea comună, o reșezare completă a prieteniei între părțile anterior despărțite, făcându-se referire adeseori la compensația ce trebuie făcută părții care a fost ofensată. Gestul de a căuta pacea de către o parte și cel de a accepta pacea de către cealaltă parte pot fi analizate separat, dar ambele sunt necesare pentru asigurarea unei păci complete.

Dacă împăcarea fost procurată prin moartea lui Hristos, atunci toți oamenii ar trebui să fie împăcați.

Iată cum nebunia lui Socinus și a sectei lui este scoasă la iveală. Acești oameni își închipuie că împăcarea menționată în Scriptură nu înseamnă altceva decât convertirea noastră la Dumnezeu, fără potolirea mâniei Lui și fără îndepărtarea acesteia de la noi. Aceasta ar fi un fel de împăcare care șchioapătă de un picior. Deosebirea pe care ei o fac între împăcarea universală a lui Dumnezeu cu toți oamenii și împăcarea unui număr mic de oameni cu Dumnezeu nu este decât rodul unei fantezii monstruoase. Înstrăinarea reciprocă trebuie să fie distrusă printr-o împăcare reciprocă.

Cele două sunt strâns legate. Starea care exista între Dumnezeu și om înainte de împăcarea făcută de Hristos a fost o stare de vrăjmășie. Omul se afla în vrăjmășie cu Dumnezeu (Romani 8:7), iar noi eram „vrăjmașii” Lui (Coloseni 1:21; Romani 5:10). Noi L-am urât și ne-am împotrivit Lui, în cea mai profundă expresie a răzvrătirii și folosindu-ne de toată puterea noastră. De asemenea, Dumnezeu a fost un vrăjmaș pentru noi, prin faptul că „mânia” Lui a fost îndreptată către noi (Efeseni 2:3), iar aceasta rămâne asupra noastră până în momentul când avem credință în El (Ioan 3:36). Două lucruri sunt necesare pentru a fi perfect împăcați cu Dumnezeu, lucruri despre care vorbesc multe pasaje care ne spun că Hristos le împlinește. În primul rând, mânia lui Dumnezeu trebuie îndepărtată, alături de toate efectele vrăjmășiei Sale față de noi. În al doilea rând, noi trebuie să părăsim împotrivirea noastră față de El și să fim aduși într-o stare de ascultare voluntară de El. Atâta vreme cât acestea două nu au loc, nu se poate face împăcare. În Scriptură, amândouă actele sunt atribuite Mântuitorului nostru, fiind prezentate ca efecte sau rezultate ale morții și jertfei Lui.

1. Hristos a îndepărtat mânia lui Dumnezeu care exista împotriva noastră.

El a îndepărtat de la noi mânia lui Dumnezeu și L-a liniștit, împăcându-L în această modalitate pe Dumnezeu față de noi, prin moartea Lui, căci, „atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului

Său” (Romani 5:10). Acest verset ne arată că împăcarea presupune întotdeauna îndepărtarea mâniei lui Dumnezeu de la noi, acesta fiind mijlocul esențial prin care Dumnezeu își manifestă dragostea față de noi. Cu siguranță că dragostea Lui se vede în iertarea păcatelor noastre și în îndepărtarea aversiunii mâniei Lui, care este stârnită de păcatele noastre. Apoi, în partea a doua a versetului, această împăcare este văzută distinct de mântuirea noastră de mânia viitoare. Această mântuire comportă convertirea noastră dar și împăcarea noastră completă cu Dumnezeu. Dincolo de aceasta, în versetul 11 ni se spune că noi am *primit* această „împăcare”, ceea ce nu poate avea sensul de convertire. Nu se poate spune în mod adecvat că aici ar fi vorba despre o acceptare a acestor lucruri. Dimpotrivă, aici avem de-a face cu împăcarea lui Dumnezeu cu noi, pe care noi o primim atunci când această împăcare este însușită prin credință.¹⁴

2. Hristos ne îndepărtează de vrăjmășia noastră față de Dumnezeu

El ne răscumpără și ne împacă cu Dumnezeu prin „sângele crucii Lui” (Coloseni 1:20). El face acest lucru în mod satisfăcător, meritoriu, obținând această împăcare pentru noi. El o împlinește la vremea potrivită, făcând pace în mod

¹⁴ Cu alte cuvinte, jertfa ispășitoare a lui Hristos îl împacă pe Dumnezeu cu noi. Ea nu ne împacă și pe noi cu Dumnezeu în mod automat, ci, prin credință, noi înțelegem că mânia lui Dumnezeu a fost îndepărtată, și astfel acceptăm împăcarea care a fost obținută pentru noi prin moartea lui Hristos. În schimb, acest lucru este ceea ce ne împacă față de Dumnezeu și finalizează împăcarea, producând starea de pace.

real și eficace prin Duhul Sfânt. Putem vedea aceste două dimensiuni ale împăcării menționate împreună în 2 Corinteni 5:18-20.

În primul rând, vedem cum Dumnezeu este împăcat cu noi în Hristos. Acest lucru stă în faptul că El nu ne mai socotește nelegiuirile noastre, nemaicerând dreptatea de la noi, lucru care constituie subiectul lucrării, potrivit cu versetele 18-19.

În al doilea rând, vedem cum noi înșine suntem împăcați cu Dumnezeu, prin acceptarea iertării păcatelor noastre, care este rezultatul acestei lucrări, așa cum este menționat în versetul 20. Același lucru este afirmat pe larg în Efeseni 2:13-15. Înfrățirea reală și eficace a acestor două lucruri, „*simul et semel*,”¹⁵ constituie acea împăcare care este rezultatul morții lui Hristos. În aceiași termeni ni se vorbește în multe alte pasaje: „am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său” (Romani 5:10); „pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte” (Coloseni 1:21-22). Acest lucru este atât de evident în Scriptură, încât nimeni nu ar putea să respingă faptul că împăcarea este efectul și produsul direct și nemijlocit al morții lui Hristos.

¹⁵ Împreună sau în același timp.

Dacă ambele părți sunt împăcate, cum ar fi posibil ca una să rămână sub mânia lui Dumnezeu?

Nu pot înțelege cum pot unii să considere că această împăcare se poate potrivi cu ideea de răscumpărare universală.

Dacă împăcarea este rezultatul adecvat al morții lui Hristos, așa cum noi toți admitem, și dacă El ar fi murit pentru toți oamenii, atunci îmi este imposibil să nu pun următoarele întrebări:

În primul rând, de ce nu este Dumnezeu împăcat cu toți? Noi știm că Dumnezeu nu este într-o stare de pace cu toți oamenii, căci mânia Lui rămâne asupra unora, Ioan 3:36, iar împăcarea conține în ea elementul esențial al îndepărtării mâniei.

În al doilea rând, de ce nu sunt toți oamenii împăcați cu Dumnezeu? Și este evident că nu toți sunt împăcați cu Dumnezeu, întrucât unii rămân „din fire copii ai mâniei” (Efeseni 2:3), iar unii nu fac nimic altceva de-a lungul vieții lor decât să „își adune o comoară de mânie pentru ziua mâniei” (Romani 2:5).

În al treilea rând, cum poate fi posibil să se înfăptuiască împăcarea între Dumnezeu și toți oamenii, și totuși Dumnezeu să nu fie împăcat cu toți și nici toți să nu fie împăcați cu Dumnezeu?

În al patrulea rând, dacă Dumnezeu este împăcat cu toți, când este momentul în care El începe să fie din nou mânios pe cei care pier? Ce anume schimbă voința și atitudinea Lui în acest sens?

În al cincilea rând, dacă toți oamenii sunt împăcați prin moartea lui Hristos, care este momentul în care cei care pier încep să fie din nou neîmpăcați, fiind născuți din nou copii ai mâniei?

În al șaselea rând, împăcarea, în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu, constă din îndepărtarea mâniei Lui și din faptul că nu ne mai socotește și nu ne mai cere plată pentru neleguirile noastre (2 Corinteni 5:18-19). Aceasta este îndreptățirea sau justificarea, care ne aduce în starea de oameni binecuvântați (Romani 4:6-8). Dacă Dumnezeu este împăcat cu toții, de ce atunci nu sunt toți îndreptățiți și aduși în starea de a fi oameni binecuvântați prin faptul că nu li se mai impută păcatele?

Concluzie: Hristos a murit doar pentru cei care sunt împăcați.

Cei care au descoperit existența unei prezumtive răscumpărări, în cadrul căreia nimeni nu este răscumpărat, și a unei împăcări în cadrul căreia nimeni nu este împăcat, pot să-și bată capul să răspundă ușor la întrebări de genul acesta. Îi voi lăsa să facă acest lucru când și cum vor, dar eu

mă voi îndrepta către concluzia care survine din acest argument. Împăcarea constituie înnoirea unei prietenii pierdute, zdrobirea unei vrăjmășii, semnarea unei păci, satisfacerea dreptății lui Dumnezeu, îndepărtarea mâniei Lui, însoțită de faptul că nu ne mai impută nelegiuirile. Din partea noastră, ea înseamnă convertirea noastră la Dumnezeu prin credință și pocăință. Aceasta este împăcarea ce constituie rezultatul morții și al sângelui lui Hristos. Nimeni nu poate să susțină că o astfel de împăcare ar fi aplicabilă unor alte persoane și nici că Hristos a fi murit pentru altcineva decât pentru cei care sunt părtași tuturor aspectelor și acțiunilor acestei împăcări. Îi las pe toți oamenii să judece rațional dacă ceea ce am afirmat aici este adevărat sau nu.

19

DREPTATEA LUI DUMNEZEU

Vom vorbi aici despre argumentele care izvorăsc din natura lucrării de satisfacere a dreptății lui Dumnezeu, lucrare împlinită de Isus Hristos.

SATISFACEREA DREPTĂȚII LUI DUMNEZEU DE CĂTRE HRISTOS NU A FOST UNIVERSALĂ

A treia modalitate prin care este caracterizată moartea lui Hristos pentru păcătoși ține de *satisfacerea dreptății* lui Dumnezeu. Prin moartea Lui, El a satisfăcut justiția lui Dumnezeu pentru păcatele acelorora pentru care El a murit, așa încât aceștia să fie eliberați. Este adevărat că expresia „satisfacerea dreptății” nu se găsește în Bibliile noastre sau în versiunile originale, și nu este exprimat ca și cum ar fi aplicată morții lui Hristos. Această expresie nu se găsește nicăieri în Noul Testament, iar în Vechiul Testament se găsește doar de două ori, în pasajul din Numeri 35:31-32. Totuși, sensul acestei expresii este peste tot atribuit morții Mântuitorului nostru. Există alți termeni în limbile originale care sunt echivalenți, în sensul lor, cu ceea ce noi spunem prin satisfacerea

sau împlinirea dreptății lui Dumnezeu. Atâta cât cunosc, toți cei care pretind că sunt creștini mărturisesc că Hristos a făcut împlinirea dreptății lui Dumnezeu pentru păcatele tuturor acelorora pentru care El a murit, cu excepția socinienilor, cărora nu ne vom adresa în acest moment. Haideți să vedem mai întâi în ce constă această satisfacere a dreptății, și să vedem apoi cât de inconsecventă este ideea aceasta cu gândirea celor care susțin răscumpărarea universală.

Natura satisfacerii legale a dreptății lui Dumnezeu

Satisfacerea sau împlinirea dreptății este un termen împrumutat din domeniul juridic. În general, ea se aplică lucrurilor sau bunurilor materiale, de unde o putem împrumuta și în relațiile dintre persoane. Ea constă dintr-o compensație completă a creditorului din partea celui care i-a datorat ceva. Acela căruia i se datorează ceva din partea unui om este creditorul acelu om. Datornicul este cel care îi datorează creditorului ceva. Datornicul are obligația de a plăti sau de a înapoia creditorului ceea ce este al lui, fiind ulterior eliberat de obligația aceea printr-un act legal, întrucât datoria este ștearsă ca urmare a efectuării plății. Acest lucru trebuie făcut în mod obligatoriu prin împlinirea sau satisfacerea a ceea ce creditorul poate să ceară în virtutea acelei obligații. De exemplu, dacă îi datorez 100 lei unui om, îi sunt dator acelu om în virtutea actului de împrumut sau de datorie pe care îl am, care mă obligă față de el. Eu rămân în

starea de datornic până este plătită datoria, iar creditorul este mulțumit și actul de împrumut este anulat. Aceasta este denumită în termeni juridici *satisfacerea* sau *împlinirea dreptății*.

Astfel, plecând de la lucrurile materiale, putem să facem aplicații între persoane. Datoriile pe care oamenii le au între ei pot să țină adeseori de greșeli sau rele făcute de unii față de ceilalți, lucruri care, atunci când sunt comise, îl transformă pe cel ce a greșit într-o persoană vrednică de a fi pedepsită. Cel care are dreptul să-l pedepsească pe cel ce a greșit este creditorul. El poate și este dator să ceară pedeapsa.

Împlinirea sau satisfacerea dreptății poate avea două fațete:

În primul rând, satisfacerea sau împlinirea dreptății poate fi făcută direct, prin plata exactă a datoriei.

Împlinirea sau satisfacerea dreptății se poate face în primul rând prin soluția dreaptă, anume plata lucrului care este datorat, potrivit cu obligația asumată. El poate fi plătit fie de către partea care îl datorează, fie de către altcineva, în contul acesteia. Dacă îi datorez unui om 100 lei, iar prietenul meu îmi plătește datoria, creditorul meu trebuie să fie pe deplin satisfăcut. Aceasta este *solutio ejusdem*.

În al doilea rând, împlinirea sau satisfacerea dreptății se poate face prin plata datoriei utilizând un alt lucru, dar de o valoare acceptabilă pentru creditor.

Dreptatea poate fi îndeplinită și printr-o soluție alternativă, substitutiv, prin plata valorii datoriei, dar într-un fel diferit, sau folosind un bun diferit de bunul menționat în obligația datornicului.

În condițiile în care în care creditorul primește o astfel de plată, ea este considerată acceptabilă. Atunci când este făcută plata, eliberarea datornicului de obligații este consecința imediată, dar ea nu vine ca urmare a unei obligații intrinseci a creditorului, ci ca urmare a unui act de favoare din partea lui față de datornic. Aceasta este ***solutio tantidem***.

Natura satisfacerii dreptății lui Dumnezeu de către Hristos

În discuția pe care noi o avem, trebuie să observăm următoarele lucruri:

În primul rând, datornicul este omul. El datorează 10000 de talanți (Matei 28:24).

În al doilea rând, datoria lui este păcatul: „iartă nouă greșelile (datoriile) noastre” (Matei 6:12).

În al treilea rând, ceea ce va satisface dreptatea este moartea. Ceea ce este cerut ca plată pentru păcat, pentru satisfacerea dreptății, este moartea: „în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2:17) și „plata păcatului este moartea” (Romani 6:23).

În al patrulea rând, obligația constă în ascultarea completă față de Lege. Obligația la care datornicul este constrâns

este Legea: „blestemat este oricine” etc. (Galateni 3:10; Deuteronom 27:26); ascultarea de dreptatea lui Dumnezeu (Romani 1:32) și de adevărul lui Dumnezeu (Geneza 3:3).

În al cincilea rând, creditorul este Dumnezeu. Creditorul care cere aceste lucruri din partea noastră este Dumnezeu, fiind considerat partea vătămată, Judecătorul sever și Domnul suprem al tuturor lucrurilor.

În al șaselea rând, ceea ce intervine este răscumpărarea plătită prin moartea lui Hristos. Ceea ce intervine achitând obligația este răscumpărarea plătită de Hristos: „Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire” (Romani 3:25).

Voi insista pe ideea împlinirii dreptății, lucrare făcută de Hristos, atât cât este necesar pentru a ne ilumina în chestiunea pe care o discutăm pe această carte. În acest sens, trebuie **clarificate două lucruri**, anume că Hristos a făcut satisfacerea dreptății care era cerută potrivit obligației și, în al doilea rând, că, în consecință, urmează un act din partea lui Dumnezeu.

În primul rând, vom vorbi despre faptul că Hristos a împlinit dreptatea cerută.

Mai întâi, vă amintiți că am afirmat că expresia „satisfacerea dreptății” nu se găsește în Scriptură ca atare, dar sensul ei se găsește foarte frecvent pe paginile Bibliei. Ea

constă din compensația plătită lui Dumnezeu de Hristos pentru datoriile noastre față de El. Pentru a satisface dreptatea lui Dumnezeu pentru păcatele noastre, era necesar ca Hristos să sufere pedeapsa aferentă acelor păcate, căci acesta este lucrul cerut pentru satisfacerea dreptății în orice circumstanță în care datoria este păcatul. Hristos a împlinit în mod cert această dreptate, căci El „a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn” (1 Petru 2:24). „Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit îi va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor” (Isaia 53:11). Termenul evreiesc tradus prin „a lua” este *nasa*, care se mai găsește și în versetul 12. El susține că pedeapsa păcatului este îndepărtată de la noi și transferată lui Hristos. El cuprinde în sensul lui tot ceea ce noi vrem să spunem prin expresia „împlinirea sau satisfacerea dreptății”. Același sens îl are și termenul grecesc *anaphero*, folosit de către Petru în locul celui alt termen (1 Petru 2:24). A purta nelegiuirea, în limbajul biblic, înseamnă să suporti pedeapsa aferentă acesteia (Levitic 5:1). Exact aceasta este ceea ce noi vrem să spunem prin „a satisface dreptatea” pentru păcat. Acest lucru este ilustrat mai departe printr-o afirmație a felului în care Hristos a purtat păcatele noastre, fiind „străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre” (Isaia 53:5). Iar la sfârșitul acestui verset sunt adăugate cuvintele: „Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El”. Orice muștrare are ca scop fie

învățarea, fie lecția sau corecția. Primul sens nu poate fi aplicat în niciun caz Mântuitorului nostru, pentru că El era Fiul lui Dumnezeu și n-avea nevoie să fie învățat prin lovituri și spini. De aceea, sensul muștrării trebuie să fie cel al pedepsei sau corecției, iar aceasta a venit asupra Lui din cauză că păcatele noastre erau aruncate asupra Lui. Pacea sau eliberarea noastră de sub pedeapsă a fost obținută prin pedepsirea Lui.

Mai mult, în Noul Testament există diferiți termeni și diferite expresii privitoare la moartea Mântuitorului nostru, care ilustrează ceea ce noi spunem prin satisfacerea sau împlinirea dreptății. De exemplu, există termenul *prophora* din Efeseni 5:2 (jertfire). El S-a dat pe Sine ca o jertfă sau sacrificiu, ca jertfă de ispășire, realitatea care fusese în trecut simbolizată prin jertfe, și cu care acum este pusă în comparație (Evrei 9:13-14). Același fel de a înțelege conceptul poate fi aplicat termenului ebraic *asham* (Isaia 53:10); Levitic 7:2 (jertfire). „El Și-a dat viața ca jertfă pentru păcat” – o jertfă de ispășire pentru îndepărtarea păcatului. Apostolul clarifică acest lucru categoric, afirmând că Hristos S-a făcut pe Sine păcat (2 Corinteni 5:21). Păcatul este prezent aici având simbolul de pedepsire, făcând astfel referire la pedeapsa datorată păcatului. El mai este denumit și „ispășire” (propițiere) în 1 Ioan 2:2. Același lucru este reflectat prin termenul ebraic *chata*, folosit în Geneza 31:39, „te-am despăgubit”, care are sensul de a lua asupra lui datoria sau de a o compensa sau despăgubi. Acesta era slujirea Aceluia care

avea să fie Răscumpărătorul lui Iov (*ga'al*) (Iov 19:25). Toți acești termeni și alții asemenea lor vor fi analizați ceva mai târziu, însă ei afirmă același lucru, anume ceea ce noi vrem să spunem prin expresia „satisfacerea dreptății”. În mod specific, ei fac referire la actul unei persoane de a lua asupra ei pedeapsa deplină cauzată de păcat a altuia. Prin jertfirea Sa, Hristos a făcut lucrul în care Dumnezeu (partea ofensată) a găsit mai multă plăcere decât fusese anterior dezgustat și ofensat de păcatele tuturor celor pentru care El a suferit și pentru care S-a jertfit. Nu poate exista o satisfacere mai deplină a dreptății pentru cineva decât ceea ce Hristos a făcut, întrucât Dumnezeu este mulțumit cu atât mai mult de jertfa Lui decât ar fi fost mulțumit prin simpla îndepărtare a lucrurilor care Îl dezgustau anterior. Dumnezeu a primit cu mult mai multă plăcere ascultarea, jertfirea și sacrificiul Fiului Său decât fusese scârbit de păcatele și răzvrătirile tuturor aleșilor.

Este ca și cum un rege bun are un grup de supuși care se răzvrătesc împotriva lui. De aceea, el pare hotărât să îi distrugă, pentru că ei resping stăpânirea lui asupra lor. Totuși, singurul fiu al acelui rege vine în apărarea lor, mijlocind pentru ei. Fiul se apropie de tatăl său, potolindu-i mânia și aducându-i înaintea o cucerire extraordinară realizată de el, implorându-l să o accepte și să îi trateze cu blândețe pe supușii lui sărmani, primindu-i înapoi în favoarea lui. Sau, ca să ne apropiem mai bine de realitatea planului de răscumpărare,

este ca și cum el s-a oferit să suporte pedeapsa pe care dreptatea tatălui său o cerea împotriva acelor răzvrătiți, iar fiul suferă acea pedeapsă. În felul acesta, el împlinește dreptatea pentru ofensa lor, așa încât, potrivit justiției stricte, ei să poată fi iertați.

Exact acest lucru l-a făcut Hristos, acționând în calitate de Substitut al lor, care a suferit (Levitic 16:10) purtând toate păcatele poporului lui Dumnezeu și aruncându-le departe de aceștia.

El a luat asupra Lui aceste păcate, zdrobind în felul acesta în mod cert toate legăturile morții, și aducând viața veșnică asupra lor.

Dar ce fel de satisfacere a dreptății a făcut Hristos, una de tipul *solutio ejusdem* sau una *solutio tantidem*?

Vă aduceți aminte că spuneam ceva mai devreme că există două modalități de satisfacere a dreptății prin care datornicul este eliberat de obligația și datoria pe care o are. Una este de tipul *solutio ejusdem*, care presupune plata lucrului datorat, potrivit obligației asumate.

Cealaltă este de tipul *solutio tantidem*, care presupune plata într-un alt fel, chiar dacă lucrul datorat nu este același și poate să nu aibă exact aceeași valoare, dar care este acceptat cu bunăvoință de către creditor. Și merită să analizăm întrucâtva felul în care se face împlinirea dreptății, pentru a vedea ce fel de soluție a împlinit Mântuitorul nostru.

Argumente aduse de Grotius împotriva solutio ejusdem

Grotius,¹⁶ care este lăudat de mulți pentru că ar fi analizat cu exactitate acest lucru, respinge ideea că plata făcută pentru noi de Hristos ar fi fost de tipul *solutio ejusdem*. Altfel spus, el susține ideea că plata datoriei păcatului nu este făcută exact în termenii ceruți de pedeapsa necesară pentru acele păcate. Și el își explică poziția oferind următoarele motive:

În primul rând, pentru că o astfel de soluție de satisfacere a dreptății sau plată ar trebui să fie însoțită de eliberarea reală din acea obligație.

În al doilea rând, acolo unde se adoptă o astfel de soluție și unde se face eliberarea datornicului de obligație, nu mai rămâne loc pentru iertare sau pentru ștergerea datoriei.

„Este adevărat”, spune el, „că rezultă eliberarea, dar această eliberare nu poate fi făcută printr-o iertare prin har, pentru că nu este nevoie de un astfel de act mijlocitor al harului. Dar dacă satisfacerea dreptății se face prin a oferi altceva decât ceea ce dicta obligația, atunci acest lu-

¹⁶ Owen se referă la Hugo Grotius (1583-1645), un specialist olandez în drept. El a fost din copilărie o minte strălucită, asemenea lui Owen, fiind considerat părintele dreptului internațional. Grotius a fost un pionier al teoriei drepturilor naturale, definind legea naturală ca judecata perceptivă prin care lucrurile sunt bune sau rele prin natura lor. Acest lucru a intrat în conflict cu calvinismul din două motive. În primul rând, pentru că Dumnezeu nu mai era în acest caz singura sursă a adevărului moral, etic. În al doilea rând, pentru că Grotius considera etica inerent bună, fiind un produs al naturii omului. Aceste idei au fost precursoare ale teoriilor lui John Locke.

cru poate fi acceptat sau refuzat după bunul plac al creditorului. Dacă este acceptat de către creditor, atunci este acceptat ca un act al harului. Aceasta este satisfacerea dreptății prin Hristos”¹⁷.

Mie totuși nu mi se par convingătoare niciunul dintre aceste două argumente. Voi prezenta în cele ce urmează argumentele în favoarea soluției de tipul *solutio ejusdem*, respingând astfel gândirea lui Grotius:

În primul rând, motivul ține de ceva ce trebuie dat, anume de faptul că eliberarea reală de obligație urmează satisfacerii dreptății, făcută de Hristos.¹⁸ Prin moarte, Hristos ne-a eliberat în mod real de moarte, întrucât Scriptura afirmă că cei aleși au murit și au înviat împreună cu El (Romani 6:4-8; Coloseni 2:12-13). Prin moarte, El ne-a eliberat în mod real de sub blestem, făcându-Se blestem pentru noi (Galateni 3:13). Toată obligația care era scrisă și care stătea împotriva noastră a fost îndepărtată și ținută pe crucea Lui (Coloseni 2:14). Este adevărat că nu toți cei pentru care El a murit înțeleg și percep imediat moartea Lui în felul acesta. Totuși, această înțelegere parțială sau deficitară nu îi împiedică să fie

¹⁷ Grotius spune că, prin faptul că și-a dat viața pentru a plăti datoria noastră, Hristos a adus ca jertfă ceva diferit de ceea ce noi eram obligați să plătim. Dacă Dumnezeu acceptă jertfa lui Hristos în locul nostru, El poate să-și manifeste harul față de noi în felul acesta, chiar dacă nu este obligat din punct de vedere legal să accepte acest lucru. În fapt, acceptarea lui n-ar fi mai plină de har decât simpla iertare a datoriei noastre. Mai mult, prin acceptarea jertfei lui Hristos în locul nostru, Dumnezeu poate să șteargă datoria noastră, așa încât nu este nevoie să ne mai ierte. „*Defensio Fidei Catholicæ de Satisfactione Christi, contra F. Socinum*”.

¹⁸ Prin respingerea faptului că Hristos a plătit ceea ce noi datoram, Grotius susținea că datoria nu este ștearsă.

părtași tuturor roadelor morții Lui ca drept al lor, chiar dacă ei nu se află întru totul în posesia lor, în mod real. Ei nu pot să aibă aceste lucruri până când le sunt cel puțin făcute cunoscute. Este ca atunci când om a plătit răscumpărarea pentru un întemnițat dintr-o țară străină. Din momentul în care plata a fost făcută și a fost acceptată, prizonierul are dreptul la libertatea lui. Totuși, el nu se poate bucura de acea libertate decât din momentul în care vestea îi este făcută cunoscută și din clipa în care ordinul de eliberare este emis.

În al doilea rând, satisfacerea dreptății de către Hristos, prin plata aceluiași lucru care a fost cerut, potrivit obligației, nu prejudiciază în niciun fel acea iertare necondiționată și plină de har a păcatelor atât de des menționată. Iertarea în har a păcatelor, de către Dumnezeu, cuprinde întreaga dispensație a harului manifestat față de noi în Hristos, pe care o putem rezuma în două părți:

1) Transferul păcatelor noastre asupra lui Hristos, prin care El a fost făcut păcat pentru noi, lucru care este un act al harului necondiționat, pe care El l-a făcut din dorința Lui.

2) Atribuirea prin har a neprihănirii lui Hristos, prin punerea ei în contul nostru, făcându-ne în felul acesta să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El. Acest lucru presupune esența lucrării harului și a îndurării Lui, întrucât însăși meritul lui Hristos stă pe temelia unui legământ și angajament necondiționat din partea Lui. Dar acea iertare și acel har care

se găsesc în Dumnezeu și se manifestă față de păcătoși nu sunt împotrivoare față de meritele lui Hristos, ci față de meritele sau vrednicia noastră. El iartă totul în beneficiul nostru, dar nu și-a scutit propriul Fiu. El nu scade nici cea mai mică parte din datoria noastră, care a fost transferată lui Hristos.

Așadar, libertatea iertării nu ține de vreun defect care să aibă de-a face cu meritul sau satisfacerea dreptății de către Hristos, ci de 3 alte lucruri, după cum urmează:

1) Voia lui Dumnezeu care s-a manifestat necondiționat și liber în a rândui ca dreptatea Lui să fie împlinită prin Hristos (Ioan 3:16; Romani 5:8; 1 Ioan 4:9).

2) Acceptarea, prin har, a satisfacerii dreptății în locul nostru, pentru atât de multe persoane.

3) Aplicarea liberă a efectelor și rezultatelor morții lui Hristos în viețile noastre.

Așadar, iertarea păcatelor și ștergerea datoriei nu exclud o satisfacere deplină a dreptății tocmai prin acel lucru indicat prin obligație, ci doar satisfacerea dreptății de către acela în beneficiul căruia se face iertarea păcatelor și ștergerea datoriei. Astfel, indiferent ce s-ar spune contrar acestor lucruri, moartea lui Hristos a împlinit dreptatea tocmai în privința acelui lucru care era cerut ca obligație din partea noastră. El a șters blestemul, prin faptul că a fost făcut „blestem” (Galateni 3:13). El ne-a eliberat de păcat, făcându-Se

„păcat pentru noi” (2 Corinteni 5:21). El a trecut prin moarte așa încât noi să putem fi eliberați de moarte. Toată datoria noastră ținea de blestemul Legii, blestem care L-a lovit din plin pe Hristos.

Noi nu citim în Scriptură despre vreo relaxare a pedepsei sau a severității acesteia, ci doar despre un schimb al persoanelor, o comutare a pedepsei de la o persoană la alta. Prin acest schimb, „Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Romani 8:3). Hristos a stat în locul nostru, așa încât împlinirea dreptății a fost făcută înaintea lui Dumnezeu, și aceasta pentru toate lucrurile care ar fi putut să fie jignitoare și ofensatoare la adresa lui Dumnezeu, ca urmare a păcatului și răzvrătirii acelor pentru care s-a făcut această împlinire a dreptății. Dreptatea Lui fusese încălcată, dar Dumnezeu L-a dat pe Hristos ca să fie preț de răscumpărare pentru păcatele noastre, „pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să-l socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Romani 3:25-26). Niciodată nu a fost dreptatea Lui demonstrată mai clar decât prin faptul că a făcut ca nelegiuirile noastre să fie puse asupra Lui. Legea Lui fusese încălcată. De aceea, Hristos vine în această lume pentru a fi „sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea” (Romani 10:4). Ofensa și neas-

cultarea noastră au fost dezgustătoare pentru El, dar Dumnezeu Și-a găsit plăcerea deplină în ascultarea lui Hristos (Romani 5:17; Matei 3:16).

Concluzie: satisfacerea dreptății de către Hristos a fost o soluție de tipul *solutio ejusdem* pentru cei pe care El i-a reprezentat.

Aș vrea să adaug acum câteva cuvinte pentru a clarifica natura satisfacerii dreptății de către Hristos. Un lucru este evident: ea a constituit o compensație completă, prețioasă, pentru împlinirea dreptății lui Dumnezeu pentru toate păcatele tuturor celor pentru care El a împlinit dreptatea. El a satisfăcut-o prin a suferi aceeași pedeapsă pe care aceștia trebuiau să o sufere, tocmai datorită obligației pe care ei o aveau față de Dumnezeu.

Când spun aceasta, mă refer la faptul că ea a fost în esență aceeași în greutate și presiune, chiar dacă nu în toate aspectele, cum ar fi durata. În acest sens, era imposibil ca El să poată rămâne captiv morții.

Vom analiza acum dacă dreptatea lui Dumnezeu i-ar permite vreunui să piară veșnic în condițiile în care Isus Hristos a făcut împlinirea dreptății într-un mod atât de perfect și complet pentru acea persoană.

În al doilea rând, vom analiza răspunsul pe care Dumnezeu îl dă față de această împlinire a dreptății.

Trebuie să ne îndreptăm privirile către acel act al lui Dumnezeu manifestat în această privință fie către noi, fie către Mântuitorul nostru.

Noi toți recunoaștem că Dumnezeu este partea din acest conflict care este ofensată prin păcatele noastre. Legea Lui a fost încălcată, gloria Lui a fost murdărită și onoarea Lui a fost pângărită prin păcatele noastre. El spune: „Dacă sunt Tată, unde este cinstea care Mi se cuvine?” (Maleahi 1:6). De aceea, legea naturii și principiul justiției universale cere ca partea vătămată să fie compensată în orice lucru în care a fost vătămată prin greșeala celeilalte părți. Întrucât Dumnezeu este partea vătămată, trebuie să Îl privim în această chestiune în două modalități:

În primul rând, în relație cu noi, El trebuie să fie considerat creditorul, pe când noi toți suntem niște datornici ticăloși, căci Îi datorăm „zece mii de talanți” (Matei 18:24), iar Mântuitorul nostru ne-a învățat să ne înțelegem păcatele ca fiind datoria noastră (Matei 6:12) și să știm că Domnul cere din partea noastră plata acestei datorii.

În al doilea rând, în ceea ce Îl privește pe Hristos, El este considerat Domnul suprem și Dătătorul de lege. Domnul a găsit de cuviință să arunce asupra lui Hristos pedeapsa noastră, a tuturor, pentru ca nelegiuirea noastră să fie ispășită prin El. El nu L-a scutit pe Hristos, ci a cerut din mâinile Lui pedeapsa și plata datoriei până la ultimul bănuț. Astfel,

Dumnezeu este Domnul suprem și Stăpânul tuturor, singurul Dătător de lege.

Doar El are puterea de a relaxa propria Sa lege așa încât să permită ca Numele Lui, ca Garant, să fie pus în locul celor care aveau obligația de a plăti, lucru care nu se întâmplase anterior, și de a cere apoi din partea aceluiași Garant plata întregii datorii.

Doar El are puterea vieții și a morții (Iacov 4:12).

De aceea, putem observa două acte ale lui Dumnezeu în răspunsul Lui față de moartea lui Hristos:

1) Un act al justiției Sale – acesta este un act al justiției severe, asemenea unui creditor care cere plata unei datorii, o plată completă din mâinile datornicului.

Acolo unde păcatul este datoria, plata este pedeapsa, așa cum am arătat anterior: dreptatea lui Dumnezeu devine astfel împlinită și reparată în orice lucru în care fusese încălcată anterior.

2) Un act al suveranității Lui – acesta este un act al suveranității sau al stăpânirii supreme, care transferă pedeapsa de la datornicul inițial la Garantul acestuia, cerând plata din partea Garantului și, acceptând-o prin harul Lui necondiționat: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți” (Romani 8:32).

Observați astfel următoarele două lucruri:

1. Un act de justiție – provocări și răspunsuri

Dumnezeu acceptă pedepsirea lui Hristos întocmai cum un creditor acceptă plata unei datorii care i se cuvine. El nu îl scutește pe datornic, ci cere plata până la ultimul bănuț (Matei 5:26). Acolo unde datoria înseamnă pedeapsă, este adevărat că nu există un creditor căruia să i se plătească ceva, căci „*Delicta puniri publice interest*” [ofensa este pedepsită spre binele public]. Da, întrucât această pedeapsă este considerată de asemenea ca preț, în pasaje ca 1 Corinteni 6:20, ea trebuie plătită creditorului așa cum a fost plătită în mâinile lui Dumnezeu. Având în vedere aceste lucruri, Scriptura vorbește despre Hristos că a venit să împlinească voia lui Dumnezeu (Evrei 10:9) și să împlinească dreptatea Lui (Ioan 6:38).

Nu mi se par deloc solide argumentele pe care unii le-au folosit pentru a dovedi că Dumnezeu nu poate să instituie pedeapsa în calitate de Creditor și nici în virtutea calității Sale de Stăpân suprem.

Argumente exprimate de Grotius împotriva acestui act de justiție:

Am descoperit că Grotius a formulat mai multe argumente. Îndemânarea lui deosebită în avocatură și felul în care folosește termenii ar putea să pară lucruri convingătoare, dacă s-ar fi limitat la chestiunile legale. Dar, fiind unul care a trădat atât de mișelește adevărul lui Dumnezeu în alte

lucruri și care a corupt Cuvântul Lui,¹⁹ nu merită acceptul din partea noastră în vreun lucru decât în ceea ce este rațional. Haideți, așadar, să vedem ce ar putea fi rațional în legătură cu subiectul pe care îl discutăm.

În primul rând, el susține că pedeapsa nu este un drept care îi aparține creditorului.

Grotius spune că „dreptul de a pedepsi al unui legiuitor nu poate fi unul care survine din stăpânirea absolută și nici din calitatea lui de creditor. Acest lucru se datorează faptului că aceste drepturi de stăpânire și creditare le aparțin unora, și sunt folosite în limitele acelor persoane, însă dreptul de a pedepsi este un drept care se exercită spre binele comunității, spre binele comun”.

Răspuns: Atunci când ne referim la Dumnezeu și vorbim despre El că este creditor, calitate la care se referă și Grotius, raționamentul acesta este lipsit de valoare. Noi respingem ideea că a existat un lucru în El sau făcut de El care ar ținti în esență și în primul rând la binele unei alte persoane decât binele propriu. Atotsuficiența Lui, *AUTARKEIA*, nu Îi va permite să se facă vreun lucru care să aibă ca scop

¹⁹ Grotius provenea din Olanda, unde arminianismul era reprezentat puternic. El a încercat să facă o reconciliere între arminianism și calvinism, dar a eșuat, gândindu-se în naivitatea sa că problemele teologice ar putea fi rezolvate prin acorduri politice. Împotrivirea lui față de guvernul calvinist a condus la arestarea și închiderea lui. Mai târziu, Grotius a fost găsit vinovat de trădarea țării și plasat sub arest permanent la domiciliu.

ultim altceva decât gloria propriei Persoane.²⁰ Apoi, acolo unde Grotius spune că dreptul de a pedepsi este exersat spre binele comunității, noi răspundem că acel „*bonum universi*”, binele comunitar sau universal ține de gloria lui Dumnezeu și doar de aceasta. Așadar, problema este pusă greșit de la bun început.

În al doilea rând, el spune că pedepsirea nu este dezirabilă în și prin ea însăși.

Grotius adaugă următoarele: „pedepsirea nu este dezirabilă în și prin ea însăși, ci doar dacă are în vedere binele comun. Astfel, dreptul de stăpânire și dreptul unui creditor sunt lucruri bune și de dorit în ele însele, fără a fi necesar să țintească la vreun bine colectiv”.

Răspuns: În primul rând, comparația nu trebuie să se facă între pedeapsă și dreptul de stăpânire, ci între dreptul de a pedepsi și dreptul de a stăpâni, căci exersarea unuia nu trebuie să fie comparată cu dreptul la altceva.²¹ În al doilea rând, Dumnezeu nu cere nimic, dacă acel lucru nu este spre gloria Lui. A presupune că ar exista vreun lucru bun și de

²⁰ Cu alte cuvinte, chiar dacă poate fi adevărat în lumea oamenilor că dreptul de a pedepsi este rezervat statului, o astfel de gândire nu are sens acolo unde Dumnezeu este legiuitorul sau creditorul. Nu există nicio autoritate mai mare, așa cum este statul peste oameni, din partea căreia să primim pedepse. Împărăția lui Dumnezeu este o autocrație absolută.

²¹ Altfel spus, Dumnezeu are dreptul de a pedepsi, iar acesta există independent de statutul Lui de creditor al nostru sau ca Acela care are stăpânirea peste noi. Astfel, ideea inițială a lui Grotius privitoare la dependență din partea lui Dumnezeu este incorectă.

dorit în el însuși, dar care să nu țintească la gloria lui Dumnezeu, este ceva intolerabil. În al treilea rând, există unele acte ale stăpânirii supreme, care, în ele însele, sunt la fel de puțin dezirabile pe cât este orice act al pedepsei, de exemplu anihilarea unei ființe nevinovate. Grotius nu va respinge faptul că, totuși, Dumnezeu va face acest lucru²².

În al treilea rând, Grotius spune că Dumnezeu nu poate să treacă cu vederea pedepsirea celui nepocăit. El afirmă că „orice persoană poate, fără a greși, să suspende dreptul ei de stăpânire supremă sau de creditor. Totuși, Domnul nu poate să treacă cu vederea pedepsirea anumitor păcate, precum păcatul nepocăinței”.

Răspuns: Primul aspect este că Dumnezeu, în virtutea stăpânirii Sale supreme, poate să omită pedeapsa fără ca dreptatea Lui să sufere vreun prejudiciu. Este un lucru la fel de măreț să impute păcatul acolo unde acestea *nu* se găsește și să aducă pedeapsă ca rezultat al acelei imputări, pe cât este să nu impute păcatul acolo unde el *există*, și să omită pedeapsa, pentru că păcatul n-a fost imputat. În ceea ce Îl privește pe Dumnezeu, El a făcut primul lucru în legătură cu Hristos [deși Hristos nu era vinovat, a fost pedepsit]. De aceea, El poate face și reversul aceluia act (Isaia 53:5; Romani 5:19). Al doilea aspect ține de faptul că nedreptatea de a nu pedepsi vreun păcat nu izvorăște din vreo obligație naturală,

²² Owen se referă la anihilarea animalelor, n.tr.

ci dintr-un act pozitiv și afirmativ al voii lui Dumnezeu, prin care El a plănuit ceea ce are de făcut.

În al patrulea rând, Grotius spune că folosirea unui drept de a pedepsi nu este același lucru cu a fi drept. El spune următoarele: „nimeni nu poate fi considerat drept doar pentru că își exercită un prerogativ sau domnia, dar Dumnezeu este considerat drept pentru că pedepsește sau că nu iartă păcatul (Apocalipsa 16:5)”.

Răspuns: Orice s-ar spune despre alte lucruri, în această privință Dumnezeu cu siguranță că poate fi considerat drept prin faptul că este sever în privința datoriei care I se cuvine sau în folosirea stăpânirii Sale. Acest lucru se datorează faptului că voia Lui este singura regulă a dreptății. Mai apoi, noi nu spunem că pedeapsa este un act al stăpânirii, ci un act al retribuției corecte potrivită cu datoria. A cere acest lucru din partea lui Hristos, în locul nostru, presupune un act de intervenție în administrarea dreptății Lui, ca urmare a stăpânirii Lui supreme.

În al cincilea rând, Grotius spune că pedepsirea nu este un act al impunerii restituirii unei datorii. Ultimul său raționament sună în felul următor: „acest lucru are loc întrucât virtutea pe baza căreia cineva se înfrânează de la a-și manifesta stăpânirea sau iartă o datorie este un act de liberalitate. Totuși, acea virtute prin care un om se abține de la pedepsirea cuiva este un act de clemență. Astfel, pedepsirea nu poate

fi un act al impunerii restituirii unei datorii sau al exersării stăpânirii.”²³

Răspuns: Virtutea pe baza căreia un om nu procedează la recuperarea lucrului care îi este datorat, atunci când este luată în considerare în universalitatea ei, nu este întotdeauna un act de liberalitate.

Așa cum și Grotius admite, o datorie poate să își facă loc și să îl afecteze pe datornic în ce privește faima, creditul sau reputația lui, și acest lucru să survină ca urmare a unei minciuni, a unei bârfe sau în alte modalități.

Totuși, virtutea care îl determină pe un om să nu ceară plata într-o modalitate reparatorie nu este în acest caz un act de liberalitate. El poate fi un act de clemență, sau acel har al Evangheliei care, pentru moraliști, nu înseamnă nimic.

Așa stau lucrurile în cazul oricărei părți vătămate care are dreptul de a cere pedeapsa pentru cel ce l-a vătămat, chiar dacă nu se folosește de acest drept.

În ciuda tuturor acestor argumente, ceea ce se poate observa în mod clar în ceea ce privește împlinirea dreptății este că Dumnezeu, fiind Creditor, cere plata datoriei prin intermediul pedepsei.

²³ Acesta este un argument de tipul omului de paie, care este formulat printr-o falsă dihotomie. Sunt oare definițiile pe care el le dă actelor de liberalitate și clemență niște definiții valide, și dacă sunt astfel, este valabilă presupuziția că ele se exclud reciproc? Owen respinge atât felul în care acestea sunt definite cât și concluzia lui Grotius, printr-o singură argumentație, folosind chiar cuvintele acestuia.

2. *Un act al suveranității supreme.*

Cel de-al doilea lucru notabil din această discuție ține de actul suveranității și stăpânirii supreme, care cere pedepsirea lui Hristos. Pentru a căpăta un răspuns complet în ce privește obligația și împlinirea Legii, avem pasajele din Romani 8:3-4 și 10:4.

„Căci - lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere - Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firei pământești, ci după îndemnul Duhului”.

„Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea”.

Aceste lucruri sunt prezentate suficient aici. Putem vedea, pe scurt, unele argumente naturale care le însoțesc în aceste pasaje:

În primul rând, faptul că datoria este plătită pe deplin. Datoria completă, exact ceea ce era cerut din partea tuturor acelorora pentru care Hristos a fost Reprezentant, a fost plătită pe deplin lui Dumnezeu și până la ultimul bănuț, potrivit cu obligația lor.

În al doilea rând, odată ce datoria a fost plătită, ea trebuie să fie anulată de către creditor. Domnul, care este un Creditor drept, a ținut să fie drept și în anularea datoriei și

în a stopa orice acțiuni sau pedepse împotriva datornicilor, întrucât se făcuse plata întregii datorii.

În al treilea rând, datoria a constat în toate păcatele celor pentru care a fost făcută plata. Datoria nu a fost plătită doar pentru anumite păcate, ci pentru toate păcatele tuturor aceluia pentru care s-a făcut plata, așa cum am demonstrat anterior (1 Ioan 1:7).

În al patrulea rând, nu se mai cere o a doua plată. A cere o a doua plată pentru o datorie care este deja plătită nu este în acord cu dreptatea pe care Dumnezeu Și-a demonstrat-o atunci când L-a trimis pe Hristos să fie preț de răscumpărare pentru păcatele noastre (Romani 3:25).

În al cincilea rând, odată ce datoria a fost plătită, judecătorul încheie cazul și pronunță eliberarea. Este echitabil și normal ca, odată ce un datornic are datoria plătită, să fie achitat de orice neazuri ulterioare. Domnul a acceptat din partea lui Hristos plata în locul tuturor aceluia pentru care El a murit. Acționând drept și potrivit acelei obligații pe care Și-a asumat-o în harul Lui necondiționat, Judecătorul s-a angajat să pronunțe eliberarea și achitarea.

În al șaselea rând, împlinirea dreptății de către Hristos are același efect ca și cum datornicii și-ar fi plătit ceea ce au datorat. Există o relaxare a legii prin dispoziția puterii supreme a Dăătorului ei în ceea ce privește persoanele care să

sufere pedeapsa cerută de ea. Satisfacerea reală a acelei pedepse a fost împlinită. De aceea, nimic nu mai poate fi adus spre acuzația acelorora pentru care Hristos a murit, căci în contul lor a fost socotită plata datoriei și împlinită ascultarea care era cerută (Romani 8:32-34).²⁴

O comparație între aceste argumente și răscumpărarea universală.

Cred că acum este ușor de observat dacă aceste lucruri sunt consecvente sau nu cu răscumpărarea universală, întrucât ele sunt evidente în sine. Putem foarte clar să observăm învățătura care ne arată împlinirea dreptății de către Hristos, așa cum a afirmat anterior, întrucât, *în primul rând*, dacă datoria este plătită pe deplin, atunci de ce unii încă o mai datorează? Dacă este făcută plata completă pentru toți oamenii, până la ultimul bănuț, în ceea ce privește obligația acestora, cum se face că atât de mulți oameni rămân în temnița păcatului până în veșnicie, nefiind vreodată eliberați de datoriile lor?

În al doilea rând, dacă datoria trebuie anulată, atunci de ce mai este Dumnezeu mânios pe unii oameni? Dacă Domnul, fiind un Creditor drept, este nevoit să anuleze toate

²⁴ Romani 8:32-34: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Cine va ridica pără împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!”

obligațiile și să înceteze orice judecată împotriva celor pentru care s-a plătit datoria, de ce mânia Lui încă fumează împotriva unora și va fumea pentru toată veșnicia? Nimeni nu poate să afirme că aceasta se datorează faptului că ei nu umblă vrednic de beneficiile care le sunt date, fiindcă a umbla vrednic de acestea este parte din datoria plătită pe deplin, iar ceea ce constituie datoria noastră completă sunt toate păcatele noastre.

În al treilea rând, dacă datoria este plătită complet, de ce este mai este necesară o a doua plată? Este oare posibil ca Dumnezeu să ceară din partea vreunui om a doua plată și să impună satisfacerea dreptății pentru cei pentru care, prin acceptul Lui, Hristos a făcut totul pe deplin și suficient? Există oare o judecată ulterioară la care El să nu se fi gândit inițial? El nu și-a scutit propriul Fiu pentru că Hristos a vrut să împlinească tot ceea ce s-a aflat înaintea Lui, potrivit cu planul lui Dumnezeu (Romani 8:32).

În al patrulea rând, dacă datoria este plătită, de ce atât de mulți oameni nu sunt achitați în ceea ce privește datoria lor? Cum poate fi posibil ca Dumnezeu să nu facă achitarea a numărate suflete, în condițiile în care datoria lor a fost plătită?

În al cincilea rând, dacă datoria este plătită pe deplin, de ce mai rămân oameni în starea de condamnare? De ce

există vreo persoană care să trăiască și să moară sub condamnarea Legii, nefiind vreodată eliberată, în condițiile în care acea datorie este plătită pe deplin în locul ei, ca și cum acea persoană ar fi împlinit și plătit tot ceea ce îi fusese cerut?

Cei care pot, îi rog să facă aceste lucruri, căci eu nu pot fi un Oedip pentru ei.²⁵

²⁵ În mitologia greacă, Oedip a rezolvat dilema fără soluție a lui Oracle. Evident, răspunsul arminian este că ispășirea universală a fost plătită pe deplin, dar aplicarea ei este condiționată. Owen a rezolvat deja acest argument în volumul 1, dovedind că aplicarea nu este condiționată. De aceea, ispășirea este în mod necesar limitată în aria ei de cuprindere.

20

ESENȚA SATISFACERII DREPTĂȚII LUI DUMNEZEU

Vom avea în cele ce urmează o discuție scurtă pe tema esenței satisfacerii dreptății lui Dumnezeu de către Hristos.

În timp ce scriam acea parte a argumentului anterior, care se ocupă cu satisfacerea dreptății de către Hristos, m-a vizitat cineva, un credincios al cărui nume nu doresc să îl dezvălui aici. Cei care l-au auzit vorbind în privat despre suferințele lui Hristos au căpătat impresia că el ar fi încercat să respingă ideea de împlinire a dreptății lui Dumnezeu. Conștientizând că aceasta ar putea fi o situație periculoasă, și pentru a preveni probleme mai mari, m-am ridicat și am discutat clar aceste lucruri cu el. La scurt timp după aceea, fiind impresionat de smerenia și seriozitatea lui, potrivit cu cei care iubesc și cercetează adevărul, am observat nu doar ideea pe care o susținea, ci și care era singura cauză a gândirii lui greșite.

El credea următoarele: dragostea veșnică și neschimbătoare a lui Dumnezeu pentru aleșii Lui i-a așezat într-o astfel de stare încât El era incapabil să împlinească dreptatea

pentru ei. Rezultatul acelei stări era că Dumnezeu ar fi fost obligat să ștergă mânia pe care aceștia o meritau, și să facă ispășire pentru păcatele lor. Întrucât exista o dragoste veșnică în Dumnezeu dinainte ca acești oameni să trăiască pe pământ, singurul lucru care le-a lipsit acestora a fost o manifestare clară a acestei iubiri față de sufletele lor. Printr-o astfel de manifestare, ei aveau să fie eliberați de tot întunericul, vinovăția și groaza existente în conștiințele lor din cauza faptului că ei nu înțelegeau dragostea lui Dumnezeu. Prietenul avea această gândire greșită și el era convins că lipsa conștientizării dragostei lui Dumnezeu venise asupra oamenilor prin căderea lui Adam. Potrivit acestei gândiri, pentru a îndepărta ceața din ochii oamenilor, Isus Hristos a fost trimis pentru a relua și proclama voia cea bună și veșnică a lui Dumnezeu față de ei. Astfel, El a purtat și a șters păcatele lor prin a îndepărta această ceață din conștiințele lor cu privire la Dumnezeu și cu privire la situația lor, ceață survenită din cauza păcatului. Hristos nu a împlinit dreptatea lui Dumnezeu pentru păcatele lor, întrucât Dumnezeu nu era împotrivitor față de ei, ci chiar îi iubea din veșnicie. Esența și problema acestei idei este următoarea: alegerea pare să fie ilustrată ca și cum ar elimina necesitatea răscumpărării.

Ceea ce a urmat în discuția noastră, cu un oarecare succes, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, las la latitudinea și judecata celor care citesc aceste rânduri. Subiectul discutat este, în primul rând, de cea mai mare importanță pentru toți

creștinii. În al doilea rând, ideea analizată conține un amestec de adevăr neîndoielnic dar și de erori evidente, de pretenții false și pretenții adevărate, de lucruri care sunt veșnice și care le exclud pe celelalte. Voi prezenta pe scurt întreg adevărul care ține de acest subiect, fiind provocat de această circumstanță. În prima parte mă voi îndrepta către discuția legată de dragostea veșnică a lui Dumnezeu pentru aleșii Lui, alături de starea în care aleșii sunt plasați prin această dragoste.

În această privință, putem observa că,

În primul rând, orice obiecție față de satisfacerea dreptății de către Hristos își are originea în ereziile pelagiene sau arminiene.

Ceea ce acum este ilustrat drept o nouă doctrină a harului fără plată este, în realitate, o veche obiecție formulată împotriva acestuia. Esența acestei gândiri stă în ideea că împlinirea dreptății de către Hristos nu este necesară ca o consecință a alegerii veșnice. Această idee a fost formulată adesea de către ereticii pelagieni din vechime sub forma unei obiecții față de învățătura lui Augustin, prilej cu care Augustin și-a clarificat învățătura și a apărut doctrina. Aceeași obiecție, formulată în termeni noi de către alții, a fost analizată și a primit răspunsul lui Calvin, în lucrarea sa.²⁶ O serie de

²⁶ Calvin, John, *Institutes of the Christian Religion*, Vol. 2, Cap. 16.

alții învățați au adus propriile replici, fiecare în felul lui.²⁷ Totuși, în ciuda lucrurilor evidente și a multor răspunsuri solide care au demontat această idee, arminienii au reînviat-o cu o forță nouă la Sinodul din Dort. Ba chiar aceștia au plasat-o în capul listei argumentelor lor împotriva răscumpărării eficace a celor aleși prin Isus Hristos. Ceea ce era doar o obiecție în rândul argumentelor lor, a ajuns astăzi a fi considerată drept adevăr care nu mai trebuie demonstrat. Consecința absurdă este că această idee este luată de bună, concluzia ei fiind considerată necesară, de la felul în care este văzută alegerea și până la respingerea împlinirii dreptății de către Hristos.

În al doilea rând, cei aleși și cei respinși sunt, prin natura lor, grupuri diferite de oameni.

Observați că, acolo unde lucrurile sunt atât de împotrivitoare unul altuia, concluzia necesară este că ele sunt complet diferite: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât” (Romani 9:13). Printr-unul, unii oameni sunt „rânduți să capete viața veșnică” (Faptele Apostolilor 13:48), pe când prin celălalt, cei ce aparțin celuilalt grup au fost „scriși de mult pentru osândă” (Iuda 4). Dacă unii sunt aleși, îndreptățiți, sfințiți și mântuiți, pur și simplu datorită faptului că este hotărârea lui Dumnezeu ca ei să beneficieze de aceste lucruri, așa încât

²⁷ Aquinas, Thomas, *Summa Theologica*, p.3, q.49, art. 4.

aceștia n-ar avea nevoie de nimic altceva decât de manifestarea sau revelarea acelu adevărat, atunci același lucru ar trebui să se aplice celor respinși. Imediat ce ei sunt descoperiți nepocăiți în final, condamnați și arși, cu siguranță că nu le lipsește nimic altceva decât o manifestare sau revelare a acelu adevăr. Pentru a vedea dacă acest lucru este adevărat sau nu, analizați întreaga dispensație a lui Dumnezeu față de ei.

În al treilea rând, dragostea veșnică a lui Dumnezeu este un act al voinței, nu al patimii.

Gândiți-vă la dragostea veșnică a lui Dumnezeu. Este ea un simțământ care ține de natura Lui veșnică, așa cum este dragostea în ființele noastre? Era o vreme când o astfel de gândire nu era considerată altfel decât blasfemie. Natura Lui curată și sfântă, în care nu există schimbare și nici umbră de mutare, nu este supusă vreunei patimi. De aceea, voia Lui față de om trebuie să fie doar un act veșnic al voinței Sale. În Scriptură, ea este denumită „buna Lui plăcere” (Matei 11:26), „hotărârea mai dinainte a lui Dumnezeu, prin care se făcea o alegere” (Romani 9:11), „temelia tare a lui Dumnezeu” (2 Timotei 2:19). Orice act veșnic al voii lui Dumnezeu este immanent în sine și nu se distinge în realitate de esența Persoanei Sale. Orice lucru care se găsește astfel în Dumnezeu este parte din Ființa Lui. De aceea, dragostea lui Dumnezeu, odată ce se manifestă, nu schimbă nimic în esența Ființei Sale. Totuși, ea nu produce niciun efect până

în momentul când un act exterior al puterii lui Dumnezeu se manifestă producând efectul dragostei.

De exemplu, Dumnezeu a hotărât din veșnicie că va crea lumea. Totuși, noi cunoaștem că lumea a fost creată în urmă cu 5500 de ani.²⁸ Cineva va spune: „ea fusese creată deja în scopul lui Dumnezeu, în planul Lui”. Altfel spus, El Și-a propus să o creeze. Dacă ar fi să gândim în felul acesta, am putea spune în același fel că există în mod real o zi universală a judecății, prezentă în realitatea curentă? Dumnezeu plănuiește că El va îndreptăți și mântui anumite persoane în și prin Hristos. Sunt aceste persoane îndreptățite *acum* pentru că Dumnezeu a hotărât asta? Este adevărat, ele *vor fi* îndreptățite, pentru că El a plănuit asta, dar noi respingem ideea că ele sunt *actualmente* îndreptățite, dacă nu sunt născute din nou. Consecința aceasta este inevitabilă și survine din planul divin care a gândit un moment potrivit pentru împlinirea fiecărui element al acestuia. Scopul și planul divin se referă la certitudinea punerii lui în aplicare, nu în mod necesar la existența curentă a tuturor elementelor lui, ca și cum ar fi împlinite deja. La momentul când Domnul a început să creeze universul, nu exista această lume. Așadar, când vine vorba de a da credința și de a îndreptăți în

²⁸ Aceasta este o revelație interesantă a felului în care Owen a interpretat literal cartea Geneza. În același an, episcopul Ussher a publicat cartea sa, intitulată *Annals of the Old Testament* (1647) în cadrul căreia a dat momentul creației pe 26 octombrie 4004 î.d.Hr. Argumentul lui Owen de aici este că Dumnezeu este veșnic și El a hotărât din veșnicie să creeze lumea, dar lumea n-a căpătat existență decât la un anumit moment din timp.

mod faptic un om, până ca Dumnezeu să facă acest lucru în mod concret, acel om nu este îndreptățit. Esența acestor lucruri ține de următoarele:

În primul rând, Dumnezeu alege în mod intenționat să acționeze în numele aleșilor Lui.

Dragostea veșnică a lui Dumnezeu pentru aleșii Lui nu este altceva decât planul și scopul Lui, buna Lui plăcere. Este un act pur al voinței Sale, prin care El hotărăște să facă anumite lucruri în beneficiul lor, în modalitatea și la timpul hotărâte de El.

În al doilea rând, niciun act al lui Dumnezeu nu schimbă natura obiectului acestuia dincolo de limitele planului Lui.

Niciun scop al lui Dumnezeu, niciun act veșnic și immanent al voinței Sale nu produce vreun efect exterior sau schimbări în natura ori starea aceluia lucru către care este îndreptat, decât potrivit cu planul Său și la momentul hotărât de El. Ele doar creează acel eveniment și stabilesc succesul obligatoriu al lui în legătură cu scopul specific asociat în planul lui Dumnezeu.

În al treilea rând, mânia lui Dumnezeu nu este una pasională, o patimă, ci este un act al voinței Sale.

Mânia și furia lui Dumnezeu îndreptată împotriva păcătoșilor nu ține de vreo patimă existentă în Dumnezeu, ci

doar de efectele exterioare ale mâniei, care sunt precum vinovăția, robia etc.

În al patrulea rând, dragostea lui Dumnezeu față de aleșii Lui nu elimină statutul pe care ei îl au în mod natural față de Dumnezeu.

Un act al iubirii veșnice a lui Dumnezeu, care este immanent în sine, nu scutește ființa către care această iubire se îndreaptă și se exercită de statutul sau starea în care aceasta se află, sub mânia lui Dumnezeu, până la momentul când se împlinește actul harului necondiționat care schimbă în realitate statutul și starea acelu om.

De exemplu, Dumnezeu ține omul în mâna Lui, cu puterea Sa, așa cum este lutul în mâna olarului, și hotărăște să-i facă pe unii vase de cinste, spre lauda harului Său glorios. Pe alții, El îi face vase de ocară, spre manifestarea dreptății Sale răzbunătoare. În acest scop, El își manifestă îndelunga răbdare față de toți cei care au căzut în păcat și în vinovăție, fiind toți niște condamnați, toți devenind vrednici să fie expuși mâniei și blestemului Său. Scopul și planul Său de a-i salva pe unii dintre aceștia nu îi eliberează și nici nu îi scutește pe vreunii dintre ei de implicațiile și realitatea statutului comun pe care îl au alături de toți ceilalți oameni, până când dragostea lui Dumnezeu se manifestă față de ei, împlinind acea parte a planului lui Dumnezeu cu ei, prin care aceștia sunt apropiați de El. Astfel, chiar dacă există planul

Său veșnic, mânia Lui cu privire la efectele păcatelor și a vinovăției acestora rămâne asupra lor până când acea parte a planului lui Dumnezeu se împlinește față de aleși printr-un act distinct al harului Lui necondiționat. Acest lucru poate fi demonstrat prin următoarele argumente convingătoare:

1. Simpla cunoaștere a învățăturii despre alegerea făcută de Dumnezeu nu ne îndreptățește și nici nu ne împacă cu El.

Dacă păcătosului nu îi lipsește nimic în ceea ce privește acceptarea și pacea cu Dumnezeu decât manifestarea dragostei veșnice a lui Dumnezeu, atunci îndreptățirea evanghelică nu ar ține de nimic altceva decât de cunoașterea și acceptarea învățăturii biblice despre hotărârea și planul veșnic al lui Dumnezeu. Totuși, acest lucru nu poate fi biblic. Îndreptățirea de către Dumnezeu a unei persoane nu constă din a-i face cunoscută acelui om învățătura despre hotărârea veșnică a alegerii lui Dumnezeu și nici din faptul că acel om înțelege și acceptă acea hotărâre, acel plan sau acea dragoste. Unde s-ar găsi o astfel de idee în cartea lui Dumnezeu? Este adevărat că păcătoșilor îndreptățiți li se revelează această învățătură și că ea este acceptată de către sfinți. „Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5:5). Totuși, acest lucru se întâmplă după ce ei sunt „îndreptățiți prin credință” și au „pace cu Dumnezeu” (v. 1). Credincioșii sunt cei cărora li se aduce îndemnul de a-și da toată silința pentru a

se asigura de chemarea și alegerea lor. Dar a spune că îndreptățirea ar ține de simpla cunoaștere și acceptare a învățăturii biblice a alegerii este un lucru bizar. În Scriptură, îndreptățirea este un act al lui Dumnezeu. Prin ea, Dumnezeu declară că, la momentul credinței, o persoană care anterior fusese păcătoasă este absolvită de vinovăția păcatului și capătă dreptul și moștenirea neprihănirii atotsuficiente a lui Hristos. Iată felul în care Dumnezeu îl „socotește pe păcătos neprihănit” (Romani 4:5), prin „neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine peste toți cei credincioși prin credința în Isus Hristos” (Romani 3:22, cf. KJV). Hristos este făcut neprihănire pentru aceia care erau păcătoși. Totuși, în această manifestare a dragostei veșnice a lui Dumnezeu, nu poate fi închipuită nicio temelie a unei îndreptățiri lipsită de Hristos, chiar dacă îndreptățirea nu poate fi despărțită de conștientizarea dragostei lui Dumnezeu.

2. Toți oamenii se află sub mânia lui Dumnezeu până când ei sunt împăcați cu El.

Scriptura ne arată cu cea mai mare claritate faptul că, înainte de producerea împăcării concrete între om și Dumnezeu, toți oamenii se află în aceeași stare și în același statut, fără a exista cea mai mică diferență între aceștia. Domnul păstrează pentru Sine deosebirea pe care o face în planul Său și pe care o va manifesta la timpul potrivit între oameni, în virtutea harului Său necondiționat: „Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar” (Romani 3:12), căci „am dovedit

că toți, fie Iudei, fie Greci, sunt sub păcat” (v. 9). Toată omenirea se găsește în aceeași stare, și este o stare cât se poate de reală. Acest adevăr nu este afectat în niciun fel de relația dintre oameni, la nivel individual, ci de hotărârile veșnice ale lui Dumnezeu, pentru ca „orice gură să fie astupată și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu” (Romani 3:19). Termenul de aici este *hupodikos*, având sensul de *vrednic de judecată*. „Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit?” (1 Corinteni 4:7). Orice deosebire care se face între oameni ține de manifestarea reală a harului lui Dumnezeu, manifestare care are loc la timpul hotărât de Dumnezeu, așa încât chiar și cei care ulterior devin credincioși, sunt deocamdată „din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efeseni 2:3). Astfel, starea tuturor oamenilor, atâta vreme cât în aceștia nu a avut loc nașterea din nou, este una și aceeași. Scopul lui Dumnezeu și planul Lui cu privire la diferența pe care El o va face în ceea ce-i privește pe aleși sunt ascunse în taina lui Dumnezeu. Ceea ce aș întreba acum este următorul lucru: oare cei care vor fi respinși, aflându-se în starea de condamnare și păcat, sunt vrednici de efectele mâniei lui Dumnezeu sau nu? Dacă răspunzi prin „nu”, cine te va crede? Dacă *da*, atunci de ce nu ar fi vrednici de aceeași mânie și cei aleși, înainte de convertire? Așadar, existența omului în aceeași stare atrage după sine același implicații, aceleași consecințe. Am dovedit, iată, că nu există diferențe între oameni în ceea ce privește starea lor naturală. Ori poți

dovedi că există vreo diferență reală între ei, ori susții o cauză pierdută.

3. În starea lor de dinainte de nașterea din nou, alegeți află sub mânia lui Dumnezeu în același fel în care se află cei ce vor fi respinși.

Haideți să vedem ce presupune ca un om să se afle sub efectele mâniei lui Dumnezeu, potrivit cu afirmațiile Scripturii. Apoi vom vedea dacă alegeți sunt scutiți sau eliberați de această mânie înainte de chemarea lor concretă. Astfel, această stare constă din următoarele:

(1.) A fi într-o stare de alienare și separare de Dumnezeu, care face ca niciuna dintre slujirile omului să nu fie acceptată înaintea lui Dumnezeu: „rugăciunea lui [a celui rău] este o scârbă” înaintea Domnului (Proverbe 28:9).

(2.) A nu avea parte de nicio bucurie exterioară sfințită de Dumnezeu, căci toate lucrurile sunt necurate într-un astfel de om (Tit 1:15).

(3.) A fi sub puterea Satanei, care stăpânește după bunul său plac în inimile și viețile copiilor neascultării (Efeseni 2:2).

(4.) A fi în robia morții (Evrei 2:15).

(5.) A fi sub blestemul și puterea Legii, care aduce condamnare (Galateni 3:13).

(6.) A fi vrednic de judecata lui Dumnezeu și de condamnarea la moarte veșnică (Romani 3:19).

(7.) A fi sub puterea și stăpânirea păcatului, care domnește în acel om (Romani 6:19).

Iată câteva dintre lucrurile despre care vorbim atunci când ne referim la efectele mâniei lui Dumnezeu.

Și nu este adevărat că cei ce vor fi respinși, câtă vreme se află în această viață, sunt sub toate aceste efecte? Pe de altă parte, nu este adevărat că și toți aleșii, până în momentul împăcării lor concrete cu Hristos și prin El, ei toți se află sub exact aceleași efecte?

(1.) Nu sunt rugăciunile lor o scârbă înaintea Domnului? Ar putea să fie ei plăcuți lui Dumnezeu fără credință? (Evrei 9:6). Noi știm că oamenii, în starea lor neregenerată, nu au credință, căci dacă ar avea-o, ar fi împăcați în mod real cu Dumnezeu.

(2.) Le sunt oare bucuriile sfințite? Ar putea exista vreun lucru care să fie sfânt, fără să existe credința ca ingredient esențial în acel lucru? Poate exista o relație sfântă fără credință? (v. 1 Corinteni 7:14).

(3.) Nu se află oare aceștia sub puterea Satanei? Dacă nu, de ce să mai vină Hristos pentru a distruge lucrările celui rău? N-a venit El pentru a-i elibera pe ai Lui de acela care avea puterea morții, adică diavolul? (Evrei 2:14; Efeseni 2:2).

(4.) Nu se află aceștia sub robia morții? Apostolul afirmă clar că, înainte ca ei să fie eliberați în mod concret prin Isus Hristos, toți se află sub robia morții (Evrei 2:14-15).

(5.) Nu sunt toți oamenii, inclusiv cei aleși, înainte de convertirea lor, sub blestemul Legii? De ce să mai fie eliberați de aceasta? Hristos a fost făcut blestem pentru ei (Galateni 3:13).

(6.) Nu sunt și ei vrednici de judecată și vinovați, meritând moartea veșnică? Cum se face că Pavel spune că nu există nicio diferență între oameni, că toți sunt vrednici de judecata lui Dumnezeu și vinovați înaintea Lui (Romani 3:9), și că Hristos îi mântuiește din această mânie care a venit asupra lor, fără a exista vreun merit în cazul celor mântuiți? (Romani 5:9; 1 Tesaloniceni 1:10).

(7.) Nu află toți sub stăpânirea păcatului? Pavel spune: „mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățăturii, pe care ați primit-o” (Romani 6:17).

Pe scurt, Scriptura arată din plin că toți oamenii, inclusiv aleșii lui Dumnezeu, se află sub mânia Lui, toți fiind părtași acestei stări ticăloase, de pierzare, până în momentul când aleșii devin părtași eliberării prin Hristos.

Ceea ce oamenii doresc să facă în acest subiect este să șteargă pur și simplu tot ceea ce am spus până aici cu un

singur cuvânt. Ei ne spun că aceste lucruri sunt doar în imaginația celor aleși, și că ele nu se întâmplă în realitate în felul acesta. Dar dacă aceste lucruri se găsesc doar în imaginația aleșilor, de ce există și sunt valabile în ceea ce privește restul lumii? Scriptura nu face nicio deosebire între cei neregenerați. Și dacă așa ar sta lucrurile cu toți oamenii, atunci ceea ce ar trebui să aibă loc ar fi ca toți să capete această gândire pe cât de repede este posibil, așa încât toată lumea să fie scoasă dintr-o astfel de percepție greșită, pentru că lumea este înrobită acum într-un mod ticălos de o gândire eronată cu privire la propria stare. În felul acesta, acești oameni ilustrează Scriptura ca pe un basm, iar groaza și mânia Celui Atotputernic nu mai rămâne să fie decât o sperietoare de ciori care îi înfricoșează pe copiii Lui, păcatul nu mai rămâne decât ceva imaginar, iar oamenii își ticăloșesc viețile în niște blasfemii închipuite. Fără îndoială, cuvintele unor oameni rod precum cancerul.

4. Aleșii nu sunt împăcați cu Dumnezeu decât în momentul când ei cred în Fiul lui Dumnezeu.

Voi alege un singur pasaj care este categoric în această privință, dintre multele versete specifice ale Scripturii care pot fi aduse din abundență pentru a dovedi veridicitatea a ceea ce am spus: „Cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3:36). Ea rămâne: există acolo și va rămâne acolo câtă vreme omul stă în necredință. Totuși, în momentul în care omul crede, ea

este îndepărtată. „Dar nu este dragostea lui Dumnezeu ceea ce ne va elibera din această mânie?” Cine neagă acest lucru? Totuși, este un ucenic eliberat astăzi pentru că el va *fi* eliberat la sfârșitul celor șapte ani de ucenicie? Dacă Dumnezeu a plănuț să-și elibereze poporul la vremea hotărâtă de El, și dacă știm că El va face în mod cert acest lucru, sunt oare acești oameni eliberați înainte de momentul eliberării? „Dar nu suntem noi așezați în Hristos din veșnicie?” Da, suntem *aleși* în El. De aceea, într-un anumit sens, noi suntem în El. Dar cum? În mod real, niciun om nu poate fi în Hristos înainte ca el să existe măcar în această lume. Dar cum putem fi noi aleși din veșnicie? Suntem noi veșnici? Nu. Dumnezeu a hotărât din veșnicie că noi *vom fi* veșnici sau vom avea viața veșnică. Ne face acest lucru să fim ființe veșnice aici și acum? În niciun caz, noi suntem ca un abur. A fi în Hristos se referă la planul lui Dumnezeu și, de aceea, este corect să extragem concluzia că noi nu avem parte de viața veșnică decât din momentul în care credem.

Concluzie: alegerea nu elimină nevoia satisfacerii dreptății lui Dumnezeu de către Hristos.

Odată ce am arătat clar aceste lucruri, sper că acum este dovedit înaintea tuturor ce consecințe bizare ar putea avea argumentul că hotărârea de alegere făcută de Dumnezeu ar elimina necesitatea satisfacerii dreptății Lui de către Hristos și nevoia meritelor Lui. Răscumpărarea făcută de Isus Hristos este fără îndoială mijlocul esențial prin care se

pune în aplicare planul alegerii făcute de Dumnezeu, căci buna plăcere a Domnului prosperă în mâna lui Hristos. Argumentul adus este incontestabil dacă ne uităm la planul lui Dumnezeu de a-i mântui pe păcătoși, și vedem că satisfacerea dreptății de către Hristos pentru acei păcătoși este implicația evidentă a aceluia plan. Aceeași voință a lui Dumnezeu, care ne pune deoparte din veșnicie ca să ne putem bucura de toate binecuvântările spirituale în locurile cerești, îl pune deoparte de asemenea pe Isus Hristos ca să fie Răscum-părătorul și Cel ce a obținut toate acele binecuvântări spirituale prin a împlini dreptatea lui Dumnezeu pentru toate păcatele lor. Vom dovedi prin aceste argumente că Hristos a acționat în acest fel, și vom arăta în felul acesta greșeala din gândirea celor care ne contrazic.

21

ARGUMENTE ÎN FAVOAREA SATISFACERII DREPTĂȚII LUI DUMNEZEU

În cea de-a doua parte a discuției legată de satisfacerea dreptății lui Dumnezeu și de necesitatea acestei lucrări, voi aduce argumente suplimentare pentru a dovedi nevoia lucrării lui Hristos.

HRISTOS A PURTAT PĂCATELE NOASTRE ȘI PEDEAPSA ASOCIATĂ ACESTORA

Dacă Hristos a luat păcatele noastre asupra Sa și dacă Dumnezeu le-a aruncat asupra Lui într-o astfel de modalitate în care El a fost pedepsit în locul nostru, atunci este clar că El a împlinit dreptatea lui Dumnezeu pentru acele păcate, așa încât păcătoșii să fie eliberați.

Consecința acestei afirmații este evidentă, și a fost dovedită anterior. În această afirmație există trei părți, și ne vom îndrepta atenția către fiecare dintre ele.

În primul rând, El a luat păcatele noastre asupra Lui și le-a purtat pe cruce.

Această afirmație este dovedită prin versete precum Ioan 1:29: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”; 1 Petru 2:24: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn...”; Isaia 53:11-12: „va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor... a purtat păcatele multora”. De asemenea, faptul că Dumnezeu a pus păcatele noastre asupra Lui, sau le-a imputat Lui, este la fel de evident: „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:6); „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi” (2 Corinteni 5:21).

În al doilea rând, El a suportat pedeapsa păcatelor noastre.

Procedând astfel, Mântuitorul nostru a suportat pedeapsa aferentă păcatelor pe care El le-a purtat, și care au fost aruncate asupra Lui. Moartea și blestemul Legii constituiau pedeapsa de care păcatul era vrednic. Avertismentul în legătură cu păcatul a fost următorul: „în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2:17). Moartea a fost ceea ce a intrat în lume prin păcat (Romani 5:12): cuvântul din aceste pasaje cuprinde în el toată ticăloșia stării pierdute cauzată de nelegiuirile noastre. În aceasta a constat și blestemul Legii: „Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele Legii acesteia, și cine nu le va face!” (Deuteronom 27:26). Acest lucru este dovedit neîndoielnic prin faptul că

toate relele pedepsei sunt cuprinse în aceste două lucruri. Prin purtarea păcatelor noastre, Hristos a trecut prin ambele pedepse, căci „prin harul lui Dumnezeu, El a gustat moartea” (Evrei 2:9); prin moartea Lui, El ne-a eliberat din moarte (v. 14). El nu a fost „cruțat... ci L-a dat [la moarte] pentru noi toți” (Romani 8:32). Dar El a purtat și blestemul Legii, căci El „a fost făcut blestem pentru noi” și „blestemat” (Galateni 3:13). Acest lucru a fost făcut prin faptul că El a suportat pedeapsa morții și a blestemului, căci, prin acestea, „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință” (Isaia 53:10). Fără îndoială, Dumnezeu „n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său” (Romani 8:32), ci a „osândit păcatul în trupul Lui” (Romani 8:3).

În al treilea rând, El a făcut toate acestea în locul nostru.

Ne rămâne doar să demonstrăm că El a făcut aceste lucruri în locul nostru, și întregul argument este astfel confirmat.

Însuși Mântuitorul nostru dovedește acest lucru în pasaje precum Matei 20:28. El a venit ca „să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”. Termenul grecesc tradus prin „pentru” este *anti*. El presupune mereu o substituție, o schimbare între cele două persoane, așa cum vom demonstra ceva mai târziu. Acest lucru este prezentat în Matei 2:22 și 1 Timotei 2:6. În 1 Petru 3:18: „Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate [pentru noi, cf. KJV], El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți”, iar în Psalmii 69:4: „trebuie

să dau înapoi (sau să plătesc) ce n-am furat”, anume datoria noastră. Prin ceea ce El a făcut, noi suntem eliberați, așa cum spune în Romani 8:34, unde scrie că temelia acestei eliberări este că El a murit în locul nostru. Iată cum am dovedit diversele elemente ale primului nostru argument.

HRISTOS A PLĂTIT RĂSCUMPĂRAREA PENTRU PĂCATELE NOASTRE CA GARANT AL NOSTRU

Dacă Isus Hristos a plătit în mâna Tatălui Său un preț valoros și răscumpărarea pentru păcatele noastre, ca Garant al nostru, eliberându-ne astfel de datoria pe care o aveam, atunci El a purtat pedeapsa pentru păcatele noastre și a împlinit dreptatea lui Dumnezeu pentru ele, căci a plăti o astfel de răscumpărare înseamnă că a împlinit dreptatea. Și există patru lucruri legate de aceasta.

În primul rând, Hristos a plătit prețul și răscumpărarea pentru păcatele noastre.

Mântuitorul însuși afirmă acest lucru în Matei 20:28. El a „venit să-Și dea viața *lutron*”, adică *răscumpărare* sau preț de răscumpărare „pentru mulți” (v. și Marcu 10:45). În 1 Timotei 2:6, apostolul folosește termenul *antilutron*, o răscumpărare ce este acceptată în locul altora. Plecând de la aceasta, ni se spune că noi avem eliberarea „prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus (sau prin plata răscumpărării de către Hristos Isus, cf. KJV)” (Romani 3:24). El ne-a „cum-

părat cu un preț” (1 Corinteni 6:20), iar acel preț a fost sângele Său (Faptele Apostolilor 20:28). El este comparat și pus cu mult deasupra argintului și aurului în această lucrare de răscumpărare (1 Petru 1:18). Așadar, în privința acestui prim aspect, lucrurile sunt clare și evidente.

În al doilea rând, prețul pe care El l-a plătit a fost față de Dumnezeu Tatăl.

Pentru a elibera pe cineva din captivitate, prețul care se plătește trebuie să ajungă la cineva. El trebuie plătit judecătorului sau temnicerului, adică, în cazul nostru, fie lui Dumnezeu, fie diavolului. Dacă am spune că prețul ar fi fost plătit diavolului, aceasta ar fi o blasfemie grosolană. Satana trebuia cucerit, nu satisfăcut. Atunci când spunem că prețul a fost plătit lui Dumnezeu, Scriptura vine și susține acest lucru, pentru că „mânia Lui” era asupra noastră (Ioan 3:36). Dumnezeu fusese Acela care „a închis totul sub păcat” (Galateni 3:22). El este marele Împărat față de care noi suntem datori (Matei 28:23-34). El este singurul „dătător și judecător al Legii: Acela care are putere să mântuiască și să piardă” (Iacov 4:12). Modalitățile în care această plată a răscumpărării este prezentată în Scriptură subliniază din abundență plata ei în mâinile Tatălui. Despre moartea și vărsarea sângelui lui Isus Hristos se spune că este *prophora* și *thusia*, „un prinos și ca o jertfă de bun miros” (Efeseni 5:2) și despre sufletul Lui este scris că a fost o jertfă sau „jertfă pentru păcat” (Isaia 53:10). Și este evident că jertfele și ofrandele trebuiau aduse doar înaintea lui Dumnezeu.

În al treilea rând, Hristos a făcut această răscumpărare în calitate de Garant al nostru.

Suntem asigurați de acest lucru prin pasaje precum Evrei 7:22. El a fost făcut *egguos*, un „Chezaș [Garant] al unui legământ mai bun” iar, prin împlinirea responsabilității pe care a primit-o, ca Garant sau Chezaș, El a „dat înapoi ce n-a furat” (Psalmii 69:4).

În al patrulea rând, Hristos a făcut răscumpărarea pentru eliberarea noastră.

Această lucrare de răscumpărare n-ar fi avut niciun sens dacă rezultatul ei n-ar fi fost eliberarea noastră.

HRISTOS A FĂCUT ISPĂȘIRE ȘI ÎMPĂCARE

A face ispășire pentru păcat și a-i împăca pe păcătoși cu Dumnezeu înseamnă, în fapt, împlinirea dreptății lui Dumnezeu în privința păcatului și a tot ceea ce aceasta înseamnă. Isus Hristos, prin moartea și jertfirea Lui, a făcut în mod concret ispășire pentru păcat și i-a împăcat pe păcătoși cu Dumnezeu.

Prima afirmație este evidentă în ea însăși, căci este confirmată clar în Romani 3:24-25. Noi suntem îndreptățiți și eliberați prin plata răscumpărării făcută în Hristos, pe care Dumnezeu L-a rânduit să fie *hilasterion*, o propițiere, o ispășire, un scaun al îndurării, un acoperământ pentru neleguire. Acest lucru s-a făcut pentru ca Dumnezeu să-Și arate

dreptatea, iar dreptatea Lui a fost împlinită prin acea ispășire. În mod asemănător, în Evrei 2:17 se spune despre El că este „mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului”, pentru a-L împăca pe Dumnezeu cu oamenii. Sensul termenilor este acela de a-L împăca pe Dumnezeu, care a fost ofensat de păcatele oamenilor. Ni se spune că El „primește” acea împăcare (Romani 5:11) (termenul *katallage* este redat prin „ispășire”; în alte pasaje, același termen este tradus prin „împăcare”, fiind singurul cuvânt folosit cu acest sens în Noul Testament). Și ni se spune că toate aceste lucruri sunt împlinite printr-o neprihănire sau satisfacere a dreptății, anume neprihănirea lui Hristos (cuvintele nu vor purta întotdeauna același sens cu cel în care sunt în mod obișnuit traduse, anume „prin neprihănirea Aceluia”). Astfel, noi am fost eliberați din condamnarea aceea din care altfel ar fi fost imposibil să fim scoși (Romani 8:3).

NATURA SLUJIRII PREOȚEȘTI A LUI HRISTOS

Ceea ce a constituit lucrarea preoțească a lui Isus Hristos câtă vreme El s-a aflat pe pământ nu poate fi respins sau negat fără a face o eroare condamnată. Ea a constat din aceasta: purtarea pedepsei pentru păcatele noastre, înfăptuirea acelei ispășiri înaintea lui Dumnezeu prin faptul că a suportat mânia Lui, și împăcarea Lui cu păcătoșii prin împlinirea dreptății Tatălui.

Este un lucru foarte evident că lucrarea preoțească a lui Hristos a constat din aceste lucruri, dacă ne uităm la toate simbolurile și jertfele prin care ea a fost prefigurată. Obiectivul lor esențial a fost ispășirea. În al doilea rând, acest lucru este demonstrat de însăși natura slujbei preoțești, căci ea a fost rânduită pentru a aduce jertfă, iar Hristos n-a avut nimic altceva de adus înaintea lui Dumnezeu decât sângele Său, și a făcut aceasta prin Duhul Său cel veșnic. În al treilea rând, acest lucru este demonstrat prin nenumăratele și diversele pasaje ale Scripturii care afirmă și întăresc acest lucru. Ne-ar lua mult prea mult spațiu să tratăm fiecare dintre aceste versete în detaliu. De aceea, mă voi mulțumi să vă îndrept privirile către unul sau două astfel de versete, unde avem mărturia Scripturii în acest sens, ca în Evrei 9:13-14: „Căci dacă sângele taurilor și al țapilor... cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu...”

În acest verset, moartea lui Hristos este comparată și prezentată ca fiind cu mult superioară, răspunzând ca un antetip jertfelor de expiație care erau făcute în trecut, prin sângele boilor și țapilor. Jertfa lui Hristos împlinește spiritual cel puțin ceea ce jertfele din vechime împlineau și prefigurau la nivel trupesc – anume eliberarea de sub vinovăția păcatului prin expiație și ispășire. Așa cum viața și sângele jertfelor erau acceptate în locul vieții și sângelui celui ce aducea jertfa, care trebuia să moară pentru încălcarea Legii, potrivit cu rigoarea

acesteia, tot așa, în această jertfă al lui Hristos, sângele Lui a fost acceptat ca ispășire și propițiere pentru noi, întrucât El a fost Preotul, Altarul și Jertfa deopotrivă. În Evrei 10:10-12 se spune în mod expres că El a adus trupul Său ca jertfă pentru păcat în locul tuturor jertfelor din vechime, care erau trupești și insuficiente, pentru că nu îl puteau face desăvârșit pe acela care le aducea. El a făcut acest lucru spre iertarea și ștergerea păcatelor prin acea jertfire de sine, după cum putem vedea în v. 19. În legătură cu aducerea acelei jertfe, noi afirmăm că Mântuitorul nostru a suportat mânia lui Dumnezeu de care noi eram vrednici. Voi confirma imediat acest lucru, întrucât este pus sub semnul întrebării de către unii, și îl voi confirma prin următoarele argumente:

În primul rând, pedeapsa pentru păcat este mânia lui Dumnezeu

Romani 1:18: „Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor”. Romani 2:5: „ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu”. Efeseni 2:3: „copii ai mâniei” (cf. Ioan 3:36). Dar Isus Hristos a suportat pedeapsa pentru păcatele noastre: 2 Corinteni 5:21 – „L-a făcut păcat pentru noi”; Isaia 53:6 – „a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră”; 1 Petru 2:24 – „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn”. Astfel, El a suportat mânia lui Dumnezeu.

În al doilea rând, blestemul Legii este mânia lui Dumnezeu (Deuteronom 24:20-21).

Dar Isus a suportat blestemul Legii: Galateni 3:13, „a fost făcut blestem pentru noi”, blestemul sub care se găseau cei care nu Îl aveau pe Hristos, care s-au bizuit pe „faptele” (v. 10). De aceea, El a purtat mânia lui Dumnezeu.

În al treilea rând, moartea de care sunt vrednici păcătoșii este expresia mâniei lui Dumnezeu.

Isus Hristos a gustat acea moarte de care au parte păcătoșii înșiși, căci El a murit fiind „Chezașul nostru” (Evrei 7:22), în locul nostru (Matei 20:28). De aici și temerea Sa (Evrei 5:7), agonia (Luca 22:44), tulburarea Sa (Marcu 14:33), abandonarea Lui (Matei 27:46), întristarea, împovărarea și presiunea de nedescris pe care El le-a trăit (Matei 26:37-39).

NECESITATEA SATISFACERII DREPTĂȚII LUI DUMNEZEU PENTRU CREDINȚA ȘI MÂNGÂIEREA NOASTRĂ

Nicio doctrină nu poate fi adevărată sau în acord cu Evanghelia dacă ea lovește la rădăcina credinței evanghelice și smulge din rădăcină temelia întregii mângâieri puternice pe care Dumnezeu este peste măsură de dornic ca noi să o primim. Dar tocmai astfel se manifestă acele învățături care resping împlinirea dreptății de către Hristos, care resping faptul că EL a răspuns justiției lui Dumnezeu și a suportat

mânia Tatălui Său. Astfel de lucruri fac ca sufletul sărman să fie asemenea porumbelului lui Noe în tulburarea și necazul lui, neștiind unde să își așeze picioarele. Când un suflet este scos din neprihănirea de sine, el începe să privească în depărtare și să vadă cerul și pământul ca un loc al necazului. El vede înaintea ochilor lui un ocean, un potop, o inundație de mânie care acoperă întreaga lume. Aceasta este mânia lui Dumnezeu care se descoperă din cer împotriva oricărei nelegiuiri, așa încât sufletul să nu poată căpăta nicio odihnă atâta vreme cât nu este împăcat cu El. Omul nu poate ajunge la cer pe aripile proprii, dar în același timp este lipsit de dorința de a se arunca în Iad. Dacă, într-o astfel de clipă, nu își face apariția Domnul Isus Hristos ca o arcă în mijlocul apelor, a apelor care au căzut prin judecata lui Dumnezeu, înghițind astfel orice loc de refugiu pentru om, este vai de sufletul acela! Ce va face el? Când apele potopului au căzut, cu siguranță că existau mulți munți semeți care se înălțau înaintea privirilor oamenilor, cu mult mai înalți decât arca. Și totuși toți acei munți au fost înecați, în timp ce arca a rămas, plutind deasupra apelor. Multe dealuri și mulți munți ai neprihănirii de sine și ai harului general și-au făcut apariția în primă instanță, părând sufletului că sunt mai de dorit decât Isus Hristos. Totuși, atunci când potopul mâniei vine și se răspândește, toți acești munți sunt acoperiți rapid. Doar arca, Domnul Isus Hristos, rămâne deasupra acestor ape, și, chiar dacă ele cad și peste El, Hristos se ridică deasupra lor

și le dă astfel siguranță celor care își pun credința în El și se odihnesc în El.

Aș vrea să le întreb acum pe oricare dintre acele suflete sărmane care au rătăcit și au fost chinuite de frica mâniei viitoare, dacă au găsit vreodată un loc de odihnă satisfăcător până să ajungă la acesta: Dumnezeu nu Și-a scutit propriul Fiu, ci L-a dat la moarte pentru noi, L-a făcut să fie păcat pentru noi, a aruncat toate păcatele tuturor aleșilor Săi în acea cupă a mâniei pe care Hristos a trebuit să o bea. Mânia și potopul de care ei s-au temut au căzut asupra lui Isus Hristos, chiar dacă acum, fiind Arca, El stă deasupra lor. Pentru că aleșii Lui se găsesc în interior, ei sunt în siguranță. El a avut parte de furtună, dar ei au primit siguranță. Așa cum apele care au căzut asupra celor din arcă au lovit în ea, dar ei au rămas în siguranță, tot așa toată mânia care ar fi trebuit să cadă asupra lor s-a năpustit asupra lui Hristos. Care este acel lucru unic care face ca sufletele lor să locuiască în siguranță? Nu este oare el temeliea ta și locul tău de odihnă? Dacă nu, mă tem că nu ai decât o temelie putredă. Ce-ai spune dacă un om ar veni și ar încerca să smulgă această arcă de sub picioarele tale, și să-ți dea o barcă putredă cu care să navighezi în mijlocul potopului mâniei? Este prea târziu să îți spun că nu mai ai de suportat niciun fel de mânie, fiindcă conștiința și cuvântul adevărului ți-au dat o altă informație. Știi că „plata păcatului este moartea”, și oriunde acesta se găsește, acel suflet trebuie să moară. Astfel, sufletul poate

spune: „Ia de la mine satisfacerea dreptății de către Hristos, și voi fi îndoliat. Dacă El nu a împlinit dreptatea lui Dumnezeu, atunci eu trebuie să o satisfac. Dacă El n-a suportat mânia, eu trebuie să fiu vrednic de mânie pe veci. O, nu îmi fura singura mea piatră prețioasă!” Respingerea satisfacerii dreptății de către Hristos distruge temelia credinței și a mângâierii evanghelice.

HRISTOS A FOST FĂCUT PĂCAT PENTRU NOI ȘI LOVIT PENTRU NELEGIUIRILE NOASTRE

Un alt argument poate fi extras din câteva pasaje specifice ale Scripturii, după cum urmează:

În primul rând, 2 Corinteni 5:21 – „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi”. Cum a fost posibil acest lucru? Nu ne sunt lăsate oare următoarele cuvinte: „Cel ce n-a cunoscut niciun păcat?” N-a fost El Mielul fără pată? Fără îndoială, „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug”. Ce înseamnă că Dumnezeu „L-a făcut păcat?” Nu poate fi că Dumnezeu L-a făcut păcat sau că păcatul a fost inerent persoanei Sale. Acest lucru L-ar fi descalificat să stea în fața dreptății lui Dumnezeu și nu ar fi fost consecvent cu sfințenia persoanei Răscumpărătorului nostru. Cum altfel s-ar putea explica? „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat”?

În mod clar, prin dispensația lui Dumnezeu și în acord cu legământul făcut între Tată și Fiul, El L-a acuzat pe Fiul de

cea ce Acesta nu era vinovat. El L-a învinovățit și I-a imputat toate păcatele tuturor aleșilor Lui, îndreptându-Și în consecință mânia împotriva Lui. Hristos a stat acolo ca Garant al nostru, încărcat în realitate cu toată datoria noastră, plătind astfel până la ultimul bănuț, așa cum este cazul oricărui garant care este executat pentru plata datoriei.

Chiar dacă nu El a împrumutat bani, și nici nu a datorat nici măcar un bănuț pentru Sine, totuși Hristos a fost executat și a trebuit să plătească totul. Domnul Isus Hristos, dacă ar fi să ne exprimăm în felul acesta, a fost executat de dreptatea lui Dumnezeu și, ca răspuns, El a suportat tot ceea ce păcatul trebuia să suporte, lucruri pe care le-am enumerat mai devreme: moartea, mânia și blestemul.

Obiecția 1: Fiul este pedepsit chiar dacă El a fost plăcut Tatălui.

Noi înțelegem această obiecție în felul următor: „Tatăl Și-a găsit întotdeauna toată plăcerea în Fiul. El a mărturisit acest lucru în mod repetat din ceruri. Cum ar putea să Își îndrepte mânia asupra Lui?”

Răspuns: Este adevărat că Tatăl Și-a găsit întotdeauna toată plăcerea în Fiul, dar „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință”. El găsește întotdeauna plăcere în sfințenia Persoanei Lui, în perfecțiunea neprihănirii Lui și în dulceața ascultării Lui. Tatăl a fost dezgustat de păcatele care au fost puse asupra Fiului Său, de aceea a găsit de cuviință

să Îl lovească și să Îl împovăreze pe Acela în care, altfel, Își găsea întotdeauna plăcerea.

Obiecția 2: Aleșii nu sunt pedepsiți pentru păcatele lor.

Nici acest argument nu are mai multă valoare, anume că „Hristos n-a suportat mai mult decât pedeapsa sub care se aflau aleșii, însă aceștia nu se aflau sub mânia și pedeapsa aferente păcatului”.

Răspuns: Această afirmație este cu totul falsă și nu se găsește niciun fel de adevăr în ea.

În primul rând, Hristos a suportat nu doar acea mânie, dacă ne gândim la ea în sens pasiv, sub care se aflau aleșii, ci a suportat și mânia pe care aceștia ar fi trebuit să suporte dacă El n-ar fi purtat-o în locul lor: El i-a „scăpat de mânia viitoare”.

În al doilea rând, aleșii, în diversele lor generații, s-au aflat, până la convertirea lor, sub toată mânia lui Dumnezeu în ceea ce privește vrednicia lor, chiar dacă nu au fost nevoiți să o experimenteze în mod concret.

Ei s-au aflat de asemenea sub mânie în ce privește vinovăția lor, chiar dacă n-au fost pedepsiți într-un fel concret în fiecare generație.

Astfel, în ciuda acestor contraargumente, rămâne în picioare adevărul care spune că „pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat”.

Isaia 53:5: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți”. Acest pasaj a fost analizat ceva mai devreme. Voi adăuga aici câteva considerații care ne vor ajuta la descoperirea sensului termenilor folosiți. „Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El” – adică El a fost pedepsit și lovit așa încât noi să avem pace, să fim eliberați. Păcatele noastre au fost cauza rănilor Lui și nelegiuirile noastre motivul pentru care El a fost lovit. Toate păcatele noastre au fost aruncate asupra Lui, așa cum se spune în versetul 6. Altfel spus, El a „purtat păcatele noastre”, așa cum interpretează Petru (1 Petru 2:24). El nu a purtat păcatele noastre așa cum își imaginează unii, prin a afirma că noi n-am fi fost niciodată cu adevărat păcătoși, ci prin a fi rănit pentru ele, lovit pentru ele, suportând pedeapsa pe care acestea o meritau. Această povară a constituit moartea, mânia și blestemul, lucruri pe care Hristos le-a îndurat aducându-și sufletul ca jertfă pentru păcat. „El a purtat păcatele noastre”. Unii susțin că aceasta are sensul că El ar fi declarat că noi suntem părtași unei neprihănități veșnice în Dumnezeu datorită faptului că, în planul Lui veșnic, El a vrut să ne facă bine. Dar oare acest fel de vorbire interpretează Scriptura, sau mai degrabă încearcă să corupă Cuvântul lui Dumnezeu? Privește în Cuvântul lui Dumnezeu pentru a vedea ce înseamnă ca Hristos să poarte păcatul. Acesta îți va spune că a purta păcatul înseamnă că El a fost

„zdrobit pentru fărădelegile noastre” (Isaia 53:8), că El a fost „stârpit” pentru păcatele noastre (Daniel 9:26). Nici expresia „purtarea păcatelor” nu are vreun alt sens în cuvânt: „Când cineva, fiind pus sub jurământ ca martor, va păcătui și ... se va face astfel vinovat” (Levitic 5:1-2). Ce înseamnă aceasta? Înseamnă oare că El Se va declara pe Sine sau pe alții liberi de păcat? Nu, fără îndoială că nu. Acest lucru înseamnă că El va suporta pedeapsa de care păcatul este vrednic, așa cum Mântuitorul nostru a făcut atunci când a purtat nelegiuirile noastre. Acela care ar încerca să îl păcălească pe un credincios, furând acest fundament al credinței și vieții, trebuie să fie cu adevărat un înșelător.

Nu voi aduce mai multe argumente sau pasaje pentru a dezbate acest subiect, chiar dacă el ar putea fi susținut de multe alte texte biblice. Am mers cu aceste argumente atât cât am considerat că este suficient pentru a dovedi ceea ce aveam de spus. De aceea, nu mă voi apuca acum să răspund tuturor obiecțiilor formulate față de această învățătură. Nu intenționez să avem aici o discuție completă asupra doctrinei satisfacerii dreptății lui Dumnezeu de către Hristos, căci nu avem timp să cercetăm, să extragem și să dezbatem toate obiecțiile care sunt aduse. În ceea ce îi privește pe cei care au dat naștere acestei discuții, nici nu îndrăznesc să îi mai amintesc. M-aș simți chiar incapabil să potolesc intențiile oamenilor de a formula obiecții fără a studia suficient, pentru că, dacă aș face acest lucru, ocupându-mă de obiecții atât de

slabe, unii ar putea susține că aș fi construit eu un om de paie, pe care să-l pot cuceri ușor. Acest fel de argumente sunt atât de slabe și neputincioase pe lângă adevărurile fundamentale pe care noi le susținem, încât cred că este timpul să opresc discuția noastră aici.

22

MERITELE LUI HRISTOS

În acest capitol vom analiza meritele lui Hristos și vom extrage argumente în favoarea învățaturii pe care am propus-o de la bun început.

MERITELE LUI HRISTOS NU SUNT APLICATE UNIVERSAL

Un al patrulea lucru atribuit morții lui Hristos este *meritul*, sau acea vrednicie și valoare a morții Sale prin care a procurat pentru noi toate acele lucruri bune pe care le găsim în Scriptură asociate cu moartea Sa, și care sunt atribuite celor aleși.²⁹ Nu voi intra în prea multe detalii, pentru că deja am dezbătut parte din acest subiect atunci când am discutat despre diferența dintre obținerea și atribuirea binecuvântărilor morții lui Hristos. Voi adăuga doar câteva observații pe care le găsesc potrivite în special în legătură cu controversa care a generat această carte. Termenul „merit” nu se găsește în vreun fel în Noul Testament și nici în vreo traducere pe care am analizat-o. Echivalentul latin este *promeretur* și este

²⁹ Primele trei constituie argumentele al 11-lea, al 12-lea și al 13-lea din capitolele 5, 6 și 7 din partea a treia.

folosit o singură dată de traducători, în Evrei 13:16, care, pentru a păstra ideea, l-au redat prin cuvântul „*plac*”. Totuși, aceste cuvinte nu redau ideea concretă în niciuna dintre cele două limbi. În plus, ele nu corespund în niciun fel termenului *euaresteo* din original. El nu dă nicio culoare meritului, fie prin a-l defini, fie prin a-l caracteriza.³⁰ Eu aş spune că este dificil să găsim un singur cuvânt în oricare dintre limbile în care Sfânta Scriptură a fost scrisă care să redea în mod adecvat și direct sensul meritului în ce privește importanța lui biblică.

De aceea, nu ne vom mai necăji în legătură cu termenul în sine, dacă sensul acestuia se găsește în mod clar în Scriptură, prin alte expresii. El se găsește deopotrivă în Vechiul și Noul Testament, în versete ca Isaia 53:5: „Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți”. Obținerea păcii și a vindecării noastre s-a făcut pe „meritul” pedepsei și a loviturilor asupra Lui. La fel este în Evrei 9:12: „cu însuși sângele Său... a căpătat o răscumpărare veșnică”. Această exprimare este echivalentă cu a spune că răscumpărarea veșnică a fost obținută prin meritul lui Hristos. Termenul care se apropie cel mai mult de acest sens se găsește în Faptele Apostolilor 20:28, *peripoieo*, „pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său” - obținere și procurare, merit și achiziție, termeni care sunt echivalenți în acest subiect.

³⁰ Ceea ce este tradus din limba latină ca „merit” se referă de fapt la a fi plăcut cuiva, nu la a câștiga sau obține ceva.

Peripoieo este folosit într-o serie de alte pasaje, precum 1 Tesaloniceni 5:9; Efeseni 1:14 și 1 Petru 2:9. Ceea ce noi înțelegem prin acest termen este că are loc împlinirea unei acțiuni prin care lucrul pe care îl țintește agentul ce face acea acțiune intră în posesia lui, potrivit cu echitatea cerută în justiție. De exemplu, acest principiu este reflectat clar în versetele precum: „Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat” (Romani 4:4). Din ceea ce am spus mai devreme, este clar că moartea lui Hristos este însoțită de un astfel de merit. Greutatea dovedirii laborioase a acestui lucru nu este cerută de către adversarii noștri, care par să susțină și ei acest lucru. Așadar, luăm ca un lucru acceptat această afirmație, până în momentul când adversarii noștri vor strânge rândurile alături de socinieni, pentru a gândi asemenea acestora.

De aceea, prin moartea Lui, Hristos a meritat și a obținut, pentru toți cei pentru care a murit, toate acele lucruri pe care Scriptura le consideră drept roadele și efectele morții Sale. Acestea sunt lucrurile procurate și meritate prin moartea și vărsarea sângelui Său. Ele pot fi grupate în două categorii:

În primul rând, există lucrurile *privative*³¹, precum,

1. Eliberarea din mâna vrăjmașilor noștri (Luca 1:74) și de mânia viitoare (1 Tesaloniceni 1:10).

³¹ Adică lucruri de care suntem scăpați.

2. Distrugerea și abolirea morții, cu puterea ei (Evrei 2:14).
3. Nimicirea lucrărilor diavolului (1 Ioan 3:8).
4. Eliberarea din blestemul Legii (Galateni 3:13).
5. Eliberarea din trăirea unei vieți deșarte (1 Petru 1:18).
6. Eliberarea din lumea rea (Galateni 1:4).
7. Eliberarea noastră de pe pământ și dintre oameni (Apocalipsa 14:3-4).
8. Ștergerea păcatelor noastre (Evrei 1:3).

În al doilea rând, există lucrurile *pozitive*, precum:

1. Împăcarea cu Dumnezeu (Romani 5:10; Efeseni 2:16; Coloseni 1:20).
2. Ispășirea înaintea lui Dumnezeu prin propițiere (Romani 3:25; 1 Ioan 2:2).
3. Pacea (Efeseni 2:14).
4. Mântuirea (Matei 1:21).

Prin moartea Lui, Mântuitorul nostru a meritat și a procurat toate aceste lucruri pentru toți cei pentru care El a murit. Altfel spus, El le-a obținut astfel din mâna Tatălui, pentru ca ele, având în vedere acel merit și potrivit cu dreptatea lui Dumnezeu, să le poată fi atribuite celor pentru care

au fost procurate. Dumnezeu avea să Îl trimită pe Isus Hristos la moarte motivat doar de harul Lui necondiționat și, din același motiv, lucrurile bune obținute prin moartea Lui aveau să fie atribuite oricărei persoane. Dar, având în vedere această slujbă la care a fost rânduit, ținea de datoria lui Isus Hristos ca, prin moartea Sa, El să merite și să obțină harul și gloria pentru cei pentru care a murit, și ca aceste lucruri să fie transferate acestor oameni. De aceea, lucrurile pe care El le-a meritat, trebuie atribuite ca o datorie. Nu spunem că ele pot fi atribuite, ci că trebuie atribuite, iar dacă acest lucru nu are loc, considerăm că ar fi o nedreptate la adresa meritelor lui Hristos.

După ce am spus atât de puține lucruri legate de natura meritului și despre vrednicia lui Hristos, ca și despre ceea ce moartea Lui a obținut pentru cei în locul cărora El a murit, va deveni clar cât de ireconciliabilă este ideea răscumpărării generale cu aceasta.

Pentru a demonstra acest lucru, avem nevoie doar să punem această întrebare: „Dacă Hristos a obținut ca merit harul și gloria pentru toți cei pentru care El a murit, și dacă a murit pentru toți oamenii, atunci cum se face că aceste lucruri nu le sunt transferate și atribuite tuturor oamenilor?” Există oare vreun defect în meritul lui Hristos sau în dreptatea lui Dumnezeu? Cât de zadarnic este să spui că aceste lucruri nu le sunt atribuite în mod absolut, ci doar pe baza unei condiții! Condiția însăși este și ea obținută ca un merit al lui

Hristos, așa cum am afirmat mai devreme, pe baza unor versete precum Efeseni 1:3-4 și Filipeni 1:29.

EXPRESII SPECIFICE CARE NU SUSȚIN IDEEA DE RĂSCUMPĂRARE UNIVERSALĂ

Tocmai expresii precum „a murit pentru noi”, „a purtat păcatele noastre”, „a fost Chezașul nostru” și așa mai departe, prin care este descrisă moartea lui Hristos pentru noi, sunt imposibil de reconciliat cu ideea plății unei răscumpărării pentru toți indivizii.

În Scriptură, a muri pentru un altul înseamnă a muri în locul altuia așa încât acea persoană să fie eliberată. Iuda l-a implorat pe fratele său Iosif să îl accepte ca rob în locul lui Benjamin, așa încât Benjamin să fie eliberat (Geneza 44:33). Acest lucru s-a făcut pentru a pune în aplicare angajamentul pe care el îl făcuse înaintea tatălui său de a fi garant pentru Benjamin (43:9). Cel ce este garant pentru un altul, așa cum Hristos a fost pentru noi (Evrei 7:22), riscă să fie pus în situația de a fi executat ca garant, așa încât partea pentru care a garantat să fie eliberată. Tot așa, David, dorind ca el să fi murit mai degrabă în locul fiului său Absalom (2 Samuel 18:33), a avut în gând o substituie, adică să-și dea el viața, dacă ar fi fost posibil, pentru ca Absalom să fi rămas în viață. Același lucru este prezentat în Romani 5:7, unde Pavel prezumă că astfel de lucruri pot fi găsite printre oameni, anume ca unul să moară în locul altuia. Este posibil ca el să

fi făcut aluzie la Decii, Menoeceus, Euryalus și alții ca ei, pe care îi găsim menționați în legendele păgâne. Ei s-au dat în mod voluntar la moarte pentru a-și elibera țara sau prietenii, permițându-le altora să-și continue viețile în libertate, chiar dacă erau altfel vrednici de moarte. În schimb, aceștia au luat asupra lor pierderea, pedeapsa pe care, de fapt, nu ei ar fi meritat-o. Tocmai acesta este sensul clar al expresiei „Hristos a murit pentru noi”. Altfel spus, prin faptul că El a suporta moartea, Hristos a luat locul nostru și a suportat pedeapsa pe care noi o meritam.

Fără îndoială că unii obiectează, spunând că, acolo unde se folosește termenul *huper* („pentru”) în această construcție, precum în versetul Evrei 2:9: „prin harul lui Dumnezeu, El a gustat moartea *pentru* toți”, se are în vedere doar binele sau profitul aceluia pentru care El a murit. Ei pretind că aceasta nu presupune o substituție între cele două persoane. Totuși, eu nu văd niciun motiv pentru ca această obiectie să stea în picioare, căci aceeași propoziție este folosită în același fel în alte circumstanțe, unde este foarte clar că are loc o substituție, precum în versetul din Romani 9:3. Acolo, Pavel afirmă că el își dorea să fie „despărțit de Hristos, *pentru* frații” lui, altfel spus, să fie pus în locul lor, pentru ca și ei să fie părtași lui Hristos. Tot așa, în 2 Corinteni 5:20 se spune: noi „suntem trimiși împuterniciți *ai lui* [sau pentru] Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, *în Numele lui Hristos...*” În 1 Corinteni 1:13, el

pune întrebarea și apoi neagă cu putere, „Pavel a fost răstignit *pentru* voi?”, arătând clar că termenul *hyper* semnifică o schimbare de poziții sau o substituie, și se referă la răstignirea lui Hristos pentru Biserica Lui. El voia să se refere la binele acelor pentru care El a murit, căci este clar că Pavel ar fi putut să fie răstignit pentru binele Bisericii, dar, în schimb, el detestă până și gândul la așa ceva. În ceea ce privește termenul *anti*, de asemenea folosit, nu avem îndoieli cu privire la aceasta. El semnifică întotdeauna o schimbare de poziție sau o substituție, indiferent dacă este aplicat lucrurilor sau persoanelor. Luca 11:11 – „un șarpe în loc de pește”; Matei 5:38 – „ochi pentru ochi”; Evrei 12:16 – „pentru o mâncare”; și, în cazul persoanelor, se spune despre Arhelau că a domnit „în locul tatălui său” (Matei 2:22).

Dar acest termen este folosit și în legătură cu moartea Mântuitorului nostru: „Fiul omului a venit ca... și să-și dea viața ca răscumpărare *pentru* mulți” (Matei 20:28). Aceste cuvinte sunt repetate în Marcu 10:45. Altfel spus, El și-a dat viața ca răscumpărare în locul vieților multora. Exprimat în termeni clari, Hristos moare pentru noi ca Garant al nostru (Evrei 7:22), și astfel El „a purtat păcatele noastre în trupul Său” (1 Petru 2:24). El a fost făcut blestem pentru noi, a îndurat moartea, pedeapsa, blestemul și mânia lui Dumnezeu nu doar pentru binele nostru, ci și în locul nostru. Aceasta este o schimbare de persoane, de locuri, o substituție între Persoana Lui și noi, substituție care este permisă și acceptată

de Dumnezeu. Odată ce am clarificat acest lucru, cred că pot să pun următoarele întrebări:

În primul rând, a murit Hristos în felul acesta pentru toți oamenii? Altfel spus, a murit în locul tuturor, așa încât Persoana Lui a fost așezată sau substituită în locul lor? A murit El pentru Cain, faraon și restul omenirii care, cu mult timp înaintea morții Lui, s-au aflat sub puterea celei de-a doua morți, nefiind vreodată eliberați de ea?

În al doilea rând, este oare drept ca vreunul dintre cei în locul cărora Hristos a murit, purtând nelegiuirile lor, să moară ei înșiși și să-și poarte povara păcatelor pentru toată veșnicia?

În al treilea rând, ce regulă sau exemplu de dreptate ar exista în situația în care Garantul să fi dat socoteală și să fi făcut împlinirea completă a dreptății care era cerută potrivit cu obligația pentru care El S-a făcut Garant, dacă cei pentru care El a garantat ar trebui să răspundă ulterior pentru datoria lor?

În al patrulea rând, a fost Hristos pus pe cruce în locul celor care vor fi respinși?

În al cincilea rând, a suportat Hristos toate acele lucruri pe care le meritau cei pentru care El a murit? Dacă nu, cum se mai poate spune că El a stat în locul lor? Dacă da, de ce nu sunt ei toți eliberați?

Voi încheia cu următorul lucru: a susține că Hristos ar fi murit pentru toți oamenii este cea mai scurtă cale de a afirma că El n-a murit pentru nimeni. O astfel de gândire nu face altceva decât să arunce sufletele sărmame în groapa blasfemiilor socinienilor.³²

³² Socinienii respingeau doctrina Sfintei Treimi, refuzând să accepte că există Persoane distincte în Dumnezeu. Pentru ei, Hristos era Logosul, dar Socinus a negat pre-existența Lui. El era Cuvântul lui Dumnezeu doar prin faptul că a fost interpretul Cuvântului. Potrivit acestei gândiri, Hristos era considerat un om perfect, care s-a născut printr-o minune, și care a fost rânduit să fie Mijlocitor, dar El nu era Dumnezeu, ci un om zeificat. El nu ar fi fost conceput de Duhul Sfânt, ci de Iosif. Moartea Lui nu a produs ispășirea păcatelor noastre. Adam a fost eliberat de păcat doar ca un fapt (adică natura lui nu a fost schimbată odată cu căderea). Socinus a respins în întregime doctrina păcatului original. Pentru el, nu exista Iadul, iar cei răi urmau să fie anihilați.

23

SCRIPTURA ȘI RĂSCUMPĂRAREA UNIVERSALĂ

În cele ce urmează, voi prezenta ultimul argument general.

SCRIPTURA NU CONȚINE IDEEA DE RĂSCUMPĂRARE UNIVERSALĂ

Următorul nostru argument este preluat din anumite pasaje specifice ale Scripturii, care susțin în mod clar adevărul pe care noi îl afirmăm. Din marele număr al acestora, voi mă voi opri în finalul argumentației noastre generale la doar câteva pasaje.

1. Geneza 3:15 – există două semințe.

În primul rând, există sămânța femeii.

Voi începe prin a menționa că sămânța femeii este Isus Hristos, și că în acest pasaj vedem prima revelare a gândului lui Dumnezeu cu privire la deosebirea pe care avea să o facă între cei care aveau să fie poporul lui Hristos și cei ce aveau

să fie vrăjmașii Lui: Geneza 3:15 – „Vrăjmășie voi pune între tine [șarpele] și femeie, între sămânța ta și sămânța ei”. Sămânța femeii face referire la mulțimea tuturor aleșilor. Hristos este Capul lor, și ei toți sunt membrele Lui. Sămânța șarpelui – diavolul – este constituită din mulțimea tuturor celor respinși sau reprobați, care se află în starea de păcat, fiind împotriviți față de Împărăția și Trupul lui Isus Hristos.

Este de o claritate neîndoielnică faptul că sămânța femeii face referire la Hristos și toți aleșii Lui, iar toate lucrurile care au fost prevestite despre sămânța femeii se împlinesc în ei (așa cum proprietățile unui lucru dovedesc existența aceluia lucru).

În cei aleși, în și prin Hristos, se găsesc toate proprietățile și trăsăturile seminței femeii. Capul șarpelui este zdrobit în și prin ei. Satana este călcat în picioare de către ei. Diavolul este dezamăgit de ispitirile lui, iar agenții acestuia sunt învinși în acțiunile lor.

Este adevărat că acest verset vorbește în principal despre Hristos, dar el vorbește în același timp, la modul colectiv, despre întreg trupul Său, care manifestă o ură continuă față de șarpe și față de sămânța lui.

În al doilea rând, există sămânța șarpelui.

Sămânța șarpelui face referire la toți oamenii reprobați din lume, la acei necredincioși rămași în nepocăința lor.

Ura și vrăjmășia șarpelui trăiește și se manifestă în ei. Acești oameni urăsc sămânța femeii și i se împotrivesc, manifestând o vrăjmășie continuă față de ea. Orice lucru care îi este atribuit șarpelui este atribuit și seminței acestuia, adică acestor oameni. Ei sunt adeseori denumiți în Scriptură prin expresia „sămânța lui”: Matei 3:7 – „pui de năpârci” sau sămânță a șarpelui (v. Matei 23:33). Hristos le vorbește celor reprobați în felul următor: „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru” (Ioan 8:44). Și iarăși, un astfel de om este „fiul dracului” (Faptele Apostolilor 13:10), adică sămânța șarpelui, fiindcă „cine păcătuiește, este de la diavolul” (1 Ioan 3:8).

Întrucât aceste lucruri sunt neîndoielnice, putem afirma următoarele: Hristos n-a murit pentru nimic altceva decât pentru ceea ce Dumnezeu a promis. Dumnezeu n-a promis că El va muri pentru toți oamenii, căci El n-a promis Sămânța femeii seminței șarpelui. El nu l-a promis pe Hristos reprobaților. În schimb, în prima mențiune care se face cu privire la El, în Geneza 3:15, Dumnezeu promite vrăjmășie față de sămânța șarpelui. În concluzie, Sămânța femeii n-a murit pentru sămânța șarpelui.

2. Matei 7:23 – există unii cunoscuți și alții necunoscuți lui Hristos.

„Le voi spune atunci – niciodată nu v-am cunoscut”. În ziua de apoi, ziua judecății, Hristos să le va spune unora că

El nu i-a cunoscut niciodată. Hristos spune în mod direct că El îi cunoaște pe ai Lui, cei pentru care Își dă viața (Ioan 10:14-17), și cu siguranță că El știe pe cine a răscumpărat. Nu ar fi bizar ca Hristos să moară și să îi răscumpere pe unii ca să fie ai Lui, spunând apoi că niciodată nu i-a cunoscut? Dacă ei sunt „cumpărați cu un preț”, sigur ei sunt ai Lui (1 Corinteni 6:20). Dacă Hristos i-a răscumpărat și a plătit prețul sângelui Său glorios pentru ei, dar în final să nege că i-a cunoscut vreodată, n-ar putea ei oare să răspundă foarte bine în felul următor: „Ah, Doamne! N-a fost sufletul Tău împovărat până la moarte de dragul nostru? N-ai suportat Tu pentru noi acea mânie, care te-a făcut să verși stropi de sânge de pe frunte? Nu Te-ai umplut de sângele Tău, pentru ca sângele nostru să fie scutit? Nu Te-ai sfințit Tu pentru noi, ca să fii jertfă în locul nostru, la fel cum ai fost pentru oricare dintre apostoli Tăi? Nu a țâșnit sângele Tău prețios prin lovituri, prin cuie, prin sulia, și asta pentru noi? Nu Ți-ai amintit de noi atunci când erai așezat pe cruce? Cum să spui acum că nu ne-ai cunoscut niciodată? Bunule Domn, chiar dacă noi nu suntem decât niște păcătoși nevrednici, totuși sângele Tău nu merită să fie disprețuit. Cum se face că nimic nu mai poate fi adus ca acuzații împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Nu pentru că Tu ai murit pentru ei? N-ai făcut Tu același lucru pentru noi? De ce atunci să fim acuzați și respinși? Ar putea sângele Tău să satisfacă dreptatea Tatălui, dar noi să trebuiască să fim pedepsiți? Ar putea dreptatea

Lui să fie nemulțumită cu aceeași jertfă, așa încât noi să auzim acum, „Plecați de la Mine, niciodată nu v-am cunoscut?” Nu știu ce poate fi răspuns acestei pledoarii, dacă plecăm de la gândirea că răscumpărarea generală ar fi validă.

3. Matei 11:25-26 – există unii cărora Hristos le este descoperit, și alții cărora nu le este descoperit.

„Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale!”

În suveranitatea Lui, ca Domn al cerurilor și pământului, și ca urmare a bunei Sale plăceri, Dumnezeu ascunde Evanghelia dinaintea ochilor unora, fie în ceea ce privește predicarea ei exterioară, fie în ceea ce privește revelarea interioară a puterii Evangheliei în inimile lor. Și este evident că Hristos n-a murit pentru acești oameni.

Care ar putea fi scopul cu care să-Și trimită singurul Fiu la moarte pentru răscumpărarea acelor pe care, după voia Lui, a stabilit că vor fi străini de ea pe vecie, și asta până acolo încât să nu fie în niciun fel părtași descoperirii Evangheliei sau a puterii acesteia?

Mântuitorul nostru afirmă aici că există astfel de oameni, și El Îi mulțumește Tatălui pentru că acționează într-un fel de care mulți se plâng astăzi.

4. Ioan 10:11-29 – există oi și există capre.

Am analizat deja acest pasaj clar, care, în el însuși, va fi suficient pentru a demonta ideea răscumpărării generale, motiv pentru care îl voi prezenta aici pe scurt.

În primul rând, nu toți oamenii sunt oile lui Hristos.

El însuși spune acest lucru în versetul 26: „nu sunteți dintre oile Mele”.

Deosebirea dintre oi și capre va fi evidentă în ziua de apoi, când oile vor fi separate de capre. Trăsăturile oilor sunt incontestabile: ele aud vocea lui Hristos, Îl cunosc și Îl urmează.

În al doilea rând, oile, care sunt aleșii Lui, sunt chemate de Dumnezeu.

Acest lucru se referă deopotrivă la cei care urmau să fie chemați și la cei care fuseseră deja chemați (v. 16). Unii nu erau încă parte din turma celor chemați, dar toți sunt oi prin alegere, nu prin credință.³³

În al treilea rând, Hristos spune că Își dă viața pentru oile Sale.

³³ Acest lucru este întrucâtva confuz. Gândirea arminiană spune că toți sunt aleși, dar apoi unii devin aleși într-un fel special, prin a crede. Perspectiva reformată spune că doar unii sunt aleși, și că toți cei care sunt aleși vor fi chemați și vor crede. Indiferent dacă sunt chemate acum sau mai târziu, doar oile pot veni, pentru că doar oile sunt cei aleși. Caprele, lupii și câinii – adică cei care nu sunt aleși – nu pot deveni oi. Owen respinge ideea de alegere prin puterea omului.

Este clar că, prin această afirmație, El îi exclude pe toți ceilalți, întrucât, în primul rând, El Își dă viața pentru ele ca oi ale Lui. Ceea ce le aparține ca oi aparține doar oilor. Dacă El Își dă viața doar pentru oi, atunci este evident că nu Își dă viața pentru capre, câini și lupi. În al doilea rând, El Își dă viața ca Păstor (v. 11). De aceea, El Își dă viața pentru oile Lui. Ce are de-a face păstorul cu lupii, dacă nu să îi distrugă? În al treilea rând, prin împărțirea tuturor oamenilor în două categorii, oile și ceilalți (v. 26), El spune că Își dă viața pentru oile Sale, ceea ce înseamnă că *doar* pentru ele. În al patrulea rând, El îi descrie pe cei pentru care a murit în felul acesta: „Tatăl Meu... Mi le-a dat” (v. 29). De asemenea, Ioan 17:6 spune: „Ai Tăi erau, și Tu Mi i-ai dat”. Este evident că aici nu avem de-a face cu toți oamenii, pentru că „tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine” (Ioan 6:37), iar El „le dă viața veșnică, în veac nu vor pieri” (Ioan 10:28).

Fie ca turma lui Hristos să privească îndeaproape la aceste dovezi, așa încât nimeni să nu îi fure nădejdea moștenirii. Dacă doriți și alte pasaje care confirmă cele spuse aici, citiți Matei 20:28 sau Ioan 11:52.

5. Romani 8:31-34 – dragostea, jertfa și mijlocirea lui Hristos sunt îndreptate doar către cei aleși.

Intenția apostolului în acest pasaj este aceea de a le oferi mângâiere credincioșilor care se aflau în necazuri și suferințe. El face acest lucru la modul general în versetul 31,

vorbindu-le despre siguranța prezenței lui Dumnezeu alături de ei, și despre ajutorul dat de El în orice vreme. Aceste lucruri ar fi suficiente pentru a zdrobi orice împotrivire și pentru a îndepărta orice fel de dificultate legată de înțelegerea învățăturii noastre, întrucât avem siguranța bunătății Lui iubitoare, care este mai bună decât chiar viața. „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” Pentru a dovedi felul de manifestare al acestei prezentări și al acestei iubiri, apostolul ne reamintește de acel act singular al dragostei, fără egal și transcendent, manifestat față de cei credincioși, prin trimiterea Fiului Său la moarte pentru ei. Dumnezeu Tatăl nu L-a scutit pe Fiul, ci a cerut ca datoria aleșilor să fie plătită din mâna Lui. Apostolul argumentează apoi de la general la particular, spunând că, dacă El a făcut acest lucru mareț pentru noi, cu siguranță că va face orice alt lucru care va fi necesar. Dacă El a făcut lucrul cel mai important, nu îl va face oare și pe cel mai neînsemnat? Dacă El Își dă Fiul la moarte, nu ne va da oare fără plată toate lucrurile? Putem observa următoarele lucruri de aici:

În primul rând, dacă Hristos ar fi murit pentru toți ca urmare a dragostei Sale, atunci Dumnezeu i-ar iubi pe cei care pier.

Cea mai măreață expresie a dragostei lui Dumnezeu față de credincioși ține de trimiterea Fiului Său la moarte pentru ei, de faptul că nu L-a scutit din dragoste pentru ei.

Aceasta este cea mai mare dintre toate modalitățile de exprimare a iubirii lui Dumnezeu. Dar dacă Dumnezeu Și-a trimis Fiul să moară pentru toți oamenii, atunci implicația directă este că El, prin acest act, ar fi trebuit să-Și arate dragostea față de cei care pier laolaltă cu cei care sunt mântuiți.

În al doilea rând, Dumnezeu le dă necondiționat toate lucrurile bune acelor pe care îi iubește, inclusiv credința.

Dumnezeu le dă necondiționat toate lucrurile bune celor pe care i-a dat Fiului Său, și pentru care nu L-a scutit nici măcar de la moarte. Totuși, realitatea ne învață că El n-a dat toate lucrurile bune tuturor oamenilor, cum ar fi credința, harul și gloria.

De aici, concluzionăm că Hristos n-a murit pentru toți. Și iarăși, în versetul 33 ni se oferă o descriere a acelor care sunt părtași adevăratei mângâieri: cei pentru care Dumnezeu L-a dat pe Fiul și cărora le dă fără plată toate lucrurile. Altfel spus, ei sunt „aleșii Lui”. Această expresie nu se referă la toți oamenii, ci doar la cei pe care El i-a ales înainte de întemeierea lumii ca să fie sfinți.

Iată, avem o altă confirmare asupra faptului că Hristos a murit doar pentru aleși. Pavel confirmă mai departe acest lucru, în versetul 34, spunând că cei în numele cărora vorbește vor fi socotiți neprihăniți fără plată și eliberați de condamnare.

În al treilea rând, cei pentru care El a murit sunt socoțiți neprihăniți fără plată.

Pavel ne oferă două motive în sprijinul acestei învățături: în primul rând, pentru că Hristos a murit pentru ei. În al doilea rând, pentru că El este înviat, și face mijlocire pentru aceia pentru care a murit. Acest lucru ne conduce la două argumente invincibile în discuția de față. Primul este preluat din efectele infailibile ale morții lui Hristos: Cine îi va acuza de ceva? Cine îi va condamna? Ce cap de acuzare poate fi adus? „Hristos a murit”. Moartea Lui îi eliberează în mod infailibil de condamnare pe toți cei pentru care El a murit.

Cel de-al doilea argument este preluat din legătura pe care apostolul o face între moartea lui Hristos Isus și lucrarea Lui de mijlocire: El face mijlocire pentru cei pentru care a murit, și este de asemenea adevărat că El îi mântuiește complet, în mod desăvârșit, până la capăt, pe cei pentru care mijlocește (Evrei 7:25).

Din toate acestea putem extrage concluzia incontestabilă că moartea lui Hristos, alături de roadele și beneficiile ei, s-a făcut doar pentru aleșii lui Dumnezeu.

6. Efeseni 1:7 – sângele lui Hristos aduce iertarea doar pentru sămânța lui Avraam.

„În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor”. Dacă sângele Lui a fost vărsat pentru toți oame-

nii, atunci ar trebui ca toți oamenii să fie părtași acelor lucruri pe care Hristos le-a obținut prin sângele Lui. Printre aceste lucruri se găsește răscumpărarea, adică iertarea păcatelor. Este evident că nu toți oamenii au parte de iertarea păcatelor, căci cei care o au sunt numiți „fericiți” (Romani 4:7) și ei vor fi cu atât mai mult binecuvântați.

Această binecuvântare nu vine peste toți oamenii, ci doar peste sămânța neprihănitului Avraam (Romani 4:16).

7.2 Corinteni 5:21 – cei pentru care El a murit sunt considerați neprihăniți.

„Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El”. Hristos a fost făcut păcat în moartea Lui sau, altfel spus, jertfă pentru păcat. Așadar, orice persoană pentru care El a fost făcut păcat, este făcută sau socotită neprihănirea lui Dumnezeu în El: „prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5). Ioan 15:13: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi”.

Așadar, mijlocirea nu este o lucrare mai mare decât moartea, după cum nu este nicio altă lucrare pe care El o face pentru aleșii Lui.

Dacă El Și-ar fi dat viața pentru toți oamenii, lucru care constituie manifestarea cea mai mare a dragostei, atunci de ce nu îi și mântuiește în mod desăvârșit pe toți oamenii?

8. Ioan 17:9, 19 – Hristos s-a rugat și s-a sfințit doar pentru aleși.

„Pentru ei Mă rog. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia, pe care Mi i-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi”. Și apoi în versetul 19, „Eu însumi Mă sfințesc pentru ei”.

9. Efeseni 5:25 – obiectul dragostei lui Hristos este doar Mireasa Lui, nu altcineva.

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea” (v. și Faptele Apostolilor 20:28). Obiectul dragostei și al morții lui Hristos este Mireasa Lui, Biserica. Biserica este obiectul potrivit al dragostei lui Hristos așa cum soția cuiva este singurul obiect permis pentru sentimentele de dragoste conjugală ale lui. Dacă Hristos ar fi avut o dragoste pentru alții așa încât să moară pentru ei, atunci ar exista un temei ca bărbații să aibă sentimente de iubire conjugală și pentru alte femei, dincolo de soțiile lor.

Aș fi dorit să adaug alte argumente, cu intenția de a face mai clară poziția noastră în această întrebare controversă, însă, analizând ceea ce s-a spus până aici, pot să afirm cu încredere că argumentele formulate deja vor fi suficiente pentru a-i satisface pe cei care le vor analiza cu onestitate. Cei care rămân în încăpățânarea lor nu pot fi satisfăcuți de nimic altceva ce aș putea scrie. Așadar, aici se încheie argumentele noastre.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! “Fără plată ați primit, fără plată să dați”.

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 170 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratiaRomania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!